

31663

சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ

உ-

திருச்சிற்றம்பலம்

27729

சங்ககாலத் தமிழர் சமயம்

(இத்துடன் தகவுரை மூன்றும் பகுதியும்
இணைக்கப்பட்டுள்ளது)

நக்கீரன் வழியடிமை

புலவர் பி. மா. சோமசுந்தரனார்,

4, லோகல் பண்டு சாலை

பிஞ்சி கிராமம்

இராணிப்பேட்டை - 632401

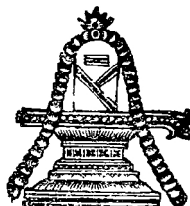
1984

சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ

வ.
தீருச்சிற்றம்பலம்

சங்ககாலத் தமிழர் சமயம்

(இத்துடன் தகவுரை மூன்றும் பகுதியும்
இணைக்கப்பட்டுள்ளது)

நக்கீரன் வழியடிமை
புலவர் பி. மா. சோமசுந்தரனார்,
இராணிப்பேட்டை

1984]

[விலை. 4-50

பாம்பன்
ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள்

எமது பிறநூல்களும் சான்றோர் புகழுரைகளும்

1. புலவர் பி. மா. சோமசுந்தரனாரின் 'செந்தமிழும் சைவநெறியும்' என்ற தலைப்பிலுள்ள கட்டுரை, கட்டுரையாளரின் மரபுவழி வந்த ஆன்ற புலமையை அறிவித்து, யாரும் மறுக்கமுடியாத தாகப் போலித்தனமான ஆராய்ச்சியாளர்களின் கூற்றுக்களைத் தீயிடைப் படுத்தும் முறையில் அமைந்துள்ளது.

(ஸ்ரீலஸ்ரீ தத்புருஷதேசிகர், தேவகோட்டை)

2. புறச்சமயவாதிகள் புரிந்துவரும் கேடுகளை ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள், ஸ்ரீலஸ்ரீசோம சுந்தரநாயகரவர்கள், ஸ்ரீமத்பாம்பன் சுவாமிகள வர்கள் போன்ற சான்றோர்கள் ஒழித்துதவினார்கள். அந்தப்பரம்பரையில் நிலைபெற்றுநிற்கும் உங்கள் பணிக்குத் திருவருள் முழுத்துணையும் செய்யும் என்பது உறுதி

(ஸ்ரீலஸ்ரீ தத்புருஷதேசிகர்)

3. தங்களின் இகழரை போக்கும் தகவுரை சைவ உலகுக்கு ஒரு புகழரையாகத் திகழ்கிறது. வைரவக்கடவுள் உங்களுக்குத் துணைநிற்பாராக. (சிவஸ்ரீ வித்யாசங்கர சிவாசாரியார். திருநெல்வேலி)

4. மாசோம சுந்தரனார் மாண்புமிகு வித்தகனார்
தேசோன் மயமாய்த் திகழ்சைவ — நேசநய
ராணிப்பேட் டைப்புலவர் நானிலத்திற்
பல்லாண்டு
காணியா வாழ்க கமழ்ந்து.

கமழ்ந்த தமிழ்க்கடலிற் காணுந் தகவின்
அமர்ந்தவுரை நூலை யருமைக் — கமஞ்சூல்
மழைக்கொண்டல் போலமிக வாரிப் பொழிந்தீர்
தழைத்தோங்கிச் சைவமுய்யச் சார்ந்து

(புலவர் இல. பழநிச்சாமி — பழநி).

5. ஆசிரியர் பன்னூற்பயிற்சியுடையவர், பெரும்
புலவர்.....விரிவாக இயன்றுள்ள இவ்விரி
வுரை நூல்கள் புலமையை விரும்பும் அனைவர்க்
கும் பயன்படக்கூடியவை.....

(அழகரடிகளார், குருகுலம், மதுராந்தகம்)

மேலும் பலவுளவேனும் இத்துணையே சாலும்
என அமைகின்றேன். புத்தூர் ஐயங்கார் தம்மையே
பலரும் புகழ்வதாகக் காட்டி எம்மை எவரும்
புகழார் என்னுங் குறிப்புத்தோன்ற உரைத்தலின்
இவற்றைக் காட்டவேண்டும் கட்டாயத்துக்குட்
பட்டோம். இங்ஙனம் புகழ் நாடல் பொருளாகா
தாகலின் இவற்றைக் காட்டிய எம்மை இறைவன்
பொறுத்தருள்வானாக.

திருச்சிற்றம்பலம்

சங்க காலத் தமிழர் சமயம்

பந்தக் கடமுறை பண்பீரே

சந்தக் கடமதி தந்தேயா

ளெந்தக் கடவுளு மெங்கோள்போழ்

கந்தக் கடவுளை மிஞ்சாதே.

(பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள்)

1. சங்கத்தமிழ்

தொல்லாணை நல்லாசிரியன்மார் புணர்கூட்டில் விளைந்த தேறலே சங்க நூல்கள் ஆகும். அவை ஒப்புமையில்லாத் திப்பிய நடை கொண்டொழுகும் திறப்பாட்டின்; அவை தம்மை ஆராய்ச்சி செய்வார் நுட்பவுணர்வும் பரந்த நூலறிவும் அமைந்தாராகல் வேண்டும். நுட்பவுணர்வும் பிறவியிலேயே அமைவதன்றி இடையிலே எய்தப்படுவதொன்றன்று. இவ்வுண்மையறியாதார் ஆய்விற் புகுதல் இழுக்கேயாம். பரந்த நூலறிவு வாய்த்தும் பிழைபட்ட கருத்துக்களை வெளியிடுவாருமுண்டு.

“போடுதல் என்ற சொல் வழக்கு மிகப் பிற்காலத்தது.

போகடுதல் என்பதே பழைய வழக்கு”

என்று மண்டலபுருடர் என்ற கட்டுரைக்கண் மு. இராகவையங்கார் கூறுவர். போகடுதல் என்ற சொல்லின் உண்மை வடிவம் போகவிடுதல் என்பதேயாகும். போகவிடுதல் என்ற சொல்லே குறுகிப் போகடுதல் என்று சீவகசிந்தாமணியிற் பயில்வதாயது. எனவே போகடுதல் என்பதே பழைய வழக்கு; போடுதல் என்பது புதிய வழக்கு என்ற கூற்று புரைபடுவழக்கேயாம்.

ச. த. ச.—1

தமிழ்நூற் பயிற்சியுடையாரே இங்ஙனம் தவறிழைப் பரேல் ஏனையர் பற்றிக் கூறலும் வேண்டுமோ? எனவே தமிழ் நூற்பரவையுள்புகாது தம் தமிழார்வத்தால் ஓரிரு நூல் பயின்றார் அவற்றைச் சுவைத்தின்புறலோடு நின்றறவே நலம் பயக்கும்.

ஈதிங்ஙனமாக, திருச்சி (புத்தூர்), கிருட்டிணசாமி ஐயங்கார் என்பவர் 'சங்ககாலத் தமிழர் சமயம்' என்றொரு நூலை வரைந்து வைத்து அதன்கண், தமிழர் திருமாலையே முழு முதல்வனாகப் போற்றி வழிபட்டனர் என்ற தம் கற்பனையைத் தம் நூல் முடிபாகக் காட்டிக் களிப்புக் கடலில் மூழ்கியுள்ளார். தமிழ்நூற்கடல் கடந்தோர்க்கு உரிய பணியாகுமிதனை இலக்கண வழுவின்றித் தமிழ் எழுதவுங் கல்லாத இவர் மேற்கொண்டதைக் காணும் நல்லறிஞன்மார் 'சிறுபெண்கள் சிறு சோறட்டுண்டு தேக்கித் தம்மிலே களித்தலைக் கடுக்கும்' இச்செயலென்று நகைத்துப் புறம் போக்குவரன்றிப் பொருட்படுத்தார் என்க. இது தானும் உணரகில்லாது இவர் தம் நூலை மறுக்கவல்லார் தமிழகத்து இலரெனத் தருக்குதல் சால் புடைமையாகாது.

இலக்கண வழுவின்றி எழுதுந்திறம் வாயாதவரே இவரென்பதை எமது 'இகழுரை போக்குந் தகவுரை' (முதற்பகுதி) என்னும் நூற்கண் இனிது நாட்டினும். இந்நூற்கண்ணும் ஆண்டாண்டுக் காட்டுவாம். வைணவராய வில்லி புத்தூராழ்வாராக்கிய பாரதத்திலும் பயிற்சி இல்லாதவரே இவர் என்பதையும் மேற்காட்டிய நூற்கண் ஏகலைவன் செய்தியில் உணர்த்தினும். இப்பெற்றியினராய இவர் இத்தகைய நூல் எழுதி வெளியிடத் துணிந்தமை பணமும் அச்சமும் உள்ள தகுதி கொண்டே என்றே கூற வேண்டும்.

மால்விடையூரும் மணிமிடற்று அந்தணனை மால் வழி பாட்டினர் மால் கொண்டு பழித்தலை மறுத்து உண்மை நாட்டுவான் புக்க யாம் இந்நூலையும் மறுக்கப் புக்கோமே யன்றி இவர் தம் தமிழறிவுத் திறங்கண்டன்று என்றுணர்க.

இவர் தமிழரென்று சுட்டுவது யாரை? ஐயங்காரையர் அன்றித்தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட தமிழ் நாட்டாரையா? ஐயங்காரை எனில் யாம் தடை நிகழ்த்தோம். தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட தமிழ் நாட்டாரை எனில் அது கற்பனை என்று ஒழிப்போம். தமிழரில் சைவர் தொகை இந்நாளிலும் மிக்குளதாதலையுணர்க. சங்கநாளில் வைணவராயிருந்த தமிழர் பின்னாளில் சைவராயினரெனில் வைணவத்துறு பொய்யும் வழுவுங் கண்டே மாறினரென்றும். அன்றியும் சைவக் குருமாரும் தமிழரன்றிப் பிறராகாமையுங் கண்கூடே. திருமலைப் “பிராமண பட்சபாதி” என்று வைணவர் கூறுவர். ஆகலின் தமிழர் அவனை வணங்கற்கு ஏதுவின்றென்க. எனவே ஐயங்கார் தம் நூலுக்குச் “சங்க கால ஐயங்கார் சமயம்” என்று பெயரிடலே நேரிது என்க.

2. பரிபாடலும் ஐயங்காரும்

சங்ககாலத் தமிழர் சமயம் வைணவமே என நாட்டிற்கு இவர் பரிபாடலை நாடுகிறார். எனினும் பரிபாடலையும் இவர் பயின்றவரல்லர் என்றே புலப்படுகிறது. சுதரிசனர் பதில் நான்காவது சதகத்தில்

“சங்கப் பாடல்களிலும் அதற்குப்பின்பு சுமார் ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு மேலுள்ள தமிழ் இலக்கியங்களிலும் முருகன் மாலோன் மருகன் என்று குறிக்கப்படவில்லை. அருணகிரிநாதரே கிருஷ்ணாவதாரத்தில் காளி கண்ணனுக்குச் சகோதரியாகப் பிறந்ததைக் கொண்டு ‘மாலோன் மருகன்’ என்னும் உறவை ஏற்படுத்தினார்”

என்று கூறித் தம்தமிழறிவின்மையை ஐயங்கார் பறைசாற்றுவாராயினார். இவர் தெய்வமான விட்டுணுவின் ஏற்றத்தை நாட்டுதற்கு எடுத்துப் “பரிபாடல், பரிபாடல்” என்று இவர் போற்றும் அந்தப் பரிபாடலிலேயே,

‘துணிபரங் குன்றத்து மாஅன் மருகன் மாட மருங்கு’ (பரிபாடல் 19 வரி 56-57) எனவருதல் காண்க. இதுவும் அறியா

இவர் சங்க நூலாராய்ச்சியிற் புகுந்து நூலெழுதுவதும் கலியின் திருவிளையாடல் போலும்!

பரிபாடல் வழத்துரை நூலாமேயன்றி மெய்ப்பொருளுணர்த்தும் நூலாகாது. வழத்துரை நூல்களில் உண்மைச் செய்திகளும் கற்பனைச் செய்திகளும் விரவியே வரும். எடுத்துக்காட்டாகச் சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவனைப் புகழ்ந்து “செஞ்ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும், வெண்டிங்களுள் வெயில் வேண்டினும், வேண்டியது விளைக்கு மாற்றலை” (புறம்) என்று ஆவூர் மூலங்கிழார் கூறுதல் காண்க. ஞாயிற்றின்கண் நிலவும், திங்களுள் வெயிலும் விளைத்தல் மாந்தரிலொருவருக்கும் கூடுவதன்றாமன்றோ! நம் ஐயங்காரும்

“ஒருவரைத் துதிப்பதற்காகவே எழுந்த நூல்களில்-அவர்களுக்கு உள்ள பெருமையோடு இல்லாத பெருமையையும் ஏறிட்டுச்சொல்லுவது வழக்கம்”

என்று ‘சங்கரரும் வைணவமும்’ என்ற நூற்கண் இக்கருத்தைக் கூறியுள்ளார். இலக்கண வழுவின்றி எழுதக் கல்லாத குறைவும் இவருரையில் வெளிப்படல் காண்க. எனவே பரிபாடல் புகழுரை நூலேயன்றிப் பொருளுரை நூலாகாமை விளங்கும். பொருளுரை நூலேயெனில் ஆவூர் மூலங்கிழார் கூறியதும் பொருளுரையாதல் வேண்டுமென்க. எனவே பரிபாடலைக் கொண்டு திருமாவின் முழு முதன்மையை நிறுவும் முயற்சி ஓட்டைத் தோண்டியில் நீர் சேந்தும் முயற்சியையே நிகர்ப்பதாகும் என்க.

யாரோ ஒருவர் எழுதிக் கொடுத்த செய்திகளைப் பற்றிக் கொண்டு புத்தூர் ஐயங்கார் ‘சங்ககாலத் தமிழர் சமயம்’ வைணவமே என்று நாட்டப் புகுந்துள்ளார் என்றே ஐயமுறுகின்றோம். இவ்வையத்தை இவர் நூலே தோற்றுவிப்பதாயிற்று. இவர் தம் நூலில்,

“கந்தபுராணத்தில் முருகனைப் பிரமன், சிவன், திருமால் ஆகிய மும்மூர்த்திகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்று

விரிவாகக் கூறப்பட்ட செய்திகளில் ஒன்றுகூட முருகனைப் பற்றிய சங்ககாலப் பாடல்களுள் ஒன்றிலும் காணப்படாததும் முற்கூறிய விஷயங்களை வலியுறுத்துகிறது”

என்றெழுதித் தம் நூலறிவுக் குறைவை வெளியிட்டு நல்லறிஞன்மார்க்கெல்லாம் நகை வழங்குவாராயினார். இஃதே இவர் அரங்கின்றி வட்டாடுபவர் என்பதை நனி காட்டும். காட்டுமாறும் விளக்குதும். முருகன் இவர் காட்டிய முத் தேவர்க்கும் முதல்வனானென்பதைப் பரிபாடல் பகர்தலைக் காண்மின்.

3. முருகன் திருக்காட்சி வேண்டித் திருமால் காத்திருத்தல்.

பரிபாடலிலுறு எட்டாவது பாடல்,

“மண்மிசை யவிழ்துழாய் மலர்தரு செல்வத்துப்
புண்மிசைக் கொடியோனும் புங்கவ மூர்வோனும்
மலர்மிசை முதல்வனு மற்றவ னிடைத்தோன்றி
யுலகிரு ளகற்றிய பதின்மரு மிருவரும்
மருந்துரை யிருவருந் திருந்துநா லெண்மரும்
ஆதிரை முதல்வனிற் கிளந்த
நாதர்பன் னொருவரு நன்றிசை காப்போரும்
யாவரும் பிறரு மமரரு மவுணரும்
மேவரு முதுமொழி விழுத்தவ முதல்வரும்
பற்று கின்றுநின் காரண மாகப்
பரங்குன் றிமயக் குன்ற நிகர்க்கும்”

என்றிசைப்பதாயிற்று. இப்பாடல் குறிக்கும் செய்தி:-

“திருமாலும், உருத்திரனும், நான்முகனும், கதிரவர் பன்னிருவரும், மருத்துவரிருவரும், வசுவாவாரெண்மரும், உருத்திரர் பதினொருவரும், எண்டிசைக் காவலரும், ஏனையரும், அமரரும், அவுணரும் விழுத்தவ முதல்வரும் முருகப்பெருமானின் திருக்காட்சியினை நயந்த

உள்ளத்தராய் இந்த மண்ணுலகத்து வந்து உறைதற்கு
இடமாயிற்று திருப்பாங்குன்றம்”

என்பதாகும். திருமால் புகழ்பாடிய ஏனையரினும் இப்பாடலை
அருளிய ஆசிரியர் நல்லந்துவனாரே தமிழர் ஒழுகலாற்றைச்
சாற்றவல்லவராவர். நம் ஐயங்கார் காட்டிய கடுவனினவெ
யினனார், கீரந்தையார் முதலிய புலவரின் பாடல் ஒன்றேனும்
ஏனைச்சங்க நூல்களில் பயிலாமையானும் இன்னோர் பாடல்
களில் ஆழ்வார் பாடல்களில் காணப்படாத திருமாலின்
வியூகச் செய்தியும் ஏனைய பிற்காலத்து வைணவச் செய்தி
களும் பயில்கின்றமையானும் இன்னோர் சங்க காலத்துக்குப்
பிற்பட்டவரோ என்னும் ஐயத்தைத் தோற்றுவிக்கும் என்க.
பரிபாடலைத் தொகுத்தோர், தொகுப்பித்தோர் தெரியாமை
யால் அந்நூலின் காலமுமுணர்தற்கரிதாயுளது. எனினும்
சங்கப் புலவர் பாடலோடு சங்கத்தையடுத்து வாழ்ந்த புலவர்
பாடலும் சேர்ந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது அதிலுறு செய்தி
களால் பெறப்படும்.

ஆசிரியர் நல்லந்துவனாரே சங்கப் புலவராவர். ‘தம்
பேரரிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் செய்யுள் செய்
தார்’ என்று நச்சினார்க்கினியரால் புகழப்பட்டவர். அம்
மட்டோ! இறையனார்களவியலுக்கு உரை கண்டாருள்
ஆசிரியர் நக்கீரனுக்கு அடுத்தெண்ணப்படுபவர் மதுரை
மருதனிளநாகனார். இப்பெரியாரும் ‘அந்துவன் பாடிய
சந்துகெழு நெடுவரை’ என நல்லந்துவனரைப் போற்றுவா
ரெனில் அவர் தம் பெருமையின் எல்லையுரைக்கப் போமோ?
அவர் ஏனையரைப் போன்று வீண் மொழிகளை விதவார்
என்பதும் உணரலாகும், அப்பெரியார் திருமால் முதலிய
தேவர்கள் முருகன் திருக்காட்சியைவேட்டுத் திருப்பரங்குன்றத்
துறைகின்றார்கள் என்று கூறுகின்றார். இதனால் முருகன் மூவர்
முதல்வன் என்னுங் கந்தபுராணச்செய்தியைத் தமிழிலும்
காணலாகும் எனல் முடிந்தது. தாழ்ந்தோரே உயர்ந்தோரைக்
காணக் காத்திருப்பராகலின் பிரம விண்டு உருத்திரர் முருக
னுக்குக் கீழ்ப்பட்டோரே என்பது விளங்கும்.

அற்றன்று. புகழ்ச்சியுரையாகவின் இல்லதுரைத்தலாக இதனைக் கொள்க எனின், கொள்ளாந் என்க. கடைச்சங்கத்துத் தலைமைப்புலமை நடாத்தியவர் நக்கீரனார். இவர் நூல்கள் பத்துப்பாட்டுள் தொகுக்கப்பட்டுள். அவற்றுள் திருமுருகாற்றுப்படை பத்துப்பாட்டில் முதல் நூலாகத் திகழ்வது. இந்நூல் புலவன் ஒருவனுக்கு முருகனின் பெருமைகளை எடுத்தோதி முருகன்பால் ஆற்றுப்படுப்பது. எனவே புலவரானோர் ஏனைய தெய்வங்களை விடுத்து முருகனையே பற்றவேண்டும் என்பது சங்கப் புலவர் கருத்தாதலும் பெறப்படும். ஆற்றுப்படுக்கும் நூலாதலின் இதன்கண் முகமனுரைக்கிடனின்று. இந்நூற்கண்ணும் முனிவரும், கந்தருவ மகளிரும், திருமாலும், உருத்திரனும், இந்திரனும், நான்முகவொருவற்குட்டி முருகனை வேண்டுவான் கருதித் திருவாவினன்குடிக்குச் செல்லும் நிகழ்ச்சி அணி செய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே பரிபாடல் கூற்றை வாய்மையாகக் கொள்வாம் என்க.

இவ்விரு நூல்களாலும் திருமாலும் ஏனைய தேவரும் தமக்கு வேண்டும் பொருளை முருகன்பால் வேண்டிப் பெறுவர் என்பதும் அவன் திருக்காட்சி வேண்டிக் காத்திருந்து அவனைத் தொழுது போற்றுவதுத் தொழிலாகவுடையர் என்பதும் சங்கத்துச் சான்றோர் கருத்தாதல் பெறப்படும்.

எனவே திருமாலுக்கு எத்துணையுயர்ந்த புகழுரைகளைக் கூறிக்கொள்ளினும் அவை யாவும் முருகனின் திருப்புகழாம் ஞாயிற்றின் முன் மின்மினியாயொழியும் என்க. முருகனைத் தமிழ்க்கடவுளெனவும் தமிழர் கடவுளெனவும் நிலவும் உலக வழக்குங் கருதுக.

என்றிதுகாறும் கூறியவாற்றால் நம் புத்தூர் ஐயங்கார் விண்ணுறவடுக்கிய விறகுகளாய் திருமாலின்

புகழ் யாவும் முருகப்பெருமானின் சீர்த்தி என்னும்
தீயின் சிறு பொறி ஒன்றிலுண்ணப்பட்டு ஒன்று
மில்லையாயொழிந்ததென்க.

யாம் மேலே காட்டிய நல்லந்துவனார் பாடலில் வரும்
“மண்மிசை யவிழ்துழாய் மலர்தரு செல்வத்துப்
புண்மிசைக் கொடியோனும் புங்கவ மூர்வோனும்
மலர்மிசை முதல்வனும்”

எனவரும் அடிகளை நம் ஐயங்கார் தம் நூல் பக்கம்
7-ல் காட்டித் திருமாலின் சிறப்பென உச்சி குளிர்ந்து
போகின்றார். திருமால் முதலில் கூறப்பட்டுள்ளானாம்.
இஃதொரு சிறப்பாம். முருகனைத் தாழ்ந்து பணியக்
காத்திருப்போருள் முதல்வன் திருமால் என்பதில்
என்ன சிறப்பு உள்ளதோ? அந்தத் திருமாலுக்கே
வெளிச்சம். இவ்வாறு விண்டுவின தாழ்வு குறிப்பது
அப்பாடல் என்பதும் உணராதது எடுத்தாண்டமை
இவர் நிரம்பிய நூலின்றிக் கோட்டிகொள்பவர் என்
பதையே தெளிக்கும் என்க.

‘மாயோன் கொப்பூழ் மலர்ந்த தாமரைப்பூ’ என்று கூறிய
தனாலேயே திருமால் முழு முதல்வன் என்று விளங்குவதாக
ஐயங்கார் கனவு காண்கின்றார். அப்பாடலில் வரும் பொருள்
யாதென்பதை இவரறிந்திலர். அஃதுவமையாவது மதுரை
யாகிய ஊருக்கே. திருமால் பெண் என்பதும் ஏனைய பெண்
களினிடத்து உந்திக் கொடியோடு மக்கள் பிறத்தல் போன்று
திருமாலின் உந்திக் கொடியிடத்தும் நான்முகன் பிறந்தான்
என்பதும் வாய்மையே. எவரில்லையென்றார்? இதனையொரு
பொருளாக எடுத்து விரிப்பதை என்னென்பது? இவர் எடுக்கும்
மேற்கோள்களின் பொருளை இவரே உணர்ந்திலரென்பதும்
யாரோ கொடுத்தவற்றைக் கொண்டே நூலெழுதினாரென்
பதும் மேற்போந்தவற்றால் தெளிவுறும். இங்ஙனம் நூல்களைப்

பயிலாமலே அந்தூல்களின் முடிவைக் காட்டுவாம் எனப் போந்து 'சங்ககாலத் தமிழர் சமயம்' என்ற நூலை இவர் எழுதியது கலியின் கோலமேயாம்.

4. ஐயங்காரின் கற்பனை

சைவம் தொல் பெருந்தமிழர் சமயம் எனற்காய சான்றுகள் தகவுரை மூன்றும் பகுதிக்கண் காட்டப் பட்டுள். திருமலைப் பிராமண பட்சபாதி என வைணவர் கொண்டாடுவதே அவன் தமிழர் கடவுளாகான் என்பதைக் காட்டும். இராமன் சம்புகனைக் கொன்றதும் அவன் நீர்மையை அறையுமே. எனவே இவனைத் தமிழர் கனவிலும் கடவுளாக நினையா ரென்க.

ஆயின் மாயோன் மேய காடுறையுலகமும் எனத் தொல் காப்பியத்துத் திருமால் கூறப்பட்டுள்ளானென்ற சோறும். தொல்காப்பியரும் அவனை நானிலத்தில் ஒரு நிலத்துத் தெய்வமாக வைத்தாரேயன்றி முழு முதல்வனாகக் கொண்டன்று. ஆயின் 'மாயோன் மேய காடுறையுலகமும்' என்று முன் வைத்ததென்னையெனின், "இனி முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற முறையென்னையெனின் இவ்வொழுக்கமெல்லாம் இல்லறம் பற்றிய ஒழுக்கமாதலின் கற்பொடு பொருந்திக் கணவன் சொற்பிழையாது இல்லிருந்து நல்லறஞ் செய்தல் மகளிரது இயற்கை முல்லையாதலின் அது முற்கூறப் பட்டது" என வரும் நச்சினார்க்கினியர் உரையே அவ்வினாவுக்குத் தக்க மறுமொழியாம் என்க. அவ்வாறன்றித் திருமாலின் சிறப்பை உணர்த்தற்கே அவ்வாறு சூத்திரம் செய்தா ரென்னுமோ எனின் என்னும். என்னை? "சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே" என ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறுவதனால் வேறு முறையாகச் சொல்லவும் பட்டது என்று விளங்கலின்; அவ்வேறு முறையிற்கிளக்கப்பட்ட தெய்வம் யாது கருதி கிளக்கப்பட்டதெனற்கு விடையின்னும்பின்.

எனவே ஐயங்கார் தம் நூல் பக்கம் 20இல் “தொல்காப் பியனாரும் நாலு நிலங்களுக்குரிய நாலு தெய்வங்களைப் பேசும் போது மாயோனை முதலில் எடுப்பதன் மூலம் இவனே தேவ தேவன் எனக்காட்டினார்” என்றது நால்தல் கொண்டழிந்த தென்க.

நம் ஐயங்கார் தமிழ் மரபை முரணிப் பொருள் கூறுகிறார். எடுத்துக்காட்டாகத் தொல்காப்பியத்தில் ‘மாயோன் மேளய மன் பெருஞ் சிறப்பில் தாவா விழுப்புசுழ் பூவை நிலையும்’ எனுந்தொடர் வருகிறது. இதை ‘மன்பெருஞ் சிறப்புஇல் மாயோன்’ என்று நம் ஐயங்கார் ஒரு புதுத் தொல்காப்பிய சூத்திரமாக்குகிறார். ‘ஆக்கி அழியாத பெரிய சிறப்பையுடைய இருப்பிடமாகிற பரமபதத்தையுடைய திருமால்’ என்று பொருள் விரிக்கிறார். இது தொல்காப்பியர் கருத்து என்று இவர் கூறுகிறார். இதை நோக்கினார் இவர் தமது ஏனைய நூல்களில் பெரும் பொய்களை எழுதியிருத்தல் வேண்டும் என்பதை எளிதில் உணர்வர். அப்பொய்களுக்கெல்லாம் அந்தத் திருமாலே தீர்ப்பு வழங்க வேண்டும். மன் பெருஞ் சிறப்புஇல் மாயோன் என்பதற்கு பற்பல சொற்களை நுழைத்து வலிந்து கண்டபொருள் மெய்ப்பொருள் ஆகாது. அன்னணம் சொற்களைக் கூட்டாமல் பொருள் காண்பதுதான் சிறப்பு. அவ்வாறு பொருள் காணில் நிலைபெற்ற பெருஞ் சிறப்பு இல்லாத மாயோன் என்றாகும். உண்மையுமிதுவே. இங்ஙனம் ஐயங்கார் புரட்டிய சூத்திரங்கூடச் சிறப்பற்றவன் மாயோன் என்ற உண்மையை வெளியிடல் கண்டு பெரியோர் உவப்பாராக.

“ஆசைக்கோரளவில்லை” என்பது தாயுமானவர் அருண் மொழி. அதற்கிலக்கியமாயுள்ளவர் நம் ஐயங்கார். தம் தெய்வத்தை முழு முதற் கடவுளாக்க வேண்டும் என்பது இவரது வேணவா. பரிபாடலில் ‘இருவர் தாதை’ என்ற தொடரைக் கண்டார். பிரமனையும் சிவனையும் படைத்தவனே என்று பொருள் எழுதிப் பூரிக்கின்றார். பாடலாசிரியர் கருத்து

அஃதெனற்குச் சான்றில்லை. அஃதே ஆசிரியர் கருத்தெனக் கூறின், அக்கூற்று,

“நதஸ்ய கச்சித் பதிரஸ்திலோகேந சிதாநைவசதஸ்ய
லிங்கம் |
ஸகாரணம் காரணாதிபாதிபோநசாஸ்ய கச்சிஜ்ஜநிதா
நசாதிப: ||

எனும் சுவேதாச்வதர சுருதியை முரணும். சுருதியின் பொருள்: அவ்வுருத்திரனுக்கு மேலான பதியுமில்லை, இரட்சகனுமில்லை. உற்பத்தித் தானமுமில்லை. அவனே காரணன். அவனே காரணாதிபதிகட்கும் அதிபன். “அவனைப் பிறப்பிக்கின்றவனும் அவனுக்கு அதிபனுமில்லை” என்பதாகும். எனவே சிவனுக்குத் தந்தையாக நாரணனைக் கற்பிப்போர் மறையறியா மடவோ ராவர். பிரமன், திருமால், உருத்திரன் ஆகியோருக்கு மேலாய நான்காவது தெய்வம் சிவபிரான் என்பதற்குரிய சுருதி, இகமுரை போக்குத் தகவுரை (மூன்றாவது பகுதி)க்கண் காட்டப்பட்டுள்ளது. அதனையும் ஈண்டுக் கருதுக.

ஆயின் பிரமனுமில்லை, ஈசானனுமில்லை, நாராயணன் ஒருவனே இருக்கின்றான் என்று மகோபநிடதங் கூறுமா றென்னையென்றிற் கூறுவாம். பேருழியில் நான்காவது மூர்த்தியாய மகேசுவரனிடத்து ஒடுக்கமுற்றிருந்த நான் முகன், நாரணன், உருத்திரன் ஆகியோரை அம்மகேசுவரன் படைத்தலையே அஃது காட்டும். காட்டுமாறும் விளக்குதும். உருத்திரன் மற்றிருவரையும் ஒரு கற்பத்தும், பிரமன் மற்றிரு வரையும் மற்றொரு கற்பத்தும் அம்மகேசனருளால் படைத்த வாறே நாரணன் மற்றிருவரையும் வேறொருகற்பத்துப் படைத்தலையே கூறிற்று என்றுணர்க. இவ்வுபநிடதமும் ஏனையவுபநிடதங்களும் சிவபெருமானின் முழு முதன்மையை விளக்கலை, அரதத்தாசாரியார் தம் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்துள் மிக விரித்துக் கூறியருளியுள்ளாராகலின் ஆண்டுக் கண்டுணர்க. எனவே ஐயங்கார் கொண்ட பொருள் மருளின் விளைவே. இவர் சிவனென்று கூறிவிட்டதாலேயே

சைவர் தொழும் பெரும் பெயர்க் கடவுளாய சிவபிரானே
அகப்படுத்தும் எனலும் அறிவுடைமையாகாது.

பரிபாடலில் வராகம் புலியைத் தாங்கினமை
சொல்லப்பட்டுளதாம். அதில் ஏதோ பெருவியப்புள
தாக இவர்கூறுகிறார். அப்பரிபாடலே அந்தவராகம்
நிலமகளைத் தோய்ந்ததும் கூறுகிறதே. அதில்தானே
புதுமையுள்ளது! “வைவான் மருப்பிற் களிறு
மணனயர்பு” என்றதால் திருமால் நிலமகளைப்
புணர்ந்ததும் அதன் பயனாய்த் திருமாலின் பண்புக
ளெல்லாமொருங்கு கூடிய நரகாசுரன் பிறந்ததும்
வெளிப்படுமன்றோ? இதனை மறைத்துச் சதரிசனர்
பதில் இரண்டாவது சதகத்தில்

“அங்கும் பகவத்ஸங்கல்பத்தாலே பிறந்தான் என்றே
கொள்ள வேண்டும்”

என்றார். சங்கல்பமே நரகாசுரனைப்படைத்ததாயின் சம்
யோகம் இன்னும் எத்துணைக் கொடியவனைப் படைக்குமோ?
“அவனுக்கு ப்ராக்ருதமான ஸ்த்ரீ ஸம்யோகமும், இந்த்ரிய
ஸ்கலநமும் (வீரியம் வெளிப்படுதலும்) கிடையாது என்றே
சாஸ்த்ரங்கள் முழங்குகின்றன” என்றார். இஃது உண்மை
யாங்கால் “அனையவாய்ச்சியராய் நலநுகர்ந்ததோறங்
கொல்” என்றொருவினாவும் அவ்வினாவிற்குவிடையாக “இறை
யவனொழுமொழுக்கம் யாவருமொழுக மேற்கொள்ளாத
லொல்லா” என்று கண்ணன் கோவியரைப் புணர்ந்ததற
மாகாதென்றும் “இறைவனையெங்கனு நிறைந்த அறத்தின்
வித்தினுக்கறமெவன் பாவமென்னம்மா” என்றும் பாகவதங்
கூறுது. கோவியர் அப்ராகிருதமான பெண்களா? பாகவதமே
அதற்கு அமைதி கூறஇயலாது அறமாவது மறமாவது
என்று நெகிழ்கின்றதெனில் ஐயங்கார் என்ன கூறினாலும்
நிற்குமா?

அம்மட்டோ! திருமாலின் செவியில் மதுகயிடவரென்னும் அரக்கர் தோன்றியதும் அவன் பண்பைக் காட்டும் வாயினே யாம். இதனை உணரமாட்டாது,

“அசுரரும், அரக்கரும் வைஷ்ணவர்களானால் அவர் களிடம் அசுரத் தன்மையும் அரக்கத் தன்மையும் இருக்காது என்பதும் இதிஹாஸ புராணங்களில் பிர சித்தம்”

என்று இலக்கண வழுவுற எழுதி வைணவத்துக்கேற்றங் காட்டினார். தமிழ் அறியாத இவர் தமிழில் இதழ் வெளி யிடலுங் கொடுமையே. இவரது கற்பனை, நரகாசுரன் மதுகயிடவர் முதலியோர் செய்திமுன் யாங்ஙனம் நிலைக்கும்? இவர் தம் கூற்றுக்குப் பிரகலாதனையும் வீடணனையும் சான்றுகளாக்கினார். திருமால் தன் தந்தையைக் கொன்றதை எண்ணி மனம் புண்ணாகிய பிரகலாதன் அத்திருமாலோடு போர் புரிந்த வரலாற்றைக் கூர்மபுராணங் கூறும். வசனபூடண வியாக்கியானம் செய்தோனும் “ப்ரகிருதியானது ப்ரஹ்ம தனையும் எதிரிடப் பண்ணினால் ஐயந்தனுக்குச் சொல்ல வேண்டாவிதே என்று தோற்ற (ஆஸ்ரப்ரக்ருதியான) என்று ப்ரக்ருதி ஸப்த பிரயோகம் பண்ணிற்று” என்று அவ் வரலாற்றை ஒப்புக் கொண்டான். இனி வீடணனே எனில் காட்டிக் கொடுப்பாரெவர்க்கும் தன் பெயரைச் சூட்டும் உத்தமன். மேலும் குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடாரிக் காம்புமாவன். இன்னோரை எடுத்துக் காட்டிய நம் ஐயங்காரை என்னென்று புகழலாம்?

நம் ஐயங்கார் “கூர்மாவதாரம், ஹம்ஸாவதாரம், வராஹாவதாரம், நரசிம்மாவதாரம், திரிவிக்கிரமாவதாரம், பரசுராமாவதாரம், ராமாவதாரம், பலராமாவதாரம், கிருஷ்ணாவதாரம், வியூஹங்கள் ஆலிலைக்கண்ணன் முதலான பல அவதாரங்களின் பெருமைகள் சங்க இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கு விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன” என்று பெருமிதங் கொள்கின்றார். மீன் என்ன ஆயிற்று? கடைச்சங்கத்துக்கு

முன்பே கழிவுப்பொருளாகிவிட்டதா? இவ்வவதாரங்கட்குப் பிற்கால இலக்கியங்களே தாழ்வு கற்பிக்கின்றன என்று இவர் குறைபட்டுக்கொள்கின்றார். அவர் கூறுவதும் உண்மை தான்.

“விதி சிவ பாவக வ்யாஸ ஜாமதக்ந்யார்ஜுனவித்தே சாதிகளாகிற கௌண ப்ராதூர்ப்பாவங்கள் எல்லாம் அஹங்கார யுக்த ஜீவர்களை யதிஷ்டித்து நிற்கையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கநுபாஸ்யங்கள்”

என்று தத்துவதிரயம் எழுதினவன் பரசுராமனை அனுபாசியம் என்று கழிவுப் பொருளாக்கிவிட்டது தவறன்றோ! ஆண்டுச் சிவனையும் குறிப்பிட்டுள்ளானே எனில் அதனாலன்றோ வைணவத்தின் சிறுமையை அறிஞன்மார் உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டி உள்ளனரென்க. அன்றியும் இன்னோரே கால் அவதாரம் அரை அவதாரம் முக்கால் அவதாரம் என்றெல்லாம் ஒன்றை உயர்த்தி, மற்றவற்றைத் தாழ்த்துவர். ஒருவரே ஓரவதாரம் பற்றி இருவிதமாகக் கருத்துரைத்துழிதர்வர்.

“பலராமாவதாரமும் ஸ்ரீ தசரதராமாவதாரம் போல் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் முக்கய ப்ராதூர்ப்பாவமாதலறியத் தக்கது”

என்றெழுதிய காஞ்சிபுரம் அண்ணங்கராசாரியே அதை மறந்து

“ஸ்வரூபாவேசமாவது - சேதநருடைய சரீரங்களில் எம் பெருமான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்துநிற்பது. பரசுராமன் பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள்”

என்றெழுதிப் பலராமனையும் கழிவுப்பொருளாக்கி வைத்தார். மேலும் சேஷாவதாரமாகிய இலக்குமணனை ஏன் பத்தவதாரத்தில் சேர்க்கவில்லை என்றும் அச்சேஷாவதாரமாகிய பலராமனை மாத்திரம் சேர்த்தவிதம் யாதோ என்றும் இவ்வாறு சாபமிட்டவர் யாரோ என்றும் வைணவராகிய

இலக்குமணப்பிள்ளை என்பார் தம் 'ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயாவதாரதீபிகையில்' தம் புல்லறிவு தோன்றப்புலம்பி வைத்தார். இதை மறுக்கும் முகத்தான் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ சோமசுந்தர நாயகர்,

“இவர் கேட்ட விதங்களுக்கு யாவர் சாபங்காரணமோ எமக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் இவரே சொல்லிச் சாபத்தைப் பூர்த்தி கட்டட்டும். ஆதிசேஷன் விஷ்ணு வினது பாயலானவொரு ஜீவன். விஷ்ணுவொரு ஜீவன். விஷ்ணுவுக்குப் பிருகு விட்ட சாபம் சேஷனுக்குமிட்டிருந்தால் அவன் பிறந்து செத்த கதைகளும் வெளிப்படும். சிவனேயென்று படுத்துப்புரண்டு தூங்கிக்கொண்டிருக்கு மவனையிங்கே நமதன்பர் இழுத்துப் போட்டது பரிதாப மென்க. பலராமனைச் சேஷனென்றது வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த வழக்கு. பலராமனை இவரே விஷ்ணு அவதார மென்று பலதரங்கண்டாகோஷமாய் முழங்கியதை இங்கே மறந்தார்”

என்று தம் நூலில் நகையாடி ஒழித்தல் காண்க. இவற்றால் வைணவருக்கே பத்தவதாரங்களைப் பற்றியுந் தெளிவான கருத்து கிடையாதென்பதும் ஒழுங்கற்ற முறையில் கற்பிக்கப்பட்டதே வைணவசித்தாந்தமென்பதும் வெளிப்படலுணர்க.

மீனைக் கடைச்சங்க நாளுக்கு முன்பே கழித்துவிட்டன ரென்பது ஐயங்கார் கூற்றால் பெறப்படுகிறது. ஆமையைக் கடலுக்கே அனுப்பிவிட்டனர். பன்றியிடத்தும் பாராமுக முடையராயினர். வாமனை இந்திரனுக்குத் தம்பியாக்கி விலை கூறினர். பரசுராமனை அனுபாசியம் என்று தத்துவ திரயக்காரன் காட்டுக்கூச்சலிட்டுக் கழித்துவிட்டான். இத் துணையும் வைணவர் வினையாட்டேயாகப் புத்தூர் ஐயங்கார் வேறு யாரோ வினையாடியதாகக் கற்பனை செய்வதும் நகை விளைவிப்பதே யாம். இவர் எளிய புகழ் மொழிகளையெல்லாம் எடுத்தாண்டுக் கூத்தாடுகிறார். அவை புகழ் மொழியாய்ப், பொருட்படுத்த வேண்டும் இயற்கையற்றனவாய் நிறற்றலின் அவற்றை ஒவ்வொன்றாய்ப் பூர்வபக்கம் செய்து மறுக்க வேண்டுவதின்று.

முருகன் புகழின் சிறுதிவலையே விண்ணின் புகழினத்தையும் ஒழித்துவிடுதலை முன்பே காட்டியுள்ளாம்.

வைணவர் தந்தெய்வமான பத்து அவதாரங்களையும் மனம் போனவாறு கூறிப் பலவற்றைப் பழித்துச் சிலவற்றை உயர்த்துவதோடு நிற்பவரன்று. ஆழ்வார்களையும் பழித்துத் தம்மை உயர்த்திக் கொள்ளவும் அஞ்சாதவரே இன்னோர்.

“ஆழ்வார்கள் உண்டபோதொரு வார்த்தையும் உண்ணாத போதொரு வார்த்தையும் சொல்லுமவர்கள்”
(வசன பூடண வியாக்கியானம்)

என்று கூறுதலறிக. உண்டபோதொரு வார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுதல் கள் உண்டலையே குறிக்கும். “குடிகாரன் பேச்சு பொழுது விடிந்தால் போச்சு” என்று மக்கள் கூறுதலும் கருதுக. நம்மாழ்வார் மதுவுண்டு நித்திய விபூதியடையுமாறு உபதேசித்த செய்தியும் தகவுரை மூன்றும் பகுதிக்கண் தந்துள்ளாம். அதனையும் கருதுக.

நம் புத்தூர் ஐயங்காரே

“விவரணமில்லாவிடில் பல ஐயங்களை வினைக்கும் பிரபந்தங்களையருளிய ஆழ்வார்கள்”

என்று கூறி ஆழ்வார்கள் மயங்கக்கூறல் என்னுங் குற்றம் படாது நூலாக்குந் திறனற்றவர் எனல் காண்க.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் திராவிடவேதம் என இவர்கள் போற்றும் நூலாயிரப்பிரபந்தம் உண்டபோதொரு வார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் கூறுவோரால் வாயில் வந்தபடி பாடப்பட்டதேயன்றி வடமொழி வேதத்தைத் தமிழ்ப் படுத்தியதாகாதென்பதும், மயங்கக்கூறல் என்னுங்குற்றம் செறிந்ததென்பதும் வைணவர் தம் கருத்துக்களே என்பது புலனாம்.

இவர் “பிறவாப் பிறப்பிலை பிறப்பித்தோரிலையே” எனப் பரிபாடற்கண் வரும் பொய்ப்புகழைக் கண்டு பூரித்துப்

போகின்றார். திருமாலுக்குப் பிருகு சாபம் உண்டானதை வைணவ நூல்களே கூறுவதால் 'பிறப்பித்தோரிலையே' என்ற பரிபாடற் கூற்று பரிபவமுற்றதென்க. அன்றியும் பிறவாப் பிறப்பிலே பிறப்பித்தோரிலே எனல்

“ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸம்ப்ரஸூயந்தே ஸர்வாணிசேந்த்ரியாணிஹபூதர் ந காரணம்”

எனவரும் அதர்வசிகோபநிடதம் பிரமன் விண்டு, உருத்திரன், இந்திரன் ஆகிய இவரெல்லாம் படைக்கப் படுகின்றனரெனவும் பொறிகளெல்லாம் பூதங்களோடு பிறப்பிக்கப்படுகின்றனவாகலின் அவர்களும் அவைகளுங் காரணமில்லையெனவும் தரும் பொருளோடு முரணி நின்றலின் மறைமுரணும். இவ்வாறாய் மறை முரண் மதத்தை இன்னோர் வடநாட்டிலிருந்து கொணர்ந்தனர். அதைத் தமிழறிஞன்மார் எதிர்த்தனர் என்னும் செய்தியைக் கீழ்வரும் பாடலாலுணர்க.

நன்றாய்ந்த நீணிமிர்சடை
முதுமுதல்வன் வாய்போகா
தொன்றுபுரிந்த வீரிரண்டின்
ஆறுணர்ந்த வொருமுதுநா
லிகல்கண்டோர் மிகல் சாய்மார்
மெய்யன்ன பொய்யுணர்ந்து
பொய்யோராது மெய்கொளீஇ
முவேழ்துறையு முட்டின்று போகிய
வுரைசால்சிறப்பி னுரவோர் மருக (புறநானூறு-166)

‘நீண்டு ஓங்கிய சடையுடைய முதுமுதல்வனாகிய சிவ பிரானே நீங்காத வீட்டுப்பேற்றை விரிக்கும் நன்கு ஆய்ந்த (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று) நானெறிகளையும் தன்பாற் கொண்ட ஒப்பற்ற பழநூலாகிய வேதம்’ என்று இப்பாடல் கூறுமாற்றால் வேதமுதல்வனாகத் திருமால் கூறப்பட்டான் என்று பரிபாடலின் பொருளற்ற புகழ்மொழிகளைக் கொண்டு நம் ஐயங்கார் புலம்பியது அடங்குமாற்றறிக. ச, த, ச.—2

மேற்போந்த பாடல் சிவபிரானைப் புகழத் தோன்றியதன்றாக
லான் அது புகழுரையாகாமையும் வாய்மையாமானும்
உணர்க.

இன்னோர், பிறப்பித்தோரிலேயே என்பதனால் திருமால்
தன்னிச்சையாகவே பிறக்கின்றனேயன்றி அவனைப் பிறப்பித்
தோரிலே என்பர். விளக்கை வைத்துக்கொண்டு கிணற்றில்
விழும் அறிவாளி விண்டு என்பதே இதன் பொருள். என்னை?
மாதாவின் கருவில் பத்து மாதங்கிடந்துழல்வதும் பின்னர்
யோனி வழியாய் நெருக்குண்டு துன்புற்றுப் பிறப்பதும்
கடவுளிச்சையாமா? அப்படிப் பிறந்தும் அவனாலுண்டான
நலம் யாதுமில்லையென்பது “ராமகர்ஷ்ணாத்வதாரமாக அவ
தரித்துப் படாதனபட்டுத் திருத்தப்பார்த்தவிடத்திலும்”
அவனால் முடியவில்லை என்று வைணவரே கூறுவதாலறிய
லாம். எனவே ‘பிறப்பித்தோரிலேயே’ என்பது மடவோன்
பிதற்றலேயாம். இதனை ஆஞ்சநேய ராமவைபவபங்கமும், பர
தத்வப்பிரகாசிகையும் நன்கு விளக்கியுளவாதலின் அவற்றை
ஈண்டுத் தருவாம்.

இளையிவர் “தசாவதாரம் சாபவயத்ததாயின், ஒன்
ருழிந்த பின்னன்றோ மற்றென்று வருதல் வேண்டும்.
இறைவன் நினைப்பின் ஒரு நிமிஷத்தில் முனிவர் சாபப்
படி பத்து அவதாரத்தையுமெடுப்பினுமெடுப்பன், எடுக்கா
தொழியினுமொழிப்பன். கிருஷ்ணாவதாரம் சென்ற இந்த
ஐயாயிரம் வருடம் வரைக்கும் பத்தாவது அவதாரம்
ஏனெடுக்கவில்லை? அவன் சர்வசக்தனாகிய ஜகதீசனாத
லாலே சாப வசத்தனல்லனென்பது பெறப்பட்டது” என்று
முடிவுரை கூறியுபசாந்தியடைந்தார். சாபங்காரண
மாகாமல் இச்சை காரணமாகிப் பிறவிகளெடுத்ததாயின்,
ஒரே காலத்திலிருந்த பரசுராம, ரகுராமர்கள் கைகோத்து
விளையாடி மகிழ்தல் வேண்டும். பரசுராமனை ஸ்ரீராமனு
தைத்தெற்றுக்கு? பரசுராமனுதைப்பட்டது இச்சையோ?
சாபமோ? கர்மமோ? விவேகிகள் சொல்லட்டும். ஒன்றி

ருந்த காலத்தில் ஒன்றிருக்கச் செய்து வினையை மூட்டியதே சாபத்தின் பயனென்றுணர்க. பலராமனுங்கிருஷ்ணனுமொத்து வாழ்ந்தார்களா? சுபத்திரையை அர்ஜுனனுக்குத்திருட்டுத்தனமாகக் கிருஷ்ணன்கொடுத்தனுப்பினான். பலராமன் அதை விசாரித்து அர்ஜுனனைக் கொல்லக் கலப்பையைத் தூக்கிவந்தான். இதற்கிடையில் பலராம கிருஷ்ணர்களுக்கு ஒரு தீவீபத்தில் சிவாராதனை மஹோத்ஸவ வைபவங்கள் கேட்கப்பட்ட சைவ நலம் அதிக வியப்புடைத்தே. இதனால் விஷ்ணுவையும் அவரது அவதாரங்களையும் கர்மத்தினடியாக இயக்குமெமது கருணாநிதியின் செயலே எவற்றிற்கும் ஆதாரமாய் நின்றவாறாக. “அரியீரைந்தவதாரச் செயல்கள் யாவும்ரன் செயலாமாலறியாதகந்தை கூறல் - திரிவாகு முடல்வால தருண மூப்பின் செல்லுயிரின் செயலாகுஞ் செய்தி போலும் - விரிவாமைந் தொழிலையு மெம்மிறை வன்றானே மிகுபடர்க்கை முன்னிலைத்தன்மையிலுண்டாக்கும் - தரியாதன்றிராமனுடன் பரசுராமன் சமர்பொருத கதையுலகிற் சாற்றுவீரே” என்ற அமுத வாக்கியத்தை நமதன்பரினியேனுந் தரிசித்து இன்பவாழ் வெய்துவாராக.

“இனியவர் “இறைவன் நுணப்பின் ஒரு நிமிஷத்தில் முனிவர் சாபப்படி பத்து அவதாரத்தையுமெடுப்பினுமெடுப்பன் எடுக்கா தொழிப்பினுமொழிப்பன்” என்றாரன்றோ? இது பெரிய விந்தையாம்: எடுப்பினுமெடுப்பன் என்றதனால் அவ்வாறெடுத்தல் அவ்விறைவன் சம்மதமாகின்றது. இதற்கு மாருக நமதன்பர் எடுக்கா தொழிப்பினுமொழிப்பன் என்றது என்ன மதி? எடுப்பினுமெடுப்பனென்பதற்கிணங்கவே அவர் பத்துப்பிறப்புக்கள் எடுத்தமையால்எடுக்காதொழிப்பினுமொழிப்பன் என்றது அஸத்துரையாயழிந்தது. அவ்விறைவன் பிறத்தற்குச் சாபத்தையுங் காரணமாக்கிவிட்டு “அவர் நினைப்பின்” என்று மீண்டும் அவரது நினைவைக் கொண்டு வந்து

குறுக்கே நிறுத்துதல் அஸம்பாவிதமாம். அவர் நினைத்தாலும் நினையாவிட்டாலும் பிருகு சாபம் பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு வந்து பல கர்ப்ப யோநிகளிற் செலுத்திப் பிறக்கச் செய்யுமென்பதேதீர்மானம். இம்மட்டிலமையாமல் இறைவன் நினைப்பின் “ஒரு நிமிஷத்தில் பிறப்பென்றும் சாபங்காரணமானால் கிருஷ்ணாவதாரம் சென்ற இந்த ஐயாயிரம் வருடம் வரைக்கும் பத்தாவதவதாரம் ஏனெடுக்கவில்லை” என்றுங் கடாவியதும் நிஷ்பலமாம். வராகம் பிறந்தது வராக கல்பம் - வாமனன் பிறந்தது வாமன கல்பம். இவ்வளவு தூரத்தையபேக்ஷித்த காலங்களில் பிறந்த விஷ்ணுவுக்குக் கிருஷ்ணாவதாரங்கழிந்த இந்த ஐயாயிரம் வருஷம் அதிக காலமாய் விட்டதாக நமதன்பர் மனஸ்தாபப்பட்டது விசாரணையின் குறைவேயாம். இன்னுமெத்தனை ஐயாயிரம் வருடம்சென்று பத்தாவது அவதாரமெடுக்க விஷ்ணுவை முனிவர் சாபம் செலுத்துமோ அதனை யாமறியோம். ஒரு நிமிஷத்திற் பிறவிகளெடுப்பதானாலும் கற்பங்கள் கடந்து பிறவிகளெடுப்பதானாலும் முனிவர் சாபமே முன்னின்று செலுத்துமென்றறிக. இறைவன் இறைவன் என்று நமதன்பர் மாறடித்துக் கொள்ளுகிறார். இறைவனை முனிவர் சாபந்தொடராது. லீலையாயேனும் இறைவன் அதனையேற்று நாடகம் புரியான்.

என்பது ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம் பக்கம் 84-85-இல் வருவது. பரதத்வப்பிரகாசிகை பக்கம் 29, 30இல் வருவதைக் கீழே காண்க.

“வைஷ்ணவர்கள் விஷ்ணு பகவான் சர்வ வியாபகராகையால் அவர் யோநிவாய்ப்பட்டுப் பிறந்தாரென்று குற்றஞ் சுமத்தப்படார். யோநி வழியாய்ப் பிறத்தல் குற்றமெனின் அந்த யோநியில் வியாபியாகி நின்றல் குற்றமாகாதோ? இந்தத் தோஷம் சிவன் சர்வவியாபி என்ற விடத்தும் அமையாதோ என்று பிரசங்கிக்கின்றார்கள்.

இவரது அவிவேகத்துக்கு விவேகிகள் வியசனப்படாம லீரார்கள். இவரது அகந்தையடங்க யாம் சில கேட் கிறோம். ‘சர்வவியாபி யோநி வழியாகவே வெளி வந் தாலும் பத்துமாதங் கிடந்து பழுத்தவுடம்புடன் வர வேண்டுமா? அதாவது சர்வவியாபகர் எல்லா இடத் தைக் காட்டிலும் விசேடமாய் யோநி வழியிலுறைதலையே திருப்தியாய்க் கொண்டாலும் திடீரென்று வராமல் பத்து மாதங்கழித்து வந்ததேனோ? உலகமுழுதையும் படைக்கக் கிறிஸ்தவர்களது தெய்வத்துக்கு ஆறுநாள் பிடித்ததையே ஆச்சரியமென்று யாம் எண்ணியிருந்தோம். ஒரு யோநி வழியாய் வெளி வருதற்கு வைஷ்ணவர்களது தெய்வத் துக்குப் பத்து மாதம் பிடித்ததை யாம் என்னவென்று சொல்வது?

சர்வவியாபகர் திடீரென வெளிவந்து வேண்டிய காரி யங்களை நடத்தி மறுபடி திடீரென்று மறையலாகாதா? யேசுவுமன்றோ திடீரென்று மறைந்தான்? இராமன் ஏனோ நதியில் வீழ்ந்திறந்தான்? துஷ்டனைக் கொல்ல வந்த சர்வவியாபி அந்தத் துஷ்டனிடத்திலிருந்தே வெளிப்பட்டு, அல்லது அவனுள்ளிருந்து கொண்டே ஏன் கொல்லக்கூடாது? சர்வவியாபியாயுள்ளவர் தன் பெண்டைக் கண்டு பிடிக்கக் குரங்கையெல்லாம் பிடித் தனுப்புவானேன்? சர்வவியாபியானவர் இலங்கையில் ஜநியாமல் அயோத்தியில் ஜநித்தது கர்மவசத்தாலென்று யாம் கூறுவதை யாவர் மறுக்கல் ஆம்?.....இராவணனைக் கொல்ல வந்தவன் கொன்றவுடன் மறையாமல் இராஜ்ய பாரமும் யாகமும் செய்வானேன்? தான் வந்த காரியம் முடிந்தவுடன் சாவு வந்தால் செத்தேயிருப்பன். சாவு வரவில்லை. என் செய்வான் பாவம்? சாகிறதும் பிறக்கிற தும் ஜீவனது சுதந்திரமா? ஜீவனது சுதந்திரமாயிருந்தா லன்றோ “இராமனாகிய ஜீவன் தானே சாகலாம் தானே பிறக்கலாம்” “ஈசுவரன் வெளிப்படும் எந்த இடமும் போற்றற்குரியதேயன்றோ? கோசலையினிடம் பிறந்த

இராமனை அவன் வெளிப்பட்ட இடமகிழ்ந்திற்று அந்தப் பிறப்பிடத்தைப் பிரபந்தர்கள் தியான் மார்க்கத் தாலுபாசிக்க வேண்டியதன்றோ?"

மேற்போந்த நூல்களிற் காணுமாறு திருமாலின் பிறப்பு நகைப்புக்கே இடந்தரலின் “பிறவாப் பிறப்பில்லை பிறப்பித் தோரிலையே” என்பது உண்மையுணரான் கூற்றென்பது உறுதியாம். மற்றும் அப்பரிபாடலில் வருவன பாடியோர் அறியாமையாலும் சமயப்பற்றாலும்கூறிய பொய்ம்மொழிகளே என்பதும் புலனாம். கடைச்சங்கத்திறுதி நாட்களில் வட நாட்டவர்கூட்டம் தமிழ்நாட்டில் புக்கு அவர் தாம்தாம் மேற்கொண்ட சமயத்தை உயர்த்திக் கூறினாரேயன்றித் தமிழர் பின்பற்றிய தொன்னெறியைப்பின்பற்றினரல்லர். கடுவனின வெயினனார் என்பவர் ஸ்காந்த மஹாபுராண வரலாற்றைக் கைவிட்டு மாற்றாரால் தமிழர் கடவுளாகிய முருகன் பிறப்பாகக் கற்பிக்கப்பட்ட செய்தியை எடுத்துக்கூறித் தம் கோடிய தெஞ்சைப்புலப்படுத்தினார் என்பதும் தேற்றமாம். எனவே கடைச்சங்கநாளில் தமிழரை அவர் இறைநெறி நின்று வழுவுச் செய்வான் கருதி ஏனையர்த்தத்தம் மதங்களைப் புகுத்தும் முயற்சியராயினரென்க. அன்றியும்,

அ. “வைதிக மார்க்கத்து அளவை வாதியை எய்தினன்”

ஆ. “நின்ற சைவ வாதினேர் படுதலும்”

இ. “பேருல கெல்லாம் பிரம வாதியோர்
தேவ னிட்ட முட்டை யென்றனன்”

ஈ. “காதல் கொண்டு கடல்வணன் புராணம்
ஓதினன் நாரணன் காப்பென் றுரைத்தனன்”

உ. “ஆரண வேதக் காதி யந்த மில்லையது
நெறியெனும் வேதியன்”

ஊ. “ஆசீவக நூல் அறிந்த புராணன்”

ஊ. “நிகண்ட வாதியை நீயுரை”

ஏ. “இதுசாங் கியமத மென்றெடுத் துரைப்போன்”

ஐ. “வைசேடிக நின் வழக்குரை”

ஓ. “பூதவாதியைப் புகல் நீ”

என்று மணிமேகலை அக்காலத்து நிலவிய பத்துமதங்களை விதந்தோதல் காண்க. இஃதொன்றே சங்ககாலத் தமிழர் சமயம் வைணவமே என்ற ஐயங்கார் வழக்கை அழிக்கும் கூர்வாளியாம். அஃதொன்றோ! அக்காலை வைணவர் ‘விஷ்ணு புராணம்’ தவிர வேறெந்தநூலும் இல்லாதவரே என்பதும் புலனாம். இதைத் தமிழர் சமயமாக நாட்ட வந்த ஐயங்காரின் திறனே திறன். எனவே பாகவதம் பிற்காலத்தில் பொப்ப தேவனால் கற்பிக்கப்பட்டதே என்பதும் வியாசர் ஆக்கிய பதினெண்புராணங்களிற் சேர்ந்ததன்று என்னும் உண்மையும் பெறப்பட்டன. விஷ்ணுபுராணத் தவிர வேறெந்நூலுக்கும் கதியற்றவரே இவ்வைணவரென்பதை வரலாற்றில் பிறந்த வைணவம் என்ற நூலில்

“வைணவ சம்பிரதாய ஆசாரியர்கள் விஷ்ணு புராணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வைணவ மதத்தைத் தொடக்கத்தில் வளர்த்தனர்”.

என்று திரு. அக்னிஹோத்ரம் இராமானுச தாதாசாரியர் கூறுதல் காண்க. அன்றியும் வைணவரே பாஞ்சராத்திரத்தை நாதமுனிகள் காலத்தில் புறக்கணித்தனர் என்ற செய்தியையும் அவர் கூறுகிறார்,

5. திரிபுரமெரித்தது

“சிவன் திரிபுரத்தை அழித்த போது அவன் தாங்கிய மிகவுயர்ந்த உச்சியையுடைய இமயமலையாகிய வில்லுக்கு நாணயிருந்து அத்திரிபுரத்தை வெல்ல உதவி செய்து திரிபுரம் செற்றவன் என்னும் பழம் புகழை அவனுக்குக் கொடுத்தவனும் ஆதிசேஷனாகிய நீயே” என்று சிவன் திரிபுரம் செற்றதும் ஆதிசேஷனின் உதவியாலேயே

என்று கூறியதும் சங்க காலச் சான்றோர்கள் சிவனைப் பரம்பொருளாகக் கருதவில்லை என்று காட்டுகிறது.’

என்று நம் ஐயங்கார் வீணை மகிழ்கிறார். அவரது அறியாமைக்காக இரங்குவதன்றி யாமோ பிற நல்லறிஞன் மாரோ செய்யத்தகுவது யாது?

பரிபாடல் ஒரு புகழ்தூல். அது விதிநூலன்று. அப்பாடலாக்கியோர் சங்ககாலத்துக்குப் பிற்பட்டவராதல் வேண்டும். என்னை? சங்ககாலச்சான்றோர் வாய்மையை அன்றி வேறு விளம்பாராகலானும் திருமலைக்குறித்த பாடல்களில் புனைகதைகளும் மறைமுரணுமே பொதிந்திருத்தலானுமென்க. இதனை விளக்குவோம்.

திருவள்ளுவர் கையிலிருந்த எழுத்தாணியை நோக்கி ஒருவன் “ஏ! எழுத்தாணியே? நீயல்லவா திருக்குறளை எழுத உதவித் திருவள்ளுவருக்கு ஒல்காப்புகழ் அருளினாய். நீயிலேயேல் அவர் யாது செய்யவல்லார்” என்று புகழ்தல் எத்துணைச் சிறக்குமோ அத்துணைச் சிறப்பே நம் ஐயங்கார் காட்டும் பாடலுரையிலுமுளது. ஒருவன் கையிலகப்பட்ட அம்புக்கும் நாண்கயிற்றுக்கும் பெருமைபாட நாணிலரே இவ்வைணவரென்க. அந்த அம்பும் நாணும் அவம்படுதலைப் பின்வரும் அண்ணங்கராசாரியர் கூற்றில் காண்க.

“தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் சிவ பெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்த்ரஸூர்யர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில் நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்நியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்த ஸந்தந்தனாய்ச் சென்று போர்தொடங்கும் போது சிரித்து,

அச்சிரிப்பில் நின்று உண்டான நெருப்பினால் அவ்வகரர்
களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டனன்”.

மேற்போந்த செய்தியால் நாணியும் அம்பும் பயனின்றி
ஒழிந்தமை காண்க. மேலும், திருமால் தானே அம்பாகச்
சமைந்திடும் ஆற்றலற்றவனாய்த் தீக்கடவுளையும் வளிக்
கடவுளையும் தாங்கும் கட்டையானான் என்பதும் வெளியாம்.
மண்குதிரையை நம்பி ஆற்றிலிறங்கியது போலப் புகழ்
மொழிகளை வாய்மை என மயங்கிய ஐயங்கார் இனி என்
செய்வர்? திரிபுரச் செய்தி பற்றிய புகழ்ச்சியல்லாது வாய்மை
கூறும் மொழிகளுளவோ எனின்,

“ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண் கொளீஇ
ஒருகணை கொண்டு மூவெயி லுடற்றிப்
பெருவிற லமரர்க்கு வென்றி தந்த
கறைமிடற் றண்ணல் காமர் சென்னிப்
பிறைநுதல் விளங்கு மொருகண் போல
வேந்து மேம்பட்ட பூந்தார் மாற (புறம் - 55)

இப்பாடலால் ஏனைத்தேவர்க்கு வாயாத நெற்றிக்கண்
சிறப்புமுணரலாகும். திரிபுரமெரித்த கோலத்தை

“தொடங்கற்கண் தோன்றிய முதியவன் முதலாக
அடங்காதார் மிடல்சாய வமரர்வந் திரத்தலின்
மடங்கற்போற் சினைஇ மாயஞ்செ யவுணரைக்
கடந்தடு முன்பொடு முக்கண்ணன் மூவெயிலு
முடன்றக்கான் முகம்போல (கலி - 2)

எனவருதலும் பரிபாடல் செய்தியை எரிபாற்படுக்கு
மென்க. அன்றியும் திரிபுரம் செற்றதற்குத் திருமால் சிவனுள்
எரிருந்தியக்கினர் என்றொரு பொய்மையும் இவ்வைணவர்

கூறிப் பொருளற்ற பெருமிதங்கொள்வர். இஃது பொய் என்பது.

“திரிபுர மெரியத் தேவர் வேண்ட

எரிமுகப் பேரம் பேவல் கேட்ப” (சிலம்பு: 6: 40-41)

எனவருவதால் உணரப்படும். எனவே திருவள்ளுவரை யிகழ்ந்து அவர்தம் எழுத்தாணியைப் புகழும் புல்லர் செய்கையையே வைணவர்செயல் பொருவுமென்க. திருமால் ஒருவனே வீடுபேறளிக்கவல்லான் என்பதை ‘நாறிணர்த்துழாயோனல்கினல்லதை ஏறுதலெளிதோ வீறுபெறு துறக்கம்’ என்று பரிபாடல் கூறுகிறது என்று ஐயங்கார் புகழ்கிறார். இதனை உண்மையென்றுகொளின் “கூற்று வெகுண்டு வரினு மாற்று மாற்றலையே” என்று பதிற்றுப்பத்தில் (14-ஆம்பாடல்) வருவதுமுண்மையாதல் வேண்டும். திருமால் தங்கும் நிலையற்றதும், அச்சத்துக்குறைவிடமானதுமான வைகுந்தத்தை இப்பாடல் குறித்ததெனல் சாலுமேயன்றிப் பிறப்பற்ற வீடுபேறு குறித்ததெனல்சாலாதென்க. இங்ஙனமே இவர் எழுதிய “சங்ககாலத் தமிழர் சமயம்” என்ற புன்சுவடியில் வருவன வாய்மை வழுவியவாகவுள. பல தீட்டுக்கும் ஒரு முழுக்கென்றோர்போல இதுவரை யாம் கூறியனவே இவர்நூலின் இமுகத்தைப் புலப்படுக்கச்சாலும்.

5. சங்ககாலத்தமிழர் சமயம்

சங்ககாலத்துத்தமிழர் சிவபெருமானையே முழுமுதற்கடவுளாக வைத்து வழிபட்டனர். ஏனைய தெய்வவழிபாடுந் தமிழ்நாட்டிற் பிறர் வரவால் நிகழ்ந்துவந்தன. இஃது “பகைபெருமையிற்றெய்வஞ்செப்ப” என்ற பதிற்றுப்பத்தானும் “நின்மனத்து அவரோடு பகைத்தன்மை பெரிதாகையானே நின் பகைவர் நின்னையஞ்சித் தாம்தாம் வழிபடும் தெய்வத்தைத் தத்தமக்குக் காவலென்று சொல்ல” என வருமது னுரையானுமுணரப்படும்.

இனி, சிவபிரானே முழு பரம்பொருளெனத் தமிழர் கருதி
யொழுகியதை

“பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே (புறம்-6)

எனவரு பகுதியால் “அரசரானோர் முக்கட் செல்வர்
திருக்கோயிலை வலம் வருங்கால் மட்டுமே அவர் தம்
வெண்கொற்றக் குடை தாழும்” என்பது பெறப்
படலாலும் சங்கநூல்களிலும், சிலப்பதிகாரம், மணி
மேகலை முதலியவற்றினும் தெய்வப் பெயர்களை
நிரலேயுரைக்குங்கால் சிவபிரானின் பெயரையே
முன்னர் மொழிதலாலும், இறைவன் என்ற பெயர்க்கு
அவனையே உரிமையாக்கலாலும், அடியார்க்கு
நல்லாரும்

“இதனுள், இறைவனை முற்கூறுது மாயோனை முற்
கூறியதென்னையோவெனில் மாயோன் காவற்கடவுளாய்
அருளையருத்தலானென்க”

என்று விளக்குதலாலும் உணர்க. அன்றியும் வடவர் மேல்
போர் வேட்டெழுந்த சேரன் செங்குட்டுவன் சிவபிரான் திருக்
கோயிலில் புக்கு எவர்க்கும் இறைஞ்சாச்சென்னி இறைஞ்சி
வலங்கொண்டு வாரண மத்தகத்தமர்ந்தான். (திருமால்
கோயில்) திருப்பணியாளர் சிலர் அத்திருமாலின் சேடங்
கொண்டு செங்குட்டுவனை ஏத்தி நின்ற காலை

தெண்ணீர்க் கரந்த செஞ்சடைக் கடவுள்
வண்ணச்சேவடி மணியுடி வைத்தலின்”

அவற்றோடொருங்கு வைக்கும் பீடினதன்றெனக் கருதி அச்
சேடத்தை வாங்கி அணிமணி புயத்துத் தாங்கினன் என்ற
செய்தியும் ஐயங்காரின் சங்ககாலத் தமிழர் சமயம் என்ற
நூலைக் கூறுபடுத்து ஒன்றுமில்லையாயொழிக்குமென்க.

6. நம்மாழ்வார் அழுகை

வேந்தர் வேந்தனாய் வருதியின் அரசவையில் பல அரசர்கள் பாண்டியனைத் தாழ்ந்து பணிகின்றார்கள். அந்தக்காலே அவ்வரசர்கள் மணிமுடிகளை அணி செய்திருந்த மலர்மாலைகள் மாறனின் மலரடிகளை அணி செய்வதாயின. இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட புலவருக்கு இதையொத்த வேறொரு நிகழ்ச்சி நினைவிலுறுகின்றது. பாரதப் போரில் அபிமானக் கொன்ற வனையழிக்க முனைந்து அருச்சுனனும் கண்ணனும் பரமன்பால் படை வேண்டிச் செல்கின்றனர். அருச்சுனனை உணவு கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறான் கண்ணன். அருச்சுனனோ “பாவை பங்கன் மேற் புரிந்திலன் இன்னமும் பூசை” என்றான். பகவத்கீதை கேட்ட பதின்மூன்றாம் நாள் பார்த்தன் கூறுவது இஃதெனில், இதனைச்செவிக் கொண்ட கண்ணனும் இசைந்து என்னைச் சிவனாகப் பாவித்து வழிபடுக என்பா னெனில், கண்ணன் கூற்றையேற்ற விசயனும் ‘இருமருங் கினும், நின்ற நன் மலர்கொடு நிகரில் கேள்வியான், ஒன்றியே சிவாகமவுரையிற் சாத்தினான்” எனில் பகவத்கீதையின் உண்மையான உட்கிடையாதாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது நுண்ணறிவாளர்க்குப் புலனாமே. இவ்வண்ணம் பார்த்தன் கண்ணன் மேலணி மலர் யாவும் பின்னர்க் கண்ணுதற் பரமன் கழலினையில் இருத்தல் கண்டு மகிழ்ந்தான். இஃது வாய்மையே! என்னை? உயிர்கள் திருவடியை அவாவும் பெற்றியனவாதலின் அருச்சுனன் வழிபட்ட மலர்கள் அரனடிப்புக்கன என்க. அருச்சுனன் கண்ணனையே யன்றிவேறு எவரை வழிபட்டிருந்தாலும் இப்படியே முடிந்திருக்கும். பாண்டியனவையிலுற்ற நிகழ்ச்சியின் வாயிலாக இவ்வுண்மையையுணர்த்தப்படுக்க முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர்

“செங்க ண்டடியான்மேற் நேர்விசைய னேற்றியபூ
பைங்கண்வெள் ளேற்றுன்பாற் கண்டற்றால்—எங்கும்

முடிமன்னர் சூடியபூ மொய்ம்மலர்த்தார் மாற
னடிமிசையே காணப் படும்”

என்றறிவுறுத்தார். மேற் சுட்டப்பட்ட உண்மையைவுணர்
மறுத்தும் பொப்பதேவன் என்பானின் கற்பனைப் பாக
வதத்தில் அறிவைப் பறிகொடுத்தும் நின்ற நம்மாழ்வார்
அலறிப் புலம்புதலைக் கீழே காண்மின்.

தீர்த்த னுலகளந்த சேவடிமேற் பூந்தாமஞ்
சேர்த்தி யதுவே சிவன்முடிமேற் ருன்கண்டு
பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழா யான்பெருமை
பேர்த்து மொருவராற் பேசக் கிடந்ததே”

இப்பாடலில் தன் குற்றங்காணமாட்டாத நம்மாழ்வார்
முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் மேல் குற்றம் கூறிக் குறைவுற்றார்.
இதனால் இவர் தமிழ் நன்கு படித்தவரே என்பதும் வெளியாம்.
சங்க நூலிலிருந்து ஒவ்வோரகப்பையாக எடுத்துக்கொண்ட
பெருமையன்றி வேறு எப்பெருமையுமில்லாதவரே இவர்.
இதனால் இவர் உண்ணாது மொழியாடாதுமிருந்தார் என்று
வைணவர் கூறிக் கொள்வதும் பெரும் பொய்யே என்று பறை
யறையச்செய்க.

இனி நம்மாழ்வார் கருத்தையும் நோக்குவாம்.
கண்ணன் திருவடியில் மலரிட்டு அருச்சுனன் வழிபட்டான்;
அம்மலர்கள் சிவன் முடியையடைந்தன என்று கூறுவதால்
சிவன் முடியும் கண்ணன் திருவடியும் சமமானவை என்று
ஆழ்வார் நிறுவப் பார்க்கிறார். இதனால் கண்ணனது ஏனைய
உறுப்புக்களிலும் திருவடி தாழ்ந்ததென்றும். இங்ஙனம்
ஒருறுப்புயர்வுமோருறுப்பு தாழ்வுமுற விளங்குபவன் இறை
வனாகான். அவன் மலப்பிணியுண்டவயிரேயாம். என்னை?
தூயவுடம்பினனாதல் இறைவனிலக்கணமாகலின். பொன்னாற்
செய்யப்பட்ட ஒருருவின் எவ்வுறுப்பும் பொன்னேயாகிப்
பொலியுமாறு மலந்தீண்டாத தூயவுடம்பினனான இறை
வனின் எவ்வுறுப்பும் தாழ்ச்சியுறுவதன்று. தமது அறியாமை

யால் ஆழ்வார் கண்ணனை வீணையுயர்த்த முயன்று அம்முயற்சியின் பயனாக அவனோருயிரேயன்றி இறைவனாகானென்பதை வெளியிட்டாராயினார். எனவே பேராசை பெருந்த மாயினதென்க.

அருச்சுனன் சிவாகமவுரையில் மலர்சாத்தினான் என்பதால் மலர்கள் திருவடியிலேயே சாத்த வேண்டும், திருமுடியில் சாத்தலாகாதென எந்தச் சிவாகமம் கூறுவதாக நம்மாழ்வார் கண்டாரோ அறிகிலம். கண்ணன் உபமன்னியு முனிவரிடம் தீக்கை பெற்றவன் என்று பாரதம் பகர்தலுங் கருதுக. அற்றன்று, கண்ணன் திருவடி சிவபிரான் திருமுடிக்குச் சமம் என்பதை உணர்ந்தே அருச்சுனன் திருவடியில் மலரிட்டு வழிபட்டானெனில் அருச்சுனனைப் போலவோ அன்றி இவ்வாறு உரைப்போரைப் போலவோ மடவோர் பிறிரார். என்னை? இவ்விதங் கூறலால் கண்ணன் சிவனினும் உயர்ந்தோனெனப்படுதலின், உயர்ந்தோனிடத்துத் தாழ்ந்த பொருளைப் பாவித்தல் கூடாது. அரசனை வாயிற் காவலனாக மதித்தொழுகல் மதியுடைமையாகாது. காவலனை அரசனாகப் பாவித்துப் புகழல் கூடும் ஆகலின் என்க. அன்றியும் கண்ணன் உயர்ந்தோனாகலின் அருச்சுனன் சிவபூசையைக் கைவிட்டுக் கண்ணனை வழிபடலே அறிவுடைமை. ஆழ்வார் மொழி அருச்சுனனை அத்தகு அறிவுடைமையிலோனாக்குகிறதே. எனவே இழிந்தோன் என்றே கண்ணனைக் கொண்டு உயர்ந்தோனாகிய சிவனை அவனிடம் பாவித்துப் பார்த்தன் வழிபட்டானெனவே அறிவுடைமைக்கழகு. கண்ணன் இச்செயலை ஒப்பியிருந்தமையால் தன் சிறுமையை அவன் உணர்ந்தவனேயாம். எனவே கண்ணன் காட்டிய வழி (பகவத்கீதை) கண்ணுதற் பூசையே என்பது முடிந்தது. இப்போதுள்ள பகவத்கீதையில் இது தெளிவாகக் கூறப்படவில்லையே எனில் கண்ணன் அருச்சுனன் ஒழுகலாறு தெளிவுபடுத்துகின்றதே என்க. இதை மறுப்பின் சொல்லொன்றும் செயலொன்றுமாக நடப்போரன்றோரென்பது பட்டு பகவத்கீதை பட்டொழியுமென்க.

பார்த்தன் இந்திகழ்ச்சியால் பைந்துழாயான் பெருமையைத் தெளிந்தொழிந்தான் என்ற ஆழ்வார் கூற்றை விட நகை விளைப்பதுவேறின்று. அருச்சுனன் எப்போது சிவபூசையைக் கைவிட்டான்? வேதமுரணாய சங்குசக்கர முத்திரையையும் நரகிலுய்க்கும் நாமத்தையும் கைக்கொண்டான்? எனவே வரலாறில்லாத இப்புலம்பல் வல்லாரவைக்கண்மணம் பெருதென்க

அருச்சுனகிருட்டிணர் நரநாராயணராதலாலும் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் நீங்காதோர் என்பது நூல்களினுரையாதலாலும் நரனாகிய அருச்சுனன் சிவனடியவனாயிருப்பதுபோல் நாராயணனும் சிவனடியவனாகவே இருந்தான்; இருக்கின்றான் இருப்பானென்க.

இவ்வாறு நூல்களால் பெறப்படும் உண்மையை நாராயணனை ஒருமுறையேனுங் காணும் பேறற்ற ஆழ்வார்களும் வைணவக்குருமாரும் கூறும் பேதைமைக் கூற்றுக்கள் குலைக்க வல்லனவாமோ? அருச்சுனனை இகழும் வைணவக்குருமார் நரனையிசழ்ந்த - இகழும் வினையின் பயனை அந்நாராயணனே தருவான், ஐயமின்று.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் சங்கநூல்களில் சிவபரத்துவம் பெருகிக் கிடக்கிறதே என்று வயிறெரிந்து குழறுபடையாகப் பல கூறி நம்மாழ்வாரே நல்லோர் நகைக்க நிற்கின்றாரெனின், தமிழ்தானும் நன்குணராது சங்ககாலத்தமிழர் சமயம் வைணவமே என நாட்டப்புக்கப் புத்தூர் ஐயங்கார் என்படாரென்க.

சங்க நூல்களில் சிவனே முழுமுதற் கடவுளாக முழங்கப் படுதலைச் செந்தமிழ்த் திறம், மொழிநெறியில் சிவநெறி எனலும் எமது நூல்களை ஓதியறிந்து கொள்க. இவை அழகரடிகளார் (மறைமலையடிகளாரின் மாணாக்கர்) அவர்களால் குருகுல வெளியீடாக 1977-இல் அச்சிடப்பட்டவை. ஆங்கீரசு. வேங்கடேச சர்மா அவர்கள் வெளியீடான சிவஞான பூஜா

மலரில் (1983-84) வந்துள்ள 'செந்தமிழும் சைவநெறியும்' என்னுங் கட்டுரையைக் கண்டேனுந் தெளிக.

7. முடிப்புரை

- அ. புத்தூர் ஐயங்கார் நூலாய 'சங்க காலத் தமிழர் சமயம்' என்பது தமிழ் நூலுணர்ச்சியின்றி எழுதப்பட்ட புரைபடு நூலாமேயன்றி ஆராய்ச்சியாலெழுந்த நூலாகா தென்பது முடிந்தது. முடியவே சங்க காலச் சமயம் வைணவமென்ற ஐயங்கார் முடிவும் போலியாயொழிந்தது என்பதும்
- ஆ. பரிபாடலில் கிளத்தப்படும் திருமால் பற்றிய செய்தி புகழுரையாய் முடிதலின் அவை உள்ளதை உள்ளபடி கூறும் இயல் மொழியாகா என்பது முடிந்தது. முடியவே திருமாலின் முதன்மையை நிறுவும் திறம் பெருதொழியும் என்பதும்
- இ. இயல் மொழியாய்ச் சங்க நூலிற் பயில்வன பரிபாடற் கூற்றுக்களைப் படுப்பனவாயுள என்பது பெறப்படுதலின் பரிபாடலைத் துணைதேடிய புத்தூர் ஐயங்கார் முயற்சி பயனற்றொழிந்தது என்பதும்
- ஈ. சங்க நாட்களில் தமிழகத்துப் பல சமயச் சார்பினரும் இருந்தனராயினும் சிவபிரானே முழுமுதற் கடவுளாக வைத்துப் போற்றப் பட்டனன் என்பதும்
- உ. வைணவத்துறு பொய்ம்மொழிகள் வேறெச்சமய நூல்களிலும் காண்டற்கரியவே என்பதும்

நிறுவப்பட்டன. எமது அடுத்த வெளியீடாய சிவபெருமானின் முழு முதன்மை என்ற நூற்கண் மேலும் மறுக்கவுள வைணவச் செய்திகள் அணி செய்யப் படுமெனல் அறிக.

இவ்வண்ணம் சிவபிரான் திருப்பணியிலெம்மையுய்த்த திருவருளையும் பாம்பன் ஸ்ரீமத்குமரருருதாச சுவாமிகள் குருவருளையும் சிந்தித்துப் போற்றுவாமாக.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

இகமுரை போக்குந் தகவுரை

(மூன்றாம் பகுதி)

அண்டருக்கு முனிவருக்கு மகிலநிரை
படைப்பவற்கு மையார் சீவை
குண்டனுக்கும் வாழ்வேதவ் வசுரருயிர்
நீவந்து குடியா விட்டாற்
பண்டுமறை நலிநுவன்ற படிதரையி
லுன்னருளைப் படையார் தாவே
கொண்டுமுல்வார் கதிபுகுதா ரெற்கருள்
செய்யருளுருவக் குகனே யன்றே.
(பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாசு. சுவாமிகள்)

1. சைவத்தின் சிறப்பு

அ. சிவபிரானின் மாட்சி

தாமரைக் கிழவன் படைத்தலையும் தாமரைக்கண்ணன்
காத்தலையும் தாமரைக்கையன் அழித்தலையும் ஆற்றுமாறு
ஏவல் கொண்டு தனக்கு மேல் ஒருவரில்லாத, தன்னிகரற்ற,
நான்காவது தெய்வமாக விளங்குபவன் சிவபெருமான்.
தன்னை யாவரும் தாழ்ந்திறைஞ்சிவமுத்தவும் தானிறைஞ்சிப்
போற்றற்குரியாரொருவரின்மையால் 'சேர்ந்தறியாக்கை
யான்' என்று செந்தமிழ்மறை சிறப்பிக்கும் செம்மாப்பின
னும் அவனே. இதனை மாதவச் சிவஞான முனிவர்

“சங்கேந்து மலர்க்குடங்கைப் புத்தேளு மறைக் கோவுந்
தழற்கால் சூல
மங்கேத்து மம்மானுந் தத்தமது தொழிற்றலை
நின்றுற்றால் செய்தோர்

பங்கேந்தும் பெருமாட்டி விழிகளிப்ப இருமுனிவர்
 பணிந்து போற்றக்
 கொங்கேந்து மணிமன்றுள் குனித்தருளும் பெரு
 வாழ்வைக் குறித்து வாழ்வாம்.”

என்று காஞ்சிப்புராணத்துள் கழறி இன்புறுத்துவாராயினார்.
 இனி வடமறையின் கண்ணும், மாண்டுக்கோபநிடதம்,

“ப்ரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோபசமம் சாந்தம் சிவமத்வைதம்
 சதுர்த்தம் மந்யந்தே” எனவும்,

பஸ்மஜாபாலோபநிடதம்

“அத்வைதம் சதுர்த்தம் பிரஹ்ம விஷ்ணுருத்ராதீத
 மேகமாசாஸ்யம் பகவந்தம் சிவம்”

எனவும், இவ்வாறே நாரதபரிவிராசகோபநிடதமும் இராம
 தபநோபநிடதத்தின் உத்தரதாபினியுமியம்புவ. மேற்
 காட்டிய மாண்டுக்கோபநிடத மொழிகட்கு “ஞானமாத்ர
 கோசரமாய் சங்கர்ஷண பிரத்யும்நஅநிருத்தர்களுக்கு லயஸ்
 தானமாய், சாந்தமாய் மங்களஸ்வரூபமாய், தன்னோடொத்த
 பொருளிலதாயிருக்கின்ற வாஸுதேவ மூர்த்தியை நான்காவ
 தாக நினைக்கின்றார்கள்” என்று வடமொழி இராமானுச பாடி
 யத்துளது போலியுரையே எனற்கு வாசுதேவப் பெயரங்ஙனி
 லாமையும் சங்கர்ஷண பிரத்யும்ந அநிருத்தாதீதம் என்னுது
 ‘ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ராதீதம்’ எனப் பஸ்மசாபாலம் பகர்
 தலுமே தகு சான்றும். சிவம் என்பதற்கு மங்களம் எனப்
 பொருள் கொளின் அந்நான்காவது தெய்வத்தை வேதம் எப்
 பெயர் கொடு கிளத்தியதெனலாம்? சதுர்த்தம் எனும் மொழி
 பயிலிடந்தோறும் சிவம் என்னும் பெயரன்றி வாசுதேவ
 நாராயண மொழிகள் நிகழ்வதின்றெனலையும் உன்னுக.
 எனவே வைணவரின் தலைமைக் குருவே பொய்யுரை புகலும்
 புரையுடையாராதலும் தெளிவாம்.

இஃது இராமானுசரின் இயற்கையேயாம் என்பதை இந்
 நூற்கண் பிருண்டும் காட்டியுள்ளாம். ஈண்டு இவர் தம்பொய்

உரைக்கு மற்றொரு சான்றுந்தருவாம். கேதோபநிடத்து வரும் “உமாம் ஹைமவதி” எனுந்தொடர் சம்பெருமாட்டியைக் குறித்ததெனல் தெற்றென விளங்கிக் கிடப்பவும் சங்கராசாரியரும் பார்வதி என்றே பொருள் கண்டிருப்பவும் இராமானுசரோ “புருஷாகார பூதையான உமையாய்த் தோன்றிய லக்ஷ்மி” என்று பொய்யுரை வரைந்துள்ளார். அதன் பயனாகப் புத்தூர்கிருட்டிணசாமி ஐயங்காரே அது போலியுரை எனக் கூறும் கூறவும் நேர்ந்தது. சுதரிசனர் பதில் முதல் சதகம் பக்கம் 21-இல்

“இப்படிப் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய உண்மையை உணர்த்தியவள் யாரெனில் “உமா ஹைமவதி” என்கிறது கேதோபநிஷத். ஹிமவானின் புத்திரியான உமை என்னும் பொருள் வெளிப்படையாகவே தெரிகிறது. “உ” என்பதை ஏவகாரார்த்தமாகக் கொண்டு ஹைம (ஸ்வர்ண) வர்ணையாய் ஹைமாபரணங்களை அணிந்திருக்கும் ‘மா’ எனப்படும் லக்ஷ்மி என்று சிலர் பொருள் கொண்டனர்.”

எனவருதல் காண்க. இவ்வண்ணம் பொய்யுரை வரைவதில் பெரியவரே இராமானுசர் என்பதும் குறிக்கற்பாற்றே. மேற்காட்டிய மறுப்பு இராமானுசரைக் குறித்திலதெனினும் இலக்குமி என்று உரை கூறியதால் மறுப்பும் அவரையே சாருமென்க.

இஃதில்வாருக, பிரமன், விண்டு, உருத்திரன் ஆகியோரே வேதங்கூறும் தெய்வங்களெனவும், சதாசிவன் அங்ஙனன்று எனவுங் குறிப்புப்பொருள் தோன்றுமாறு

“லோகவேத ப்ரஸித்தரான மும்மூர்த்திகளுக்கும் மேம்பட்டவனான ஸதாசிவனைப் பரம்பொருளாகக் கொள்கிறது சைவம். மும்மூர்த்திகளில் ஒருவனான விஷ்ணுவையே பரம்பொருளாகக் கொள்கிறது வைஷ்ணவம்.”

என்றொரு பொய்யைச் சுதரிசனர் பதில் முதல் சதகம் 9 ஆம் பக்கம் தாங்கி நிற்கிறது கண்டார்! வைணவர் சிவபிரானைப்

பிரமனின் மகன் எனவும் திருமலைச் சிவனுக்குப் பாட்டன் எனவும் புலம்புவர். அப்புலம்பலை அறிஞர் பலர் ஓயவைத்துள்ளனர். தற்போது சுதரிசனத்தும் அப்புலம்பல் தொடர்கிறது.

“தரியம்பகம் யஜாமஹே ஸுகந்திம் புஷ்டிவர்த்தனம் |
உர்வாருகமிவபந்தநாந் ம்ருத்யோர்முகீய

மாம்ருதாத் ||

என்பது இருக்குவேதம் அட்டகம் 5 வருக்கம் 30 சூக்தம் 59இல் வரும் பன்னிரண்டாவது மந்திரம். இதற்குரிய சாயண பாடியக்கருத்தாமாறு:-

“பிரமன், திருமால், உருத்திரன் என்னும் மூவர்களுக்குத் தந்தையும் நற்கீர்த்தியையுடையவனும், உலகமுதற் காரணனும், பேராற்றலுடையவனும், வழிபடுவோரை வளர்ப்போனுமாகிய பரமேசுவரனை, வேள்வி வழியாய் வழிபடுகின்றோம். அவன் இறுதிவரை எமது பந்தத்தைக் கக்கரிப்பழமானது பழுத்துத் தானே விழுமாறு விடுவிப்பானாக.”

இஃது இருக்குவேதத்தைத் தழுவியவுரையாம். தைத்திரீயத்தைத் தழுவிய சாயண பாடியக்கருத்து வேறு உளதே எனில் அஃது ஈண்டைக்குத் தடையாகாதென்க. அன்றியும் பரத்துக்குப் பரம் பிரமன், அவனுக்குப் பரம்அரி, அவனுக்குப் பரம் ஈசன், அவனுக்கு நிகர்த்ததும் மேம்பட்டதும் இல்லை என்னும் சரபோபநிடதவுரையும் ஈண்டே கருதற்பாலது.

ஆ. சைவசித்தாந்த மாட்சி

மேற்கிளந்த உண்மையை நன்கோர்ந்தே ‘சிவத்துக்கு மேல் தெய்வமில்லை; சித்திக்குமேல் நூலில்லை’ என்றொரு நல்

வழக்கும் நிலவுவதாயது. சித்தி என்றது சிவஞானசித்தி யாரை. இந்நூலின் மாண்பை யுணர்த்த,

“பாதிவிருத் தத்தாலிப் பார்விருத்த மாகவுண்மை
சாதித்தார் பொன்னடியைத் தான்பணிவ தெந்நாளோ”

எனவரு தாயுமானவர் மொழியே சாலும். இந்நூல் சிவஞான போதத்தின் வழிநூலாம். ஆயின் சிவஞானபோதத்தின் அருமையும் பெருமையுஞ் செப்புந் தரத்தனவாமோ? எனினும் ஆசிரியர் மறைமலையடிகள்

“சிவஞானபோதத்தைப்போற் சொற் சுருங்கியதொரு நூலும், அங்ஙனஞ் சுருங்கிய எல்லையிலே மிக விரிந் தாழ்ந்த பொருட்பரப்பெல்லாம் அகத்தடக்கியதொரு நூலும் இந்நிலவுலகத்துள்ள எந்த மொழியிலும் இல்லை என்பது திண்ணம்.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் உறுதிப்பொருட் பரப்பெல்லாம் ஒருங்குசெறித்துத் திருக்குறள் யாத்த தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரது அறிவாற் றலினுங் கடவுள், உயிர், மும்மலம், வீடுபேறு என்னும் அறிதற்கரிய நுண்பொருட்பரப்பெல்லாம் ஆராய்ந்து தன்னகத்தடக்கித் தெளிக்குஞ் சிவஞானபோதத்தை யாத்த ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனாரது தெய்வ அருளறிவின் ஆற்றல் பன்மடங்கு சிறந்ததொன்றாய் வீறி விளங்கல் நடுநின்றாராய்வார்க்கெல்லாம் நன்கு விளங்கற் பாலதேயாம்”

என்று கூறியது சற்றும் மிகையன்றெனக்கூறி அமைவாமாக.

சைவசித்தாந்த நூல்கள் புகட்டும் சீரிய உண்மைகளை நன்கு தேர்ந்த மேனாட்டறிஞன்மார் சைவ சித்தாந்தத்திறனை வாய்மணக்கப் புகழ்ந்துளர்.

“The Saiva Siddhanta philosophy is the choicest product of the Dravidian intellect. It is the most-

elaborate, influential and undoubtedly the most intrinsically valuable of all the religions of India. It is peculiarly the South Indian and Tamil religion''

என்பது டாக்டர் ஜி. யு. போப் துரைமகனாரின் கூற்று ஆகும். பொருள்:- “திராவிடர்தம் நுண்ணறிவின் சீரிய விளைவே சைவ சித்தாந்தம் எனும் தத்துவமாகும். அஃது யாவற்றையும் தன்னகத்தடக்கியதாய், செல்வாக்குடையதாய், இந்திய சமயங்கள் யாவற்றினும் உண்மையான பயனை ஐயமின்றிப் பயப்பதாயுள்ளது. அது தென்னிந்திய தனித்தன்மையுடைய தமிழர் சமயம் ஆகும்” என்பது. ரெவரெண்ட் டபுள்யு. கௌடி என்பார் கூற்று பின்வருமாறு:-

“It is the religion of Tamil people by the side of which, every other form is of comparatively foreign and recent origin. As a system of religious thought, as an expression of faith and life, the Saiva Siddhanta is by far the best treat South India possesses. Indeed, it would not be rash to include the whole India and maintain that judged by its intrinsic merits, the Saiva Siddhanta represents the high water mark of Indian life.”

பொருள்:- “தமிழரின் சமயமாகிய சைவசித்தாந்தத்தை நோக்கினால் ஏனைய யாவும் அயலானவையும் பிற்பட்டெழுந்தனவுமேயாம். சமயசிந்தனையின் வடிவமாகவும், நம்பிக்கை, வாழ்க்கை ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துங்கருவியாகவும் அமையும் சைவசித்தாந்தமே தென்னிந்தியாவின் சமயநெறிகள் யாவற்றினும் பெரிதும் சிறந்தது. அதன் இயல்பான் பெருமைகளைக்கொண்டு, இந்திய வாழ்வின் பெருநிலையை அது காட்டுகிறது என்று இந்தியாவை இணைத்துக் கூறுவது

ஆய்வுக்கு மாறுபடுவதாகாது” என்பதாகும். மற்றும் புதை பொருள் ஆய்வாளரான சர். ஜான் மார்ஷல் என்பார்.

“Among the many revelations that Mohenjodaro and Harappa have had in store for us, none perhaps is more remarkable than the discovery that saivism has a history going back to chalcolithic age or perhaps even further still and it thus takes its place as the most ancient living faith in the world.

(Mohenjodaro and the Indus Civilisation-

Vol. I. Preface vii)

என்று சைவத்தின் தொன்மையைக் கண்டு கூறினார். பொருள்:- சிந்துசமவெளியின் புதுமைகளுள் தலையாயது சைவத்தின் பழமையே ஆகும். அது மாக்கல் காலத்தையும் அதற்கு முற்பட்ட காலத்தையும் கடந்து செல்லும் வரலாற்றைக் கொண்டது. இங்ஙனம் அஃது உலகில் நிலவும் மிகப்பழஞ்சமயமாக இடம்பெறுகிறது” என்பதாகும்.

என்றிதுகாறுங் கூறியவற்றையுணரும் நல்லறிஞன்மார் சங்ககாலத்தமிழர் சமயம் வைணவமே என நாட்டப்புகு ஒரு நூலை வரைந்து வைத்த புத்தூர் கிருட்டிணசாமி ஐயங்காரின் செயல்கண்டு நகையாரா? அந்நூல் “மாலைப் பொழுதினறு மஞ்சளரைத் தேகுளித்து, வேலை மினக்கிட்டு விழித்திருந்து சூலாகிப், பெற்றொளொருபிள்ளை பெற்றவப் பிள்ளைதான், பித்தானுலென்செய்குவாள்” எனும் முந்தையோர் மொழிக்கு இலக்கியமாதலை எம்நூற்கண் உணர்த்தினும். சைவத்தின் சீர்மைகண்டு வயிறெரிந்து இங்ஙனம் போலி நூல்களை வரைந்து விடுத்தல் வைணவர் மரபாயுளது.

2. வைணவமும் வழுவிய ஒழுக்கமும்

அ. திருமால் ஊனுங்களும் உண்பவனே.

“படைகொண்டார் நெஞ்சம்போ னன்றாக்கா தொன்ற னுடற்சுவை யுண்டார் மனம்” என வருஉந் தமிழ்மறையான்

பிறிதோருயிரின் புண்ணுய புலாலை உண்பார் மனம் நன்னெருக்கண் படராதெனல் உணரப்படும். மற்றும், கொலையும் புலையுந்தவிர்ந்தோனே தேவநிலைக்குரியான் என்பதையும் “கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி, எல்பாவுயிருந்தொழும் எனவும் தமிழ்மறை கழறியதால்.

இந்தத் தூய தமிழ் நெறியை முரணி வைணவர் தெய்வம் நடைதருவதாயது. திருமாவின் அவதாரமான இராமன் கொலைத்தொழிலும் புலைத்தொழிலுமுடையவனே

“ஸ்ரீஇராம லக்ஷ்மணர்களிருவரும் மாலைப் பொழுதாமளவும் பிராட்டியாருடன் கூடி வழிநடந்து பசியினால் பீடிக்கப் பட்டவர்களாகி, க்ஷத்திரியர்களுக்குணவாக விதிக்கப்பட்ட சிறந்த வராஹத்தையும் கலைமாளையும் புள்ளிமாளையும் கறுப்புக் கலைமாளையும் ஆக நான்கு மிருகங்களையும் அடித் தெடுத்துக்கொண்டு, பிராட்டியாரையோர் மரத்தடியில் விட்டு, மிருகங்களைத் தேடிச்சென்றமையாலும், மாலைப் பொழுதாதினமையாலும், பசியதிகரித்தமையாலும், விரைவாக வந்து அம்மரத்தினடியிலிறங்கி இன்புற்ற மகிழ்ந்தார்கள்”

என்று வால்மீகி ராமாயணம் அயோத்தியா காண்டம் ஐம்பத் திரண்டாவது சருக்கம் கூறுதல் காண்க. மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியர் ஊனுணவு தீவினையன்று என்று இராமனுக்குப் புகல் வழங்குகிறார்.

புன்றியைத் தின்பவனைப் பரமனெனல் பரிபவமேயாம். இராமன் மனைவியாகிய சீதையோ

“நியமங் கொண்டு ஆயிரம் சாராயக் குடங்களினாலும் மாம்ஸமே முதலாகவுள்ள அன்னங்களினாலும் உன்பொருட்டு யாகம் செய்விப்பேன்”

என்று கங்கையை வேண்டிக் கொள்வதும் அச்சருக்கத்து உள்ளதே. இதனால் இராமனும் அவனது சுற்றத்தவரும்

கொலை, புலை, குடி முதலிய படிற்றொழுக்கத்தராதல் புலனும். அன்றியும் இராமன் பிறந்த முறையோ பெரிதும் அருவருப்புக் குரியதே. அவ்வரலாற்றை

“பிரதான பசவாகிய அசுவரத்தினத்தையும் யூபத் திற் கட்டினார்கள். அத்தனை ராஜபத்தினியாகிய கவுசலியை, கைகேயி சுமித்திரைகளோடு கூட சொல்லவேண்டிய மந்திரங்களைச் சொல்லிப் புரோக்ஷண முதலிய சம்ஸ்காரங்கள் செய்து மூன்று பொன்னூசிகளாலே ஆயுதநாட்டுமிடங் களைக் கீறி இடம் வலம் சுற்றிவந்து ஓரிர வெல்லாம் அதனோடு கூடவேயிருந்தாள். பிறகு அத்துவர்பு உத்காதா பிரம்மா என்கிற முக்திய ருத்துவிக்குகள் ராஜாவினாலே தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கப்பட்ட ராஜபத்தினிகளைக் கைகளால் பிடித்துக்கொண்டு அவர்களுக்காகப் பணம் பெற்றுக்கொண்டு அரசனுக்கே கொடுத்து விட்டார்கள்”

என்று பாலகாண்டம் பதினாலாவது சருக்கம் கூறுதல் காண்க. இப்படிப் பிறந்தவனைத் தெய்வமென்று கொண்டாடுவார் முருகனைப் பழிக்க முழுமகன் ஒருவன் உளறியதைக் காட்டு வார். முருகன் தோற்றம் ஸ்காந்த மஹாபுராணத்துள் கூறப் பட்டுள்ளதாகவும் அதைப் புறம் போக்கி மடவோனொருவன் கூற்றை எடுத்தாளும் நீரரே வைணவர். யாம் அவ்வாற்றிற் ற இராமன் பிறப்பை இராமயணத்திலிருந்தே காட்டி யறிவுறுப் பேமாயினேம்.

இவ்விராமனே வாலியை மறைந்து நின்று கொன்றவன். அக்கொலைவினை கண்ணனாய் வந்த ஞான்று அவனைக் கொலை சூழ்வதாயிற்று.

பலராமனோ பெருங்குடியன். பாகவதம் பத்தாங்கந்தம் நம்பி மூத்தபிரான் கோகுலமடைந்த அத்தியாயத்தில்,

“நிரைக்க டற்படு மமுதெனத் திசைத்திசைத் தெய்வ மருக்க மழ்ந்திள வண்டொடு சுரும்பினம் பாய்ந்து விரிக்கும் பூம்பொழில் விளைதரு வாருணி நறவம் கரைக்கு மாமதக் களிறனான் பருகினன் களித்தான்”

என்று கூறிக் கூத்தாடுகிறது. இதன் விளக்கம் போன்று

“அவ்யமுனை அவர் மதுபான மயக்கத்தினால் இப்படிச் சொல்லுகின்றாரென்று அவரது வார்த்தையை அவமதித்து அதுவரவிலையாக”

என்றெழுதிக் கச்சித்திருநகர் அண்ணங்கராச்சாரியர் அக மகிழ்ந்தார். கண்ணன் மக்களோ கள்ளுண்டு கலாம் விளைத் துக் காலனூர்புக்கனர். குடியால் குடி கெடும் என்பர். ஈண்டோ கண்ணன் குலமே கெட்டது. இன்னணம் கொலை, புலை, குடி முதலிய சூழ்ந்துள ஒருவனைத்தெய்வமாகக் கொண்டாடுவோர் அவையகன்றிருக்க வாய்ப்புளதோ? இன்றென்பதே அவர் தம் நூல் அறிவுறுக்கும் உண்மையாகும்.

ஆ. வைணவக் குருமாரும் குடியும் ஊனும்

அவ்வுண்மையைச் சைவ சமய சரபம் நன்கெடுத்துத் தெரித்துளது. இந்நூல் நீதிமன்றங்களில் ஆய்வு செய்யப்பட்டு வாகை குடியதாகும். அந்நூல் பக்கம் 94-இல்

“வைஷ்ணவாசாரியர் மது மாமிசம் உண்டு திரிந்தவ ரென்பதும் ஈண்டறியற்பாற்று. இதனை விஷ்ணு தத்துவ விளக்கத்தின் ப-90, 91-ல் ‘எதிராஜர் திருமலையினின்று கோயிலுக்கு எழுந்தருளின காலத்தில் அத்திகிரிக்குத் தக்ஷணமாக வீரகாஞ்சிபுரத்தில் நீசக்ருஹத்தில் நின்று எம்பெருமானாருக்குத்தநீசத்ரவ்யங்களிரண்டும் சேகரித்து மோக்ஷப்ரதான ச்ரேஷ்டத்ரவ்யங்களும் பெரிய நம்பி தம் சிஷ்யரான எம்பெருமானாருக்கு ப்ரஸாதித்துச் சிலருக்குச்

சாதித்துக் கோயிலுக்கெழுந்தருளினபின், ஒருவன் முர்க்கன், எம்பெருமானார்க்கு சேகரித்த த்ரவ்யங்களெல்லாம் ஸ்லீகரித்தில்லோமேயென்று நெஞ்சில் அஹங்காரத்தோடிருந்தான். அவன் நெஞ்சில் தோன்றியிருந்த அஹங்காரத்தை நிரஸிக்க வேனுமென்று முன்னிருந்த திறவு நீசக்ருஹத்தில் தாமிருந்துதநீசத்ரவ்யத்துடன் மற்ற த்ரவ்யங்களையும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கொண்டு காட்டுகிறார். பூர்வத்தில் அநுபவித்து, ஸீத்தஸார முனியான நம்மாழ்வார் திந்திரிணி மந்திரத்தில் வாஸராயத் திவ்யப்ரபந்த கோஷ்டத்வயஞ்செய்ய, தத்சமயத்தில் ஒருவன் அந்த யஜ்ஞன் மனுஷ்யன், தூரத்தில் நின்று நன்றாகக் கேட்டு சமீபத்துக்கு வந்தடைந்து ஸேவித்து ஸ்வாமி பஹுபாதக பாஜனமாயிருக்கிற எனக்குக் கதியேதென்று விண்ணப்பம் செய்கையாலே ஸுஜ்ஞான காரணமான கீதைகள் முதலானவை ச்ரவணஞ் செய்ய எந்தப் பலம் லபிக்குமோ அந்தப் பலம் வாருணீ திருப்தியால் லபித்து ஸேவிக்க லாமிற்று. இவ்வர்த்தங்களுக்கு யோக்யமான வாருணீ மது கொண்டு வந்து அநுபவித்தால் நம்முடைய நித்ய விபூதியடையத்தடையில்கூட என்றருளிச் செய்தாரென்று ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் குருகைக் காவலப்பனுக்கு ச்லோக ரூபமாக அருளிச் செய்தார்.”

எனவெழுதி, இவ்வாறு நெல்லூர், பந்தர், தானூர், ஒட்டைசம் முதலியவிடங்களிலிருக்கிற பள்ளமடையரெனும் வைணவர்களின் இரகசிய கிரந்தங்களிலறியலாமென்பதாக வரைந்தவழிக் காண்க.

என வருதல் அவ்வுண்மையைத் தெரிக்குமென்க. இதனால் வைணவரின் முதற்குருவான இராமானுசரேஞ்சி, புலே முதலிய தீவினையுடையார் என்பது விளங்கும். மயர்வற மதிநலம் அருளப்பட்டவரென்று வைணவர் கொண்டாடும் நம்மாழ்வார் கீதை முதலிய

வற்றால் பெறும் பயனை வாருணி மதுவால் பெற்றவராயுள்ளார். “மூக்குறிஞ்சி முலையுணாதே மௌந்ததோடே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் வாட்டமின்றிக்கே பரிபூர்ணரா”யிருந்தாரென்று வைணவர் புகழ்வார். இதனாற்றான் போலும் “பிரேமா நந்தகுமார்” என்ற வைணவப் பெண்மணி நம்மாழ்வார் பிறந்ததிலிருந்தே கால் ஓய்ச்சல் நோயால் துன்புற்றமையால் புளியம்பொந்திலேயே உட்கார்ந்துவிட்டாரெனவும் உணவுண்டே வளர்ந்தார் எனவும் பிறர் நம்பும்படி இயற்கைக்கொத்தவாறு கூறினார். அதுகண்டு சுதரிசனம் வெகுண்டும் பயனின்றிக்கழிந்தது.

இ. வைணவரும் களவும்

தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்காகக் கைகேயி தசரதனிடமிருந்து அரசரிமையைக் (கன்யா சுல்கமாக)ப் பெற்றதையும் அதனால் அரசு பரதனுக்கே உரித்தென்பதையும் உணர்ந்தும் அரசைக் களவு கொள்ளத் தந்தையுடன் சூழ்ந்தமையால் இராமன் காட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டான். திருமங்கையாழ்வார் களவையே தொழிலாகக் கொண்டவர். இத்தன்மையோரை வழிபடும் வைணவர் மட்டும் களவைக் கடிதல் இயலுமா?

பாடியம் எழுதுதற்குப் போதாயன விருத்தியை வஞ்சநெறியிற் பெற்று, தம் ஊருக்குக் கொண்டு செல்ல முயன்ற பெருமையுடையர் ஆதிசேடனின் அவதாரம் என்று வைணவர் கற்பித்த இராமானுசராவர். இச்செய்தியை

“அது வடக்குத் திசையிலிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு ஆழ்வானுடன் உடையவர் அங்கெழுந்தருளி உபாயத்தினால் அந்த க்ரந்தத்தை வாங்கி...அதனைக் கொண்டு வருகிறதாக யத்ரித்தபோது அவ்விடத்திற் சிலர் அந்த

க்ரந்தத்தை அபஹரித்துக் கொண்டு போக உடையவரும் அதனையிழந்தது பற்றி வ்யாகுலமுடையவராயிருக்க”

என்று ஆழ்வாராசாரியர்கள் வைபவம் கூறியது. பிற்றை நானைய வைணவர் இவ்வரலாற்றை மறைக்கப் பெரிதும் முயன்றுள்ளனர். முயல்கின்றனர். காஞ்சிபுரம் அண்ணங்க ராசாரியர்

“ஸரஸ்வதீ பாண்டாரத் தலைவரிடத்தில் நின்றும் அந்த போதாயனவ்ருத்தி க்ரந்தத்தைவாங்கிக் கடாக்கித்துக் கொண்டிருக்கையில்.....உடையவர் முதலத்யாயம் கடா க்ஷித்துத் தலைக்கட்டினவுடனே அங்குள்ள மதாந்தரஸ்தர் களான வித்வான்களினுடைய துர்ப்போதனையினாலே மனங்கலைக்கப்பட்ட ஸரஸ்வதி பாண்டாரத் தலைவர் அந்த ஸ்ரீகோசத்தை மீட்டு உள்ளே வைத்திட, குறையும் காணப் பெற்றிலோமே என்று உடையவர் சிந்தித்திருக்க”

என்று இராமானுசர் களவை மறைத்தார். இராமானுசர் முதல் அத்தியாயம் மட்டுமே படித்தாரென்று இவர் கூறத், திவ்விய சூரி சரிதமோ “அடைவே கண்டோரொருமுறையே யாய்ந்தா ரதனினைருத்தமெல்லாம்” என்று நூல் முழுவதும் படித்ததாகக் கூறுகிறது. இரண்டில் எது மெய்? அரிசமயதீபம் எழுதிய அண்டப்புளுகரோ

“உன்னையுவந் தனன்போதா யனவிருத்தி கொள்கவென வுவப்பினீந்தாள்”

என்று கலைமகளே அந்நூலை இராமானுசருக்குத் தந்ததாகக் கதைத்தார். கலைமகளே தரலால் அதனை மாற்றார் கவரல் ஆகாதே என்று கருதிப்போலும் அதனை இழந்த செய்தியை இசைத்திலர். ‘அம்மட்டோ! அந்நூலோடு திருவரங்கமடைந்து ‘மதியினுயர் மாணாக்கர்க்கிசைத் தொருவரொப்பிலனாய் வைகினானால்’ என்று அந்நூலைத் தம் சீடர்கட்குப் பாடம்

சொன்னதாகவும் எழுதிவைத்தார். திருநாராயண ஐயங்கார் ஸ்ரீ இராமானுஜவைபவம் என்ற நூல் பக்கம், 187-இல்

“கலைவானியே கனவில் தோன்றி அந்நூலை எடுத்துவந்து கொடுத்து குழந்தாய், இந்நூலை எடுத்துக்கொண்டு இந்நாட்டை விட்டு உடனே யகன்றுவிடு. இல்லையேல் இதனையறிந்து உனக்குத் தீங்கு செய்ய முயல்வர்” என்று சொல்லி மறைந்து விட்டாள்”

என்று கலைவானியே அந்நூலைக் களவாடிக் கொடுத்ததாகக் கதைக்கிறது. இராமானுசர் செய்தகளவை இந்நூல் நாமகள் மேல் சுமத்துதல் காண்க. அன்றியும் வடநாட்டுப் பண்டிதர்கள் அந்நூல் தம்நூல் நிலையத்தில் காணப்படாமையால் இராமானுசரைத் தொடர்ந்துவந்து அதைப் பறித்துப்போக ஒருதிங்கள் கழிந்தது என்றும் கூறுகிறது. இவற்றை நோக்குழி ‘ஒட்டகமே! உன்னுடம்பில் எவ்விடம் செவ்விது’ என்பது போல “வைணவமே! உன்னுட்களில் எந்நூலில் உண்மை உளது?” என்றே கேட்கத்தோன்றும், இந்நீரவர் வேதம், மிருதி முதலானவற்றைக்காட்டல் ‘சாத்தான் வேதம் ஒது’ கிறது’ என்பதையே பொருவும்.

சகநாதம் என்ற ஊரில் தம் மதத்தை நிறுவத் தொடங்கிய இராமானுசரை ஆண்டிருந்த சுமார்த் தரின் வேண்டுகோட்படி, திருமால் இரவோடிர்வாக அகற்றிக் கூர்மகேந்திரத்தில் சேர்த்துவிட்டதாக மேற்காட்டிய ஸ்ரீ இராமானுச வைபவம் கூறும். இதனைச் செம்மைப்படுத்திய பெருமை சுதரிசனம் ஆசிரியர் புத்தூர் கிருட்டிணசாமி ஐயங்காருக்குண்டு. ஆனால் சுதரிசனர் பதில் நான்காவது சதகம், பக்கம் 55இல் திருவனந்தபுரத்தில் தம் மதத்தை நிறுவத் தொடங்கிய இராமானுசரை ஆண்டிருந்த நம்பூதிரிகளின் வேண்டுகோட்படி திருமால் இரவோடிர்வாக:

அகற்றித் திருக்குறுங்குடியில் திருப்பரியட்டப் பாறைக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டதாகக் கூறும்.

இராமானுசர் வரலாறு உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தால் இத்துணைத் தடுமாற்றங்கட்கு இடமிராது. வைணவ வரலாறுகளை இனியேனும் தடை நிகழா வண்ணம் மாற்றுவாம் என்று எவரேனும் புகின், ஏற்கெனவே உள்ள குழப்பங்களோடு அதுவும் கூடி “உள்ளதும் போயிற்றே நொள்ளைக்கண்ணா” என்ற மொழிக்குச் சான்றாகவே அமையும். வைணவ நூல்கள் பொய்யிலே பிறந்து பொய்யிலே உழன்று பொய்யிலே முடிவதாகலின் பலரும் பலவாறாக எழுத இடங்கொடுப்பவாயின. இந்நூல்களின் பொய்க்கு வரம்பேயின்று எனலையும் காட்டுவாம்.

சங்கராசாரியார் இராமானுசருக்குச் சில நூற்றாண்டுகள் முற்பட்டவர் ஆவார். எனினும் சிவனே முதல்வனென்று சங்கரரும் திருமாலே முதல்வனென்று இராமானுசரும் சொற்போர் நிகழ்த்தினரென்றும் அப்போர் முடிவில்

(“ததாது சங்கராசார்யேயா லஜ்ஜிதோ நம்ரகம்தர: |
சுக்லாம் பரதரோபூர்வா கோவிந்தோநாம நிர்மலம் |
ஜஜாபஹ்ருதி சுத்தாத்மா சிஷ்யோ

ராமானுஜஸ்யவை ||”).

சங்கராசாரியார் தோல்வி கண்டு நாணமடைந்து தலை குனிந்து கொண்டு வெள்ளாடையுடுத்து இதயத்தின் கண்ணே நிர்மலமாகிய கோவிந்த நாமத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு இராமானுசருக்குச் சீடராயினார் என்றும் ஒரு பொய்யைப் பவிடிய புராணத்து வரைந்துள்ளார். இதுவே நோக்குங்கால் மெய்யகன்று பொய் புணர்ந்த நெறியினர் வைணவரே எனல் தக்கதேயாம்.

இவையெல்லாம் கருதித்தான் போலும் புத்தூர் கிருட்டிணசாமி ஐயங்கார் இவ்வாண்டு நிகழவுள்ள அவர்தம்

மணி விழாவில் ஆசாரிய வைபவ மஞ்சரி- என்றொரு பெரிய நூலை வெளியிடப் போவதாகத் தம்மைத்தாமே புகழ்ந்து பறை சாற்றிக் கொள்கிறார். அதில் பழைய பொய்களை மறைக்கப் புதிய பொய்கள் பிரசவிக்கப்பட்டிருக்கும் என்று உறுதியாக நம்பலாம். அச்செய்கை நாம் மேலே கூறியபடி, மேலும் குழப்பங்களை உண்டுபண்ணும். என்னை? பழைய நூல்களை மறைத்தல் கூடாதாகலின். இந்த இராமானுசரின் பண்புகளை யெல்லாம் ஒரு சேரத்திரட்டி

“உடையவர் ஜாதியபிமானமுடையவரென்றும் ஆகிற ப்ராஹ்மண குலத்திற் பிறந்த ஆண் பெண் பிள்ளைகளுக்கே ஆசார்யக் கியாதி லாப பூஜாதிகள் தகுமென்றும் அவர்களுக்கே தான தருமாதிகள் செய்ய வேண்டுமென்றும் இத்யாதி வஞ்சனை நிறைந்த நெஞ்சையுடையவராய் இதர பாஷ்யங்களிற் சில க்ரகித்து ஸ்ரீ பாஷ்யக்கார ராயினர்”

என்று வெண்மஞ்சட் புண்டர வைணவர் கூறுவதாக; உடையவர் சூர்ண விளக்கம் பக்கம் 102இல் வருதல் காண்க. இதனால் இராமானுச பாடியம் ஏனைய பாடியங்களைப் பார்த்தெழு தப்பட்டதே என்பதும் புலப்படும்.

ஈ. திருமாலும் வருணசிரமமும்

“வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்” என்னும் இறையிலக்கணம் திருமாலுக்கிசைவதன்று. அவனைப் பிராமண பட்ச பாதி என்று வைணவர் பேசிக் களிப்பர். ஒரு குற்றமும் செய்யாத சம்புகனைக் கொன்ற தீவினையே அவன் அன்னனாதலைக் காட்டும். இஃது ஆசாரிய சுவாமிகள் உபன்னியாசங்கள்

முதற் பகுதியில் நன்கு விரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தூல் பக்கம் 144-145இல்

“நாலாவது வர்ணத்தைச் சேர்ந்த சம்புகன் என்பவன் ஒருவன். அவன் தன் வர்ணசிரம தர்மத்திற்கு விரோதமான காரியம் ஒன்றைச் செய்து வந்தானாம். தபஸ் பண்ணினாம். அதனால் தான் ஒரு குழந்தை ராஜ்யத்திலே இறந்துவிட்டது என்று எண்ணி அவனைச் சம்ஹாரம் பண்ணப்போனார் ராமர். கையில் கத்தியை உருவிக் கொண்டு அவனை வெட்டப் போனபோது ராமர் தம் கையைப் பார்த்தே கேட்கிறார்.....ஏ, கையே-அவனை ஏன் வெட்டப் போகிறாய்? உனக்கு ஈவு இருக்கிறதா? இரக்கம் இருக்கிறதா? நியாயம் இருக்கிறதா? ஒன்றுமே இல்லாமல் முனியாகிய அவனை வெட்டப் போகிறாயே. வெட்டு, வெட்டு இது ராமன் கை அல்லவா? அவன் கைக்கு ஈவு இரக்கம் என்பது ஏது? பூர்ண 'கர்ப்பினியாக இருந்த சீதையை யாரோ வண்ணன் சொன்னான் என்பதற்காகக் கொஞ்சங்கூட இரக்கம் இல்லாமல் காட்டுக்கும் போ என்று காட்டின கை அல்லவா இது? அதனால் தான் உனக்குக் கருணை இல்லை. வர்ணசிரம தர்மத்திற்கு விரோதமாக நடந்தான் என்று அவனை வெட்டப் போகிறாய்? ஒரு பாவமும் பண்ணாத அவனை வெட்டு வெட்டு. உனக்குத்தான் இரக்கம் இல்லையே”.

என வருதல் காண்க. வருணசிரமத்தால் இத்துணை பிணியுண்டு கிடப்போன் கடவுளாவானா? இத்துணைச் சாதிப்பற்றும் கோடிய நெஞ்சும் உடையவனான திருமால் திருப்பாணாழ்வாரைப் பார்ப்பனர் தோளில் ஊர்ந்து வரச் சொன்னான் என்பதுவுங் கற்பனையே. சைவத்துறு திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரைப் போல வைணவத்தும் ஒருவர் இருத்தல் வேண்டும் என்று ச. த. ச.-4

கற்பிக்கப்பட்டவரே திருப்பாணுவாராவர். ஆழ்வார்கள் இருந்தார்கள் என்று காட்டத் தமிழ் நாட்டு வரலாற்றுடன் ஆழ்வார்களில் ஒருவர் வரலாறேனும் இசைந்து வராமையும் உன்னுக. இங்ஙனம் கற்பனையில் படைக்கப்பட்டோரே ஆழ்வார் பன்னிருவருமென்க.

உ. இராமானுசரும் வருணசிரமும்

குடந்தை அக்னிஹோத்ரம் இராமானுச தாதாசாரியார் அவர்கள் இராமானுசரைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“ராமானுஜர் முரட்டு வர்ணச்ரமி”. இந்தக் கருத்து உடையவர் குர்ண விளக்கங்கூறும் கருத்தோடு ஒத்துளது. அவர் மேலுங்கூறுமாறு:—

“வேதத்திலேயே நிற்பவர். மகரிஷிகளைப் போற்றுபவர். ஆனால் இவர்கள் அந்த ராமானுசரைப் பிடிக்காததால் குரு பரம்பரை என்ற நூலில் புது ராமானுசரைப் படைத்து விட்டார்கள். இது பிரத்யக்ஷமான உண்மை. பி.ஸ்ரீயின் நூலுக்கு ரிவ்யூ எழுதும்போது பவன்ஸ் ஜர்னலில் குருபரம்பரை ராமானுசர் வேறு, ஸ்ரீபாஷ்ய காரர் வேறு, இரண்டு பேரும் ஒன்றாய் இருக்க முடியாது என்று எழுதினேன். காஞ்சிபுரம் அண்ணங்கராச்சார் சுவாமி என் கருத்தை மறைமுகமாக ஒப்புக் கொண்டு “ராமானுஜனில்” எழுதி விட்டார். தங்கள் வகுப்புக்கு பிரம்மஸூத்ரம் வேண்டாம். பிரம்மஸூத்ரத்தில் வைணவனுக்கு வேண்டியது ஒன்றும் கிடையாது என்று கூறி

விட்டார். என்னுடைய நூல்களில் இதைத்தான் வற்புறுத்தினேன். ராமானுசனைப் பின்பற்றுபவர்கள் யாருமே இல்லை என்று கூறினேன். வைணவ சம்பிரதாயத்தில் தலைசிறந்து விளங்கிய அண்ணங்கராச்சார் அதை ஒப்புக்கொண்டு முடிவாகப் பேசிவிட்டார்.....ராமானுஜரை திருப்பாவை ஜீயர் என்று சொல்வது ஒரு பொய் என்று எழுதினேன். ஒரு குரு பரம்பரையிலும் ராமானுஜர் திருப்பாவை ஜீயர் என்று குறிப்பிடப்படவில்லை. பொய்க்கதையின் அடிப்படையில் ராமானுசரை திருப்பாவையோடு சேர்த்திருப்பது ஒரு மகத்தான பொய் என்பதை இவர் (புத்தூர் ஐயங்கார்) உணர்ந்தும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. பொய்யிலேயே பிறந்து, வாழ்ந்து, அழியும் இவர் உரைகள் மக்களை ஏமாற்றவே பயன்படும்”.

ஊ. தென்கலை வைணவரும் வடமொழியும்

தென்கலை வைணவர் வடமொழியை வெறுப்பவர் என்பதை எமது இகழுரை போக்குந் தகவுரையில் காட்டினும், சுருதி, பாஞ்சராத்திரம், புராணங்கள் ஆகியவற்றை விட திருவாய்மொழி அநாதி என்றொரு பொய்யையும் எனவே வடமொழி என்றது தென்மொழியை நினைத்தே என்றொரு முடிவையும் ஆசாரிய இருதயம் என்ற வைணவநூல் கூறுதலால் இனித் தென்கலை வைணவர் திருவாய்மொழியையே படையாக ஏந்திச்சொற்போர் வினைத்தல் வேண்டும் என்றும், இது பற்றி அக்னிஹோதரம் இராமானுச தாதாசாரியர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“அடிக்கடி வடமொழி, வடமொழி என்று குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் இவரது ஆசாரியர்கள் ‘வடமொழி முரட்டுமொழி,

தென்மொழி ஈரச்சொல்' என்று குறிப்பிட்டுவிட்டார்கள். ரங்கனாதன் தென்னோக்கி திருமுகத்தைக் காண்பித்து, பின்பக்கம் காண்பிக்கும்போது வடநாட்டுக்குக் காண்பிக்கிறான் என்று கூறுகிறார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. இது சம்பந்தமாக ஒரு கதையும் இருந்து வருகிறது. இது வியாக்கியானங்களில் காணப்படும் கதை. ரங்கனாதனுக்கு திருமஞ்சனம் நடக்கும் காலத்தில் பிராம்மண வைஷ்ணவர்கள் ஒரு பக்கம் நின்றார்கள். பிராம்மணரல்லாத வைஷ்ணவர்கள் ஒருபக்கம் நின்றார்கள். பிராம்மணரோடு நின்று வந்த பட்டர் திடீரென்று பிராம்மணர்கள் பக்கத்தை விட்டுவிட்டு, பிராம்மணர் அல்லாதார் பக்கத்தில் போய் நின்றார். காரணம் என்ன என்று கேட்டதற்கு முரட்டுச் சொல்லான வடமொழி பேசுபவர்களை விட்டுவிட்டு ஈரச்சொல்லான தமிழ்மொழி பேசுபவர்கள் இடையில் வந்தேன் என்று கூறினார். செவிக்கினிய செஞ்சொல் என்று வாயாரப்புகழ்ந்து கூறிய இவர்கும்பல் தமிழை விட்டுவிட்டு வடமொழிக்குப் போகிறது. இவருடைய இதழிலேயே தமிழ் எழுத்துக்களுக்கு ஒன்றிரண்டு என்றுநாமம் போட்டு வடமொழியாக ஆக்குகிறார். இது தமிழ்க் கொலை இல்லையா?"

இதுகாறுங் கூறியவற்றால் வேளைக்குத் தக்கபடி வடமொழியுள் நுழையும் தென்கலைவணவர் செயல் சால்புடையதன்று என்பது நன்கு விளங்கும்.

எ. திருமால் திருமாலுக்கே திருமுகந்தீட்டும் விந்தை

கல்லாடையைத் தானே எடுத்து அணிந்து கொள்வதும் அதைக் களைந்து வெள்ளாடை அணிந்து கொள்வதுமாய் வேளைக்கேற்றபடி வேடமிட்ட இராமானுசரின் சீடர்கள் போலிக்கதை கூறல் வியப்பாமோ? கீழ்வரும் அண்டப்புளுகைக் காண்க.

“நம்பெருமாள் ஸந்திதியிலே சென்று இனையாழ்வாரை தேவரீர் ஸந்திதியிலே நித்யவாஸம் பண்ணும்படி

இங்கே அழைப்பித்துக் கொண்டருள வேணும் என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, பெரிய பெருமானும் பேரருளாளர்க்கு அப்போதே திருமுகம் போகவிட்டருள, பேரருளாளரும் கேட்டருளி, தந்தம் அபிமாநத்தைப் புறம்பே போக விடினன்றோ நாம் நம்மிராமானுஜனை விடுவது என்று அருளிச் செய்து விட''

என்று தென்கலைக் குருபரம்பரையில் தீட்டப் பட்டுள்ளது. இதில் இளையாழ்வார் என்றது இராமானுசனை. பெரிய பெருமாள் என்றது திருவரங்கத் திருமலை. பேரருளாளர் என்றது கச்சித் திருமலை. இங்ஙனம் திருமால் திருமாலுக்கே திருமுகம் போக்கும் விந்தையைக் காண்மின்! இத்தகு விந்தை உலகில்நிலவும் வேறு சமயங்களில் எவற்றிலேனும் காணுதல் கூடுங்கொல்? பொய் சொல்வதில் வைணவமே ஏனைய சமயங்களினும் வீற்றிற்கிறதன்றோ? இத்தகைய புருகுகளை எழுதி அணுகுமான இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்வோர் நம்பவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தல் அறிவுடையோர் செயலாமா?

மேற்போந்த பொய்யுரை வைணவத் திருப்பதிகளில் உள்ள திருமால்கள் ஒருவர்க்கொருவர் வேறுபடுவர் என்பதே வைணவதத்துவம் என்பதையே காட்டி நிற்கிறது. இன்றேல் திருவரங்கத் திருமால் கச்சித் திருமாலுக்குத் திருமுகந் தீட்டல் வேண்டுவதின்றே. எனவே ஆழ்வார்கள் ஒரு தெய்வத்தைப் பற்ற அறியாது பல தெய்வங்களை (பல திருமால்களை)ப் பற்றிப் பாடி பரிசுழிந்தொழிந்தார்கள். முழுமுதல் தெய்வமென்று ஒருவனை வைத்து வழிபட்டார்களில்லை என்று முடிந்தது.

இஃதில்வாருக, மேற்போந்த குருபரம்பரைக் கூற்றால் திருவரங்கத் திருமால் பெரியவரா? கச்சித் திருமால் பெரியவரா? என்றோர் ஐயமும் நிகழும். திருவரங்கத் திருமால் தாம் தீட்டிய திருமுகத்தில் கச்சித் திருமாலுக்குச் சாஷ்டாங்க தெண்டன் ஸமர்ப்பித்தாரா? ஆசீர்வாதம் செய்தாரா? உபய குசலோபரி கூறினாரா? அடியேன் தாசானுதாசன் என்று

திருமுகம் முடிக்கும்போது குறிப்பிட்டாரா? என்பது போன்ற வினாக்கள் தோன்றிக் கேட்போரை விலாவிற் நகைக்கச் செய்யும். யாம் முன்னர்க் கூறியவாறு வைணவ நூல்களில் எட்டுணை உண்மையுங் கலந்ததில்லை என்பது தேற்றமாதலும் காண்க.

பிரேமா நந்தகுமார் என்ற வைணவப் பெண்மணி,
“ஆழ்வார்திருநகரியிலுள்ள பொலிந்து நின்ற பிரானுடைய
விக்ரகம் சமணர்களின் தீர்த்தங்கரரான ஆதிநாதர் என்ப
வரின் படிவமே”

என்றெழுதுவதும் வைணவர்களின் களவுச் செயலைக் காட்டு
வதேயாகும். வைணவர் மிருதியைச் சுருதி என்பர். சுருதி
யையே மாற்றவுஞ் செய்வர். இது “தஸ்ய யதா கப்யாஸம்
யுண்டரீகமேவமக்ஷிணீ” என்னுஞ் சாந்தோக்கியச் சுருதியோ
டினைத்து, “த்யேயஸ்ஸதா ஸவித்ருமண்டல மத்யவர்தீ
தாரயணஸ்ஸரஸிஜாஸநஸந்நிவிஷ்ட: | கேயூரவாந் மகர
குண்டலவாந்கிரீடிஹாரீ ஹிரண்மயவபுர்த்த்ருத சங்க சக்ர: |
என்னும் மிருதியுரையையுஞ் சுருதியாக்கிய செயலைக் கூரேச
விசயத்துக் காண்க. இன்னோர் செயலைப் பிருண்டுங் கூறுவா
மாகலின் ஈண்டு இவ்வளவில் அமைகின்றும்.

3. பாஞ்சராத்திரமும் இராமானுசரும்

இந்நூல் தொடக்கத்துச் சுட்டிய சிவஞானசித்தியார்
எனப் பெயரிய சீரியநூல் பாஞ்சராத்திரத்தைக் களைந்தொழிக்
கிறது. அருணந்தி சிவமே அதைப் புறச்சமயங்களுள் ஒன்றாக
வைத்துக் களைய முற்படுவாராயின் அதை மறுக்க வல்லாரும்
உண்டுகொல்? வைணவம் வேதநெறித்தாகவும் அதனைப்
புறச்சமய மென்றதென்னை யெனில் திருநீறுங் கண்மணியும்
அணிந்து திருமாலேத் தெய்வமாக வழிபடுவதே வைதிக
நெறித்தாகும். அதனையொழித்து நாமமிடுவது வைதிக
நெறித்தாகாதென்க. நாமமணிகை இராமானுசரால் புதுவ
தாகக் கற்பிக்கப்பட்டதே. இஃது உடையவர் சூர்ண விளக்கம்

பக்கம் 26 இல் “ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் காலத்திற்கு முன்பு இப்போதுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பஸ்மாதி தாரணராய், சூத்ர தேவதாந்தரபரராய் மந்த்ராத்ர பரராயிருந்தார்கள். அப்படியிருந்த இவ்வைஷ்ணவர்களுக்கு ச்வேதபீதவர்ண புண்டரங்கனையும்..., நூதனமாக வெளியிட்டு..... தாபித்தார் கிடாய். அதற்கு முன்னிவர்களுக்குத் திருமணேது சிவந்த ஸ்ரீசூர்ணமேது காண்” என வருதலால் உணரலாகும். அன்றியும் “பாதயில்லாமலும் ஸ்ரீசூர்ணம் கலக்கும்படி நடுவே யிடமில்லாமலுந் தரிக்குமவர்கள் துராத்மாக்கள். அவர்கள் நரக சமுத்திரத்தில் அழுந்திக் கிடப்பார்கள்” என்று காலிமுக்காத நாமத்துக்குத் தென்கலையாரும் “சூலாகாரமான புண்டரத்தை யெவன் நெற்றியில் தரிக்கிறானே அவன் கோரமான ரவுரவமென்கிற நரகத்தில் சந்திர நக்ஷத்திரங்களுள்ள காலவரையில் இருப்பன்” என்று காலிமுத்த நாமத்துக்கு வடகலையாரும் நரகு விதித்தல் காண்க. அன்றியும் “ப்ராஹ்மணானவன் அந்த வெறுமஞ்சட்பொடியை யெதுவரையிலும் தரித்துக் கொண்டு எதுவரையிலும் ஸ்நாநம் பண்ணாமலிருக்கிறானே அது வரையிலும் அவன் சண்டாளனாகிறான்” என்று வெண்மஞ்சட்பொடியையும் “சிவந்த ஸ்ரீ சூர்ணம் பஹிட்டை நீருக்கொப்பாம்... சிவந்த ஸ்ரீ சூர்ணமிடும் ஆசார்ய புருஷர்களெல்லாரும் அறிவீனர்கள் ... தாஸிவிடாள் ... பரதார பரிக்ரகாதி அகிர்த்ய கரணர்கள்” என்று செம்மஞ்சட்பொடியையும் வைணவரேயிகழ்தல் காண்க. இவற்றுல் நாமமணிகை வைதிகமன் றெனல் உறுதிப்படும் என்றறிக. இவ்வாருன புண்டரம் நாமம் என்ற தன் பெயருக்கேற்ப (நாம்+அம்) அணிவோருக்கும் காண்போருக்கும் அச்சத்தையூட்டுவதாக உளதாதலும் உணர்க.

ஆகமங்களுள் வாமம், இலாகுளம், பாஞ்சராத்திர மென்பன வேதநெறியை முரணி நடை தருவனவேயாம். எனவே பாஞ்சராத்திரம் புறச்சமயத்துள் ஒன்றாகவைத்துச் சிவஞானசித்தியாரில் களையப்பட்ட தென்றறிக.

இத்தானாய வைணவர் பாஞ்சராத்திரம் வேதநெறித்தே எனவும் சைவமே வேதநெறிக்குப் புறம்பு எனவும் நிறுவப் படாதபாடு படுகின்றனர். சுதாரசமஞ்சரி முதலிய வைணவ சூரல்களில் அப்பாட்டைக் காண்க. சைவசித்தாந்தத்தை வளர்ப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு ஒரு குழுவாக இயங்கும் சைவசித்தாந்தப்பெருமன்றம் போன்ற அமைப்புகள் இதனைக் கண்டும் காணார் போன்று நடைதரல் சமயவொழுங்காகாது. பெருமன்றம் மயிலை மாதவதாசன் என்னுஞ் சிவநிந்தகரால் வழிநடத்தப்பட்டமையால் அஃது இது போன்ற சிவநிந்தையைப் பொருட்டாகக் கொள்ளாமை வியப்பன்று. (செவியிற் சுவையுணரா) வாயுணர்வின் மாக்கள் அவியினும் வாழினுமென்? பொய், தோன்றுங்காலை களையப்படாவிடின் உரங்கொண்டு மெய்யை நையச்செய்யும் என்றுணர்க.

பாஞ்சராத்திரம் புறச்சமயமாதலை

அ. “உலகா யதம்புத்தஞ் சமண மீமாஞ்சை
பாஞ்ச ராத்திரம் பாட்டா சாரியம்
இவ்வகை யானும் புறச்சமய மாகும்.” (பிங்கலந்தை)

ஆ. அறுபுறச் சமயந் தானே அறையுலோ காய தம்பின்
உறைதரு பெளத்த மேயா ருகதமீ மாஞ்சை யோடு
குறிபெறு மாயா வாதங் கூறிய பாஞ்ச ராத்ரம்
நெறி பெறுமிவையே யென்ன நிகழ்த்துவர் நூல்
வல்லோரே.” (குடாமணி நிகண்டு)

இ. புத்த மருகம் புகல் பாஞ்ச ராத்திரமே
சித்த முறும்பாட்டா சாரியஞ் — சித்திரமாய்க்
கூறியமீ மாஞ்சை குறித்தலோ காயதத்தோ
டானும் புறச்சமய மாம் (உரிச்சொல் நிகண்டு)

என வருவனவற்றால் உணர்க. சுதாரகராதியும் பிங்கலந் தையைப் பின்பற்றி மொழிதலை அந்நூல் பக்கம் 304-இல் காண்க. இத்தொல்வழிக்கெலாம் முரணும் நெறியில்

வைணவர் ஒழுகுகின்றனர். சைவர் தம்துயிலினின்று விழிக்கா விடின் இத்தொன்னூல்களையும் மாற்றினும் மாற்றுவர்.

இங்ஙனம் புறச்சமயமான பாஞ்சராத்திரத்தைப் பூதூர் இராமானுசர் வேதநெறித்தெனத் தம் பாடியத்துள் கூறியுள்ளார் போலவும் சங்கராசாரியரே அழுக்காற்றால் குற்றம் கற்பித்தார் போலவும் ஒரு பொய்த்தோற்றத்தை உத்தமூர் வீரராகவாசாரியார் போன்றார் உண்டுபண்ண முயல்கின்றனர். இதனை ஆய்வாம்.

தர்க்க தீர்த்தரான வித்வான் சிங்கப்பெருமாள்கோவில் மாடபூசி ராமாநுஜாசாரியரால் வடமொழியிவிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு 1905- ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த பிரம சூத்திரத்திராவிடபாஷ்யம் என்ற நூற்கண் இராமானுஜர் 'உத்பத்யஸம்பவாத்' எனவுள்ள சூத்திரத்திற்கு,

“(ஜீவனுக்கு) உத்பத்தி ஸம்பவியாமையாலே (ஜீவோத்பத்தி) சொல்கிற பாஞ்சராத்திரம் பிரமாணமாக மாட்டாது”

என்று சொற்பொருளும்

“பாஞ்சராத்திரத்திலுஞ் சில வேத விருத்தார்த்தங்கள் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றன. அவையாவன:- (வாஸுதேவாத் ஸங்கர்ஷணே நாம ஜீவோஜாயத) என்று ஸங்கர்ஷணன் என்கிற ஜீவன் உண்டாகின்றனென்று சொல்லிற்று. இது (நஜாயதே ம்ரியதே) என்று ஜீவனுக்கு உத்பத்தி விநாசங்களில்லையெனும் வேதத்தோடு விரோதிக்கிறது. மேலும் நாலு வேதங்களிலும் பரமபுருஷார்த்தமின்ன தென்று அகப்படாமல் பின்பு இப்பாஞ்சராத்திரத்தைக் கற்றான் என்று வேதத்தை அநாதரித்துச் சொல்லிற்று. ஆகையால் இவ்வாகமமும் அப்ரமாணமென்று பூர்வபகூம்”

என்று விரிவுரையும் செய்ததாகவுளது. இந்நானாய வைணவர் கூற்றை நோக்கிடின, இராமானுச பாடியம் பல்லாற்றானு மாற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்றே கருதவேண்டியுளது..

இச்செயலில் கைவந்தோரே வைணவர். எம்பாலுள்ள பராசரஸ்மருதியின் ஒருபதிப்பு தேசிகாசாரியர் என்பவரால் உரை கூறப்பட்டு 1902-இல் வெளிவந்தது. இதில் ஆசார ஸங்கிரகம் என்ற தலைப்போடு தமிழில் பக்கம் 32 தொடங்கி 40 வரையிலும் வைணவரொழுக்கம் (சித்திரோர்த்துவ புண்டரந்தீட்டல் உட்பட) கீறப்பட்டுள்ளது. இவ்வண்ணம் நூல்களை மாற்றிப்பதிப்பிப்பர் இன்னோர் என்க. அன்றியும்

“தங்கள் சாகைகளுந் திருவாய்மொழியும் மூன்று தலை முறை அத்தியயனம் பண்ணுமல் எவர்களால் விடப்பட்டது களோ அவர்களிடத்தில் சொல்லத்தகாத துர்ப்ராமணத்து வழுமாகும் என்று கேழ்விப்பட்டும்”

என்று பாஞ்சராத்திரம் பகர்வதாகத் தென்னாசாரியபிரபாவங் கூறுதலே இன்னோர் பண்டை நூல்களிற் பற்பல மாற்றங் களைச் செய்தனர், செய்கின்றனர், செய்வர் எனலைக் காட்டும். இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் பாஞ்சராத்திரம் அவைதிகம் என்றே இராமானுசர் முடிபுரைத்தார் என்பது விளங்கும். ஈண்டிங்ஙனம் இசைப்பினும் வேறு நூல்களிற் பாஞ்சராத் திரத்தை இராமானுசர் புகழ்ந்துளரெனின் அச்செயல் அவரும் அவைதிகரே என்பதை (ஹெர்போந்த அவர் உரையினாலேயே) நிலைக்கச் செய்வதாகும் என்க. இவ்வாறு முரண்படுபவர் இருவராதல் வேண்டுமாகலின், அக்னிஹோதரம் இராமானுச தாதாசாரியார் கூறுமாறு பாடியம் செய்தவர் ஒருவர், குருபரம்பரையால் கிளத்தப்படுபவர் ஒருவர் என இருவர் இராமானுசராதல் வேண்டும் போலும்!

இன்னோரணியும் நாமமே நரகையுய்க்கும் என்று வைண வரே கூறிக்கொள்வதைமறந்து “எவ்வளவு யுக்திகளைத் தேடி னாலும் சிவனே ஈச்வரன், விஷ்ணுவாகானென்பதையும் அவனுக்கு மூர்த்தியமைப்பும் மற்றுமெல்லாம் யுக்தியால் ஸ்தாபிக்க முடியாது. அப்படியிருக்க ருத்ராஷ்டதாரணைதிகளே சிறந்த தர்மமென்றோற்போன்ற கற்பனைகள் எங்கே நிற்கும்”

என்று உத்தமூர் வீரராகவாசாரி கூறுவது கேட்போர் அவரது புல்லறிவைக் கண்டு நகைப்பர். கள்மொடாவைத்தல் போன்ற சடங்கைச் சைவத்துக்குரியதாகக் கூறுவதும் புரட்டே. பெருங்குடியன் ஆகிய பலராமன், இராமன், கண்ணன்மக்கள் முதலியோருக்குச் செய்ய வேண்டிய சடங்கே அது.

சைவம் தென்னாட்டுச் செல்வம். ஊனுங்களும் விழையும் பிற சமயத்தவராய இன்னோர் தமிழர் ஒழுகலாறு கண்டு அவற்றைக் கடிந்து நாகரிகம் பேணத் தலைப்பட்டனர். நீர் வேட்கை கொண்டாரொருவர் தம்மை யறியார்பால் நீர் வேண்டி நிற்பின் அவர் இவரை யாரென்று வினவ நேரிடும். அங்ஙனம் யாம் வைணவரென்றக்கால் இவர் வடுகரோ, தாதரோ, இடையரோ, சாத்தானிகரோ, ஏறியிறங்கும் திருமேனியோ, எங்குங்கண்ட திருமேனியோ என்றெல்லாம் ஐயுறுவர். சைவரெனிலோ இவர் புலாலருந்தாப் புண்ணியர், பரமனடியாரென்றுணர்ந்து கொள்வர். ஊனுணவை இகந்த ஒருவர் தாம் சைவராகிவிட்டதாகச் சொல்வரேயன்றி வைணவராகி விட்டதாக உரையார். இஃதொன்றே உத்தமூரார் உரையை விரட்டச் சாலும். இன்னோர் புரட்டுக்கள் எண்ணற்றவை. இராமபரத்வநிர்ணயோபநிஷத்து, இராமப்ரஹ்மோபநிஷத்து, ப்ரஹ்மநிர்ணயோபநிஷத்து இராமதாரகப்ரஹ்மோபநிஷத்து, தத்வநிர்ணயோபநிஷத்து, பாரமார்த்தோபநிஷத்து, மந்திரஸாரப்பிரகரணம், சதுர்வேதசிகை, இராமதாரகோபநிஷத்து என்று உபநிடத முதலிய இருப்பனவாகக் காட்டிப் பல மொழிகளைக் கற்பித்து இன்னோர் வரைந்து வைத்ததும் அவற்றைக் 'கோவிந்தாசாரி யுபநிஷத்துக்கள்' என்று பெயரிட்டுப் பெரியோர் எள்ளி நகையாடியதும் தமிழகம் அறிந்ததேயாம்.

தென்னாசாரிய பிரபாவ கண்டனமும் "கற்பித பாஞ்ச ராத்திர பராசரசங்கிதா வசனங்களில்" எனலும் நினைவு கூர்க. அன்றியும் "இந்த வசனங்களைக் கற்பித்தவர்கள் நன்றையோசித்துக் கற்பிக்கவில்லை என்று தோன்றுகிறது".

என்று எள்ளி நகையாடியுமுளது. ஏரெழுபது என்ற நூலுக்கு ஏறக்குறைய ஐந்தூறு ஆண்டுக்குமுன் வரையப்பட்ட திருநாகந்தையார் உரைகாட்டும் கம்பராமாயணப் பாடல்களுக்கும் இந்நானாய பதிப்பிலுறு பாடல்களுக்கும் வேற்றுமையுளவாதல் அவை பின்னாளில் மாற்றப்பட்டனவே என்பதை நிலைசெய்யும் என்க. அம்மட்டோ! தொல்காப்பியம் சேனாவரையம் பதிப்பித்தேமென்று பொய்ப்புகழ் அவாவினாரும் வைணவச்சார்பினரேயாவர்.

சங்கராசாரியார் அழுக்காற்றல் பொய்யுரை வரைந்தாரென்று புலம்புதலையும் ஆராய்வாம்.

“வேதங்களில் ஜீவாத்மாவை நித்யன் (பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவன்) என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீபாஞ்ச ராத்திரத்தில் ‘ஸங்கர்ஷணே நாம ஜீவோ ஜாயதே’ என்று ஜீவனுக்கு பிறப்பு கூறப்பட்டிருப்பதால் இது வேதவிரோதமென்று ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசாரியரால் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது”

என்று கோஷ்டிபுரம் இராமானுசதாசன் என்பவர் “ஸ்ரீபாஞ்ச ராத்திரம்” என்ற தம் கட்டுரைக்கண் வரைந்திருக்கிறார். முற்காட்டிய இராமானுசர் உரைக்கும் இதற்கும் யாதொரு வேற்றுமையும் இல்லை. எனவே சங்கரர் பொய்யுரை வரைந்தாரென்றது பொய்யுரையேயாயிற்று என்க.

பாஞ்சராத்திரம் வேத முரணே என்பதை

“மறைமூலகமா காதுலகின் மருவு பாஞ்ச ராத்திரநூற்றுறைபோ மவர்கள் யாரேனுந் தொலையாப் பாவத்

துறைசென்றோர்

கறையார் மலின சித்தரே கைக்கொள் வார்க ளந்நூலை யறைகோ டிகற்ப மாயிடினு மன்னார் முத்தி

யடைவரிதே”

எனவும் “பாமர ரேகொளும் பாஞ்ச ராத்திரம்” எனவுஞ் சூதசங்கிதை முழங்குவதாயது. சங்கராசாரியார் இதனைப்

பதினெட்டுமுறை படித்துப் பாடியும் எழுதினர். வித்தியா
ரணியர் சூதசங்கிதா தீபிகையில்

“தாமஷ்டாதசதாலோக்ய சங்கரஸ்ஸுதஸம்ஹிதாம் |
சக்ரே சாரீரகம் பாஷ்யம் ஸர்வவேதாந்த நிர்ணயம் ||

எனவருதலால் அச்செய்தியை உணரலாம். பிரமவித்தியாப்
பத்திரிகையில் (விரோதிகிருது ஆண்டு வைகாசித் திங்கள்
29ஆம் நாள்) சூதசங்கிதாப் பிரகடனப் பத்திரிகையில் சூத
சங்கிதைப் பெருமை கூறும் வடமொழிகளை எழுதி

“இந்த நூலினை (சூதசங்கிதையை) பல்கால் நன்கு
படித்துணர்ந்தே ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதாசாரிய சுவாமிகள்
மேன்மை தங்கிய மகாபாஷ்யம் வகுத்தாரென்னில்,
மற்றிதன் பெருமை எளிதிற் பேசக் கிடந்ததாமோ”

என்று சீனிவாச சாத்திரியார் பொருளும் எழுதியுள்ளார்.
இத்தகு மாண்புடைய நூலுரையை எவர்தாம் புறம்பெனத்
தள்ள இயலும்? கூர்மபுராணமும்,

“சாறு வாகங் காபாலஞ் சாற்றும் பாஞ்ச ராத்திரநூல்
மாறு செய்யும் படிநின்றோர் மயங்கச் செய்த நூலாகும்
தேறி யிந்நூற் படிநின்றோர் இவற்றை யுலகிற் செப்பிடு
வோர்
பாறு தொடரு நரகத்தி லளப்பில் காலம் படிந்திடுவார்”

என்று கூறுதலுங் காண்க. நன்னூல்களால் இங்ஙனம்
கழிக்கப்பட்ட பாஞ்சராத்திரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு சைவ
நெறியைப் பழிப்போர் செய்கை சேற்றில் உழலும் பன்றி
மலையீதுலவும் மாதங்கத்தைப் பழித்தலையே கடுக்கும் என்பது
தோர்க. என்றிது காறுங்கூறியவாற்றால் பாஞ்சராத்திரம் மறை
முரணே என்பதும் அதனைப் பின்பற்றுவோர் மறைநிந்தகரே
என்பதும் புலனாம்.

4. திருமாலின் வன்மையும் வரம்பும்

அ) திருமால் கீழ்நிலைத் தெய்வமே

பிரமன், திருமால், உருத்திரன் என்னும் மூவரும் முத்தொழிற்புரி தேவராவர். அவர்தம்முள் பிரமனுக்குத் திருமாலும், திருமாலுக்கு உருத்திரனும் மேம்பட்டோர் ஆவர். இத்திருமாலே வைணவர் வழிபடு தெய்வமாவன். இதனை

“லோகவேத ப்ரஸித்தரான மும்மூர்த்திகளுக்கும் மேற்பட்டவனான ஸதாசிவனைப்பரம்பொருளாகக் கொள்கிறது சைவம். மும்மூர்த்திகளில் ஒருவனான விஷ்ணுவையே பரம்பொருளாகக் கொள்கிறது வைஷ்ணவம்”

என்று சுதரிசனர் பதில் முதல்சதகமுங் கூறுதல் காண்க. சைவசமய அறிவுவாயாதே சைவத்தைப் பற்றிக் கருத்துக் கூறுதல் சுதரிசனரின் மரபு என்பதற்கு இஃதுமொரு சான்றாகும். அதுகிடக்க, “லோகவேத ப்ரஸித்தரான மும்மூர்த்திகள்” என்ற தொடர் சதாசிவன் அங்ஙனமல்லன் என்னுங் குறிப்புப் பொருள் தோன்றவைப்பதாயினது.

யோகதத்துவோபநிடதத்து,

“த்யாயம்ச்சதுர்முகாகாரம் சதுர்வக்த்ரம் ஹிரண்மயம் தாரயேத் பஞ்சகடிகா ப்ருதிவீஜயமாப்நுயாத்”

எனவருதலிற் பிரமனைவழிபட்டு மண்ணைவெல்லுதலும்

“ஸ்மரந் நாராயணம் தேவம் சதுர்பாஹும் கிரீடிநம் |
தாரயேத் பஞ்சகடிகாஸ்ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்ச்யதே |
ததோ ஜலாத் பயம் நாஸ்தி ஜலேம்ருதுர் நவித்யதே”,

எனவருதலின் நாரணனை வழிபட்டு நீரை வெல்லுதலும்

“த்ர்யக்ஷந்து வரதம்ருத்ரம் தருணாதித்ய ஸந்நிபம் |
பஸ்மோத்தூளிதஸர்வாங்கம் ஸுப்ரஸந்நமநுஸ்மரன் |

தாரயேத் பஞ்சகடிகா வஹ்நிநாஸௌ நதஹ்யதே” |

எனவருதலின் உருத்திரனை வழிபட்டுத் தீயை வெல்லுதலும்

“தாரயேத்தத்ர ஸர்வஜ்ஞமீச்வரம் விச்வதோமுகம் |
தாரயேத் பஞ்சகடிகா வாயுவத் வ்யோமகோபவேத் |
மரணம் ததுவாயோஸ்து பயம்பவதியோகிந:!

எனவருதலின் முற்றுணர்வினனான மகேசுரனை வழிபட்டு
வளியை வெல்லலும்

“ஆகாசே வாயுமாரோப்ய ஹகாரோபரிசங்கரம் | பிந்து
ரூபம் மஹாதேவம் வ்யோமாகாரம் ஸதாசிவம் | சுத்த
ஸ்படிக ஸங்காசம் த்ருதபாலேந்துசேகரம் | உமார்த்த
தேஹம் வரதம் ஸர்வகாரண காரணம் | யத்ரகுத்ர
ஸ்திதோவாபி ஸுகமத்யந்த மச்நுதே”

எனவருதலில் எல்லாக் காரணங்களுக்கும் காரணமான சதா
சிவனை வழிபட்டு விண்ணில் ஒரு கேடுமின்றி உய்தலும்
பெறப்படும்.

இதனால் லோகவேதபிரசித்தரான மும்மூர்த்திகள் என்ற
சுதரிசனருரை வெற்றுவரையாவதும் சதாசிவன் வேதத்துப்
பேசப்படலும் நீர்த்தேவதையான திருமால் மண்ணுக்குத்
தேவதையான பிரமனிலும் பெரியவனாதலும் உருத்திரன்,
மகேசன், சதாசிவன் ஆகியவருக்குத் தாழ்நிலையனாதலும்
தெளியப்படும். இந்நூற்கண்ணேயே அடிமுதல் முழங்கால்
வரை பிரமனுக்குரிய மண்ணின் கூறெனவும் முழங்கால் முதல்
குதம் வரை விண்டுவுக்குரிய நீரின் கூறெனவும் குதம் முதல்
இதயம் வரை உருத்திரனுக்குரிய தீயின் கூறெனவும் இதய
முதல் புருவநடு வரை மகேசனுக்குரிய வளியின் கூறெனவும்
புருவநடு முதல் சென்னி வரை சதாசிவனுக்குரிய விண்ணின்
கூறெனவும் காணப்படலால் திருமாலின் கீழ்நிலை மேலும்
உணர்தல் கூடும். அன்றியும் “ப்ருதிவ்யப்ஸு ப்ரலீயத
ஆபஸ்தேஜஸி ப்ரலீயந்தே தேஜோ வாயௌவிலீயதே வாயு
ராகாசேவிலீயதே” எனவரு சுபாலோபநிடதத்தால் தீயின்

அதிதேவதையான உருத்திரனின் சங்காரத்தில் நீரின் அதிதேவதையான திருமால் ஒடுக்கமுறுவான் என்பதும் பெறப்படுமால்.

இத்துணைக் கீழ்நிலையிலுள்ள திருமாலையே முதலீறில்லாமுக்கட்பெருமானுக்கும் முதன்மையுடையவன் என்று நிறுவவைணவர் முயல்கின்றனர். உயரவுயரப்பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகுமா?

ஆ. வைகுந்தம் கீழ்நிலையுலகமே

இத்திருமால்வாழும் வைகுந்தமும் நிலையற்றதும், அசுரர்களால் அலைக்கப்படுவதும், சாபமொழிகட்கு ஆட்படுவதும் கீழ்நிலைத்துமாகும். வைகுந்தவாழ்வு நிலையற்றதே என்பது திருமாலின் வாயிற்காவலர் சாபமொழிக்காட்டப்பட்டுப் பிறவி எடுக்க நேர்ந்ததால் அறியப்படும். அத்துணை ஏன்? திருமாலே பிருகுமுனிவன் சாபத்தையேற்றுப் பத்துப் பிறவிகளைப் பெற்றருளே! ஆழ்வார்களாகப் பிறந்தோர்கள் வைகுந்தவாழ்வுடையோர்களே என்று குருபரம்பரை கூற்றுங் கருதுக. இவ்வுலக வாழ்வும் திருமாலின் தவநிலைக்கேற்றபடி சிவனார் அருளியதேயாகும். அருளியவிவரம்

“தவச்சரியேமருதோமர்ஜயந்தே ருத்ரயத் தேஜநிமசாரு சித்ரம் | பதம்யத் விஷ்ணோருபமந்யதாயிதேநபாஸி குஹ்யம் | நாமகோநாம் |

எனவரு இருக்குவேத சம்மிதையானுணரலாம். இதனால் யாவரும் சிவலிங்கவழிபாட்டால் எல்லா ஐசுவரியமும் எய்தினர். இலக்குமியோடு கூடிய விண்டுவும் பரமபத வாழ்வடைந்தனன் என்பது பெறுதல் தேர்க. இதனானன்றோ

“நம்பி நான்முகன் சத்திய வுலகநன் ணியதும்
வெம்பு நேமியான் வைகுந்த நகரமே வியது

மும்பர் மற்றையோர் தத்தம துறையுள்வாழ் வதுவுந்
தம்பி ரான்பிர சாதமென் றேமறை சாற்றும்”

என்று சூதசங்கிதையும் சொற்றதென்க.

பரமபதவாழ்வு அசுரர்களால் அலைக்கப்படுவதே என்பதை

“இந்த விபரீத ஞானம் பரம பதத்திலுமுண்டு. ‘ஹாவு ஹாவு ஹாவு’ என்கிற ஸாமகான கோஷத்தைக் கேட்கும் திருவனந்தாழ்வான் அந்தஸாமகோஷத்தை அஸுர ராக்ஷஸர்களின் கோலாஹலமென்று பிரமித்துச் சீறிஅழலை உமிழ்கிருனென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. “ஆங்கு ஆரவார மதுகேட்டு அழலுமிறும் பூங்காரரவு” என்றார் திருமழி சைப்பிரான்..... [பரமபதத்தில் பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் ப்ரேமத்தாலே கலங்கிக் காப்பிடா நிற்பார்கள்] என்று பட்டரும் குணரத்தகோசத்தில் அருளிச்செய்தார்”

என்று காஞ்சிபுரம் அண்ணங்கராசாரியார் வரைதலாலறிக. சாமவேதமோதலுக்கும் அசுரர் போர்க்குரலுக்கும் வேறு பாடறியாக் குமதியாக இன்றோர் ஆதிசேடனை அணிசெய்தல் காண்க. திருமாலைச் சார்ந்தோருக்குப் பாரிலும் கலங்கும் அறிவு; பரமபதத்திலும் கலங்கும் அறிவு என்பதே துணிவாம் என்க. வைணவர் தத்துவங்கள் படிக்குந்தோறும் வயிறுவெடிக்கச் சிரிக்க வைப்பதில் தெனாலிராமன் கதைகளையும் முந்துவனவே. இருக்குவேத நாதபிந்தாபநிடதம் “ஷஷ்ட்யாமிந்த்ரஸ்ய ஸாயுஜ்யம் ஸப்தம்யாம் வைஷ்ணவம்பதம் | அஷ்டம்யாம் வ்ரஜதே ருத்ரம் பசுநாம்ச பதிம்ததா” என்று கூறிச் செல்வதி னின்றும் ஆருவதான இந்திரசாயுச்சியத்தின் மேலே ஏழாவ தாகவுளது வைகுண்டமெனும் விண்டுபதம் என்பதும் எட்டாவ தாகவுளது கயிலாயமென்னும் உருத்திரபதம் என்பதும் வெளியாம். அவ்வுபநிடதம் தொடர்ந்து ஒன்பதாவது மஹர்லோகம் பத்தாவது சனலோகம், பதினொருவது தபோலோகம் பன்னிரண்டாவது பிரமசாச்வதம் எனவும் அதன்மேலே எல்லாச் சிறப்புமுள்ளதாய் விசேடமனோலயத்தில் வெளிப்படு ச, த. ச.-5

வதாயுள்ள சிவம் ஒருபடித்தாயுள்ளது, அது சிவபதம் எனவும் கூறும்.

இதனால் வைகுந்தத்தின் தாழ்நிலை நன்குபுலனாமே. அங்ஙனன்று; வைகுந்தமே பரமபதமெனும் பெயர்த்து; அஃது எல்லா உலகங்களினுமுயர்வுடையது எனங்கூற்று நிகழுமேல் அதுசெத்துப்பிறக்கின்ற தேவர்களை அமரர் என்பதொத்த புகழ் மொழியாமேயன்றிப் பொருண்மொழியாகாதென்று விடுக்க. விட்டுணுவின் பரமபதமும் ஒடுக்கமுற்ற நிலையே வீடுபேற்று நிலையாமென்பதை,

“தந்மநோவிலயம்யாதி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம் |
தல்லயாச்சுத்தாத்வைதஸித்தி: | பேதாபாவாத் |
ஏததேவ பரமதத்வம் |

என்று மண்டலப்பிராமணோபநிடதம் கூறுதல் தெளிக. பொருள்: மனோலயமுண்டாயபோது விஷ்ணுபரமபதமெய்தும்.. அப்பதம் லயமாயபோது சுத்தாத்துவித சித்தி யுண்டாம்” என்பது. சைவர் வழங்கும் சுத்தாத்துவித மொழி வேத படிதமன்று என்ற மாற்றார் வாயடங்குமாறு இச்சுருதியை எடுத்துக் கர்ட்டியவர் எம்வழிபடுகுவராய பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுரு, தாச்சுவாமிகளே. எமது இந்த நூலும் அப்பெருமானருளிய நூல்களையே பின்பற்றி நடைதருகின்றதென்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடற்பாற்று.

இனி வைகுந்தமெய்திடு வைணவர் நுகரவுளதென வைணவர் கூறிக்கொள்ளும் இன்பமோ அறிஞன்மார்க்கு அருவருப்பூட்டுவதாகும். அவ்விற்ப விவரம் சைவ சமய சரபத்தில் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தச் சரபத்திலுறு வதை இங்ஙன் தருகின்றும்.

“(நாராயணோபநிடதம்)” “விரஜாநதீம்” என்றியம்புமிடத்தில் “கேவல மந்த்ரமய திவ்ய தேஜோமய நிரதி சயாநந்தமய மஹாவிஷ்ணுஸாரூப்ய விக்ரஹம்” என்று

கூறும் வசனங்களானே, விரஜாநதியின் மூழ்கிப் பெறும் விஷ்ணுவடிவு கேவல மந்திர சரீரமும், வைகுண்டம் போக லோகமுமாம். இவ்விஷயம் தெ-குரு பரம்பரை ப-4-ல் “விண்ணாரான வைகுந்த மாநகரிலே திவ்ய போகம் நடவா நிற்க” என வரையப்படுவதுமாயிற்று. அந்நகரத்தின் அனுபவம்:-ய-ப்ரபாவம்-ப-102-ல்-

“இரண்டு முலைக்காம்பிலும் மாருதே பெருகுகிற பாலை ஆராவமுதமாகப் பருகுவார் நாமன்றோ” என்று வைணவர் பேசிக் கொண்டனரென்பதாக வரையப்பட்ட சொற்களானும், “நாராயணன்.....கிழத்தனமில்லாமல் நித்யம் இருபத்தைந்து வயதுடனே கூடியிருப்பவன்” என்பதை 22-ஆம் பக்கத்திற்கொண்டுள்ள விஷ்ணுதத்வவிளக்கம் ப. 129, 130, 131-ல் “விரஜையைக் கிட்டி அதில் தீர்த்த மாடி..... சதுர்ப்புஜ சங்கசக்கரங்களும் நித்யமான இரு பத்தைந்து வயதும் ஆயிரத்தெட்டுமாற்றுத் தங்கம் போன்ற கோடிஸூர்யப்ரகாசமுடைய அப்ராக்ருதவிக்ர ஹத்தையும் பெற்று” வருமுக்தனை வைகுண்ட நாராயணன் தூக்கி, லக்ஷ்மியின் திருக்கரங்களில் சாய்க்கையில் ஸ்ரீ பெரிய பிராட்டியார் அந்தப் புத்ரனுக்கு ஸ்தந்ய பானந்தந்து முத்தமிட்ட” பின்னே அவன் “ஸ்ரீ பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளுடன் கூடி நித்யாநந்தத்தை அனுபவிப்பான்” என்று வரையப்பட்ட சொற்களானும் வ. குரு பரம்பரை ப-20-ல் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் திருமாமணி மண்டபத்திலே நித்யஸூரிகளோடு கலந்து குணனுபவ கைங்கர்யம் செய்வதே மோக்ஷம்” என்று வரையப்பட்ட மொழிகளானும் யௌவன போகத்திற்குரிய 25 வயதுள்ள விஷ்ணுவினுருவம் பெறுவோர் இலக்குமியின் குசத்தைச் சுவைத்துக் குடித்தலும் அங்குளாரோடு கூடிக் குணனுபவத் தொழிலிழைத்துக் கொண்டிருத்தலுமாமென்பது அறியப்படுவதாயிற்று. வைஷ்ணவ ரஹஸ்யங்கட்கெல்லாம்

ரஹஸ்ய பலனில்வனுபவமே. 25-வயது பாலுண்பாலற்குரிய தன்று. விரிப்பின் விபரீதமாகும்”

மேற்போந்தவை சைவசமயசரபத்தில் வெளியிடப்பட்டதே. அந்நூலும் நீதிமன்றமேறி வாகை சூடியதே. இலக்குமியின் முலையில் வாய் வைத்துக் குடிக்கும் இருபத்தைந்து அகவை கொண்டவர்களே வைணவர்கள். அந்த இலக்குமியும் உயிர்த்தொகையுள் முதல்வியாயிருப்பவள் என்பதால் பிற ஆண்கள் தன் முலையைச் சுவைக்குங்கால் எந்நிலையுறுவனோ? திருமாலுக்கே வெளிச்சம். அதர்வசிகோபநிடதம்

“ப்ரஹ்ம விஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸம்ப்ரஸூயந்தே ஸர்வாணிசேந்த்ரியாணி ஸஹபூதைர் நகாரணம் காரண நாம் த்யாதா காரணந்து த்யேயஸ் ஸர்வைச்வர்ய ஸம் பந்நஸ்ஸர்வேச்வரச் சம்புராகாச மத்யே”

என்று கூறும். இதன் பொருள் : பிரமன், விட்டுணு, உருத் திரன் இந்திரனாகிய இவரெல்லாம் படைக்கப்படுகின்றனர். இந்திரியங்களெல்லாம் பூதங்களோடு பிறப்பிக்கப்படுகின்றன. ஆகலின் அவர்களும் அவைகளுங்காரணமில்லை. தியாதா வாகிய அவர்களாலே தியானிக்கப்படுந்தியேயன் எனும் சருவவச் சுவரிய சம்பன்னனும், சருவேச்சுவரனும், சம்பு சத்த வாச்சிய னும், பரமாகாச மத்தியிலிருப்பவனுமான சிவனே காரணன்” என்பதாம்.

இதனாலும் திருமால் பிறப்பிக்கப்படும் உயிரே என்பது நனி விளங்கும். “ஸர்வேதேவா பசுதாமவாபு” என்று தேவர்கள் யாவரும் பசுக்கள் என்று பகர்ந்த சரபோபநிடதமே “விஷ்ணுவாதிகாந் ஸுராந்” என்று திருமாலையும் தேவருள் ஒருவனாகக் கிளத்தியது காண்க. எனவே திருமாலும் பசுவாதல் தெளியப்படும்.

இதனையுணரவில்லாது “ருத்ரன் இந்த யஜ்ஞசிஷ்டங் களாகிற பசுக்களுக்குப் பதியாயிருக்கும் பெருமையைத் திரிபுர

ஸம்ஹாரம் பெறுவதற்குக் கைக்கூலியாக தேவர்களிடமிருந்து வரம் வேண்டிப்பெற்றான்” என்று வேதம் கூறுவதாக ஓதப் படுமுரையைச் சுதரிசனர்பதில் நாலாவது சதகம் கூறி மகிழ் கிறது. சுதரிசனமும் திருமால்கைப்பட்டு ஆதிசேடனுக்குளதாக வைணவர் கூறும் பேதைமையை எய்தியது போலும்! எத்துணை உரைப்பினும் கொடிதும் பேதையுங் கொண்டது விடா எனு மொழிக்கிலக்கியமாகச் சுதரிசனர் நிற்பினும் அவ்வுரையால் நலியும் நல்லாருளம் மகிழ்ச்சியுறுமாறு ‘பசு’ என்பதன் பொருளை யாம் விளக்குவாம். சாபால்யுபநிடதம்

“யதாத்ருணாசினோ விவேகஹீநா: பரப்ரேஷ்யா: க்ருஷ் யாதிகர்மஸு நியுக்தாஸ்ஸகலது:கஸஹாஸ் ஸ்வஸ்வாமி பத்யமாநா: கவாதய: பசவ: | யதா தத்ஸ்வாமிந இவ ஸர்வஜ்ஞ ஈச: பசுபதி: | ”

எனக் கழறுவதாயிற்று. பொருள்: “புல்லைப்புசிப்பனவும், குறையறிவினவும், பிறனால் உழவாதி தொழில்களிலேவப் படுவனவும், துக்கமுடையனவும் தலைவனால் கட்டப்படுவனவு மாயுள்ளன பசுக்கள். அன்னணமே பாசப்பிணிப்புடை உயிர் களும் முற்றறிவினனாகிய பசுபதியும்” என்பது. இதனை யுணர்ந்தோர் சுதரிசனரின் போலியுரைகண்டு இகழ்வர் அன்றோ? பசு என்பதற்குச் சுதரிசனர் மனம் போனவாறு உரைகாணின் சைவரும் “அரிஓம்!” என்பதற்குப் “பன்றிஓம் குரங்குஓம்! குதிரைஓம்” என்று பல்பொருள்களைக் கற்பிப்பர் என்றறிக. அன்றியும் அரி என்பது குற்றம் எனவும் பொருள் படுமாற்றானே ‘குற்றம்ஓம்’ என்றுரைத்துக் குற்றத்தை வழி! படுவதே வைணவம் எனவுங் கூறுவர். சுதரிசனர் வாய்மை யின் வழவி இழுக்குரை கூறல் இஃதொன்றேயன்று பல. நீவற்றையுங் காண்பாம்,

5. அடிமுடி தேடிய வரலாறு

அடிமுடி தேடிய கதை சுருதியில் கிடையாது என்று கூறிச் சுதரிசனர் பதில் (முதல் சதகம் பக்கம் 26) எழுதியோரின் அறியாமையைக் காட்டுவாம்.

“விஷ்ணுர்வே வராஹரூபமாஸ்தாய பூமிந்விதாரயந்
ஸஹஸ்ரம் ஸமாஆஸந், பாதாந்வேஷணபரோபூத்வா,
த்வமேவ மாதாஸி, த்வமேவபிதாஸி, த்வமேவப்பிரா
தாஸி, த்வமேவஜ்யேஷ்டோஸி, த்வமேவச்ரேஷ்டோஸி,
யஏவம் மஹிமாதம், வேதாத்ருஷ்டாபவதி, விஜ்ஞாதா
பவதி, கர்த்தாபவதி, காரயிதாபவதி யஏவம் வேதா,
சிவஸாயுஜ்யமாப்நோதி சிவசாயுஜ்யமாப்நோதி”

என இருக்குவேத சம்மிகையில் வருதல் காண்க. பொருள்:
திருமால் பன்றியாகி பூமியைக் கிழித்துச்செல்லுங்கால் ஆயிர
மாண்டுகள் கழிந்தன. சிவனார் திருவடியைத் தேடுவதில்
அவாவுடைய அவர் தாயும் நீர் தந்தையும் நீர் உடன்பிறந்
தோரும் நீர் மூத்தாரும் நீர் உயர்ந்தாரும் நீரென்று
போற்றினார். இம்மாண்பை அறிய வல்லான் எவனோ காண்
கின்றவனாகின்றான், அறிந்தவனாகின்றான், தலைவனாகின்றான்,
காரியஞ் செய்கின்றவனாகிருன். இவ்விதம் அறிய வல்லான்
எவனோ அவன் சிவசாயுச்சியத்தையடைகிருன், சிவசாயு
சிவத்தை அடைகிருன்” என்பதாம். “யத்பாதாம்
போருஹத்வம் த்வம் ம்ருக்யதே விஷ்ணுநாதுநா” என
வருஉம் பைப்பலாதசுருதி திருமால் சிவனரது திருவடித்
தாமரையைத் தேடுந்தகையினரெனப் பொருள் பயத்தல்
காண்க. சுருதியே இங்ஙனங் கூறலால் ஏனைய நூல்கள்
(சுருதிக்கு கீழ்ப்பட்டவையாகலின்) உரைப்பினென் உரையா
தொழியினென் என்று விடுக்க.

எனவே சுதரிசனரில் வருவது பொய்க்கூற்றே என்று
பறையறையச் செய்க.

6. திருமால் விழிமலர்ப் பூசனை யுஞற்றியது

திருமால் விழிமலர்ப் பூசனை யுஞற்றிச் சிவபெருமானால் சக்கரமருளப்பட்டார் என்ற வரலாறு எந்த சாத்தவிகபுராணங்களினும் இன்று என்பது சுதரிசனரில் வெளிவந்துள்ளது (சுதரிசனர் பதில் மூன்றாம் சதகம் பக்கம் 82). பொய், கொலை வஞ்சனை, புலாலுணல், கட்டுடி, ஒழியாத்தூக்கம் முதலிய வற்றைத் தன் பண்புகளாகக் கொண்ட திருமால் புராணங்களே சாத்தவிகம் என்பது சுதரிசனரின் கருத்தாகையாலே அப்புராணங்களின் இழிபண்புகளும் சொல்லாமலே விளங்கும். அது சுதரிசனர் கருத்தன்று; மச்சபுராணக் கூற்றும்மெனின், எந்நூலாயினும் அஃது இறைவன் திருமொழியே என்று பொறிக்கப்பட்டிருப்பினும் அஃது சாலுமளவே சாலும் (லீடாலீட நியாயம்) என்னும் முறை பற்றி ஒழுகலே அறிஞர் நெறியாகலின் என்று கோடற்பாற்றன்று என்க. அன்றியும் அப்புராணமும் தாமசமெனல் வைணவர் கொள்கையாதலின் அதன் கூற்றும் தாமசகுணத்ததாய் முடிதலின் வைணவர் கோடற்பாலதன்று என்க. ஆயினும் கொள் என்றால் வாயைத் திறப்பதும் கடிவாளம் என்றால் வாயை மூடுவதுமான செயலே வைணவர்பாலுளது.

அஃதவ்வாறாக, திருமால் விழியிடந்து பூசனையாற்றிச் சக்கரம் பெற்ற வரலாறு திருவல்லிக் கேணியில் உள்ள ஸ்ரீராமாநுஜ வேதாந்த சென்டர் என்னும் நிறுவனத்தால் வெளியிடப்பட்ட ஸ்ரீராமாநுஜவாணி என்னும் ஆங்கில இதழில் வெளிவந்ததாக, அக்கட்டுரையை எழுதினார் ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த த்வேஷியாவரென வசைபாடிச் சுதரிசனர் குதித்தது. ஆனால் இராஜாநுஜவாணியோ அக்கட்டுரையை வெளியிடல் தவறன்றெனவும் கட்டாயமானதெனவும் மறுமொழி தந்ததோடன்றி வர்ணியின் ஆசிரியர் திருமால் தன்கண்ணைப் பிடுங்கிச் சிவ

வழிபாடுஞற்றிச் சக்கரத்தைச் சிவனிடமிருந்து பெற்றதாகக் கூறும் கதையை வெளியிட்டது திருமாலின் பரத்துவத்தையே நிறுவும் என்றும் கூறி விட்டார். சுதரிசனர் தனது வழக்கமான அறை கூவலை விடுத்து அமைதியாகிவிட நேர்ந்தது.

“யோ வாமபாதார்ச்சித விஷ்ணு நேத்ரஸ் தஸ்மை ததௌ சக்ரமதீவ ஹ்ருஷ்ட: | தஸ்மை ருத்ராய நமோஸ்து: |
(சரபோபநிடதம்)

“எவர் வலது திருவடியிலே வழிபடப்பட்ட திருமாலின் விழியையுடையவராய் மிக மகிழ்வுற்று அந்தத் திருமாலுக்குச் சக்கரத்தை வழங்கினாரோ அவ்வியல்பினராய் சிவபெருமானுக்கு வணக்கம்” எனப்பொருள்படும் இம்மொழிகளைக் கண்டார் சுருதியிலிச்செய்தியின்றென்பாரோ?

இங்ஙனம் சுருதியில் திருமாலின் இழிவுகளுறலையுணர்ந்தன்றோ கூரேசவிசயம் என்ற குருட்டுச்சுவடியாக்கியோன்,

“கண்ணைப் பிடுங்கி நாராயணன் சிவனையர்ச்சனை செய்ததும், பன்றியாய்ப் பூமியைக் கிழித்துச்சென்றதும் ஆகிய எல்லாம் மாயா சீதையைப் போல மாயா நாராயணன் கதை”

என்று பிதற்றினான் என்க.

7. திருமால் குருதிப்பலி யளித்தமை

“ஸாத்விக புராணங்களில் திருமால் தன் மார்பிலிருந்து ஒரு வாசநீரைப் பிச்சையாக இட்டு, சிவன் கையில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த ப்ரஹ்ம கபாலத்தை நிரப்பி, சிவனுடைய இடரைப்போக்கினார் என்றே கூறப்பட்டுள்ளது” என்று சுதரி

சனர் பதில் மூன்றாவது சதகம் கதையளக்கிறது. இஃது ஆழ்வாரின் பாடலுக்கே முரணும். திருமழிசையாழ்வார்

வேறிசைந்த செக்கர்மேனி நீறணிந்த புன்சடைக்
கீறுதிங்கள் வைத்தவன்கை வைத்தவன்க பான்மிசை
யூறுசெங்கு ருதியானி றைத்தகார ணந்தனை
யேறுசென்ற டர்த்தவீச பேசுகூச மின்றியே”

என்று கூறல் காண்க, எனவே புராணங்களில் காணப்படும் கதை இப்பாடலின் தோற்றத்துக்குப்பின் மாற்றப்பட்டதேயாகும் மாற்றும் செயல் வைணவர் மரபுவழித்தென்பதை முன்னருஞ் சொற்றும். ஆழ்வார் இப்படிப் பாடுவாரோ எனின், பாடுவ ரென்க. இவ்வாழ்வார் வரலாற்றையும் பாடல்களையும் பற்றிப் பலசெய்திகளுலவுகின்றன. பிரேமானந்தகுமார் என்று இவரைச் சமரச அம்மையுந் நோக்கினராகவும், ஐயப்பாடலகலாத கருத்தினராகவும் கூறல் காண்க. எம் தகவுரை II இல், இவ்வாழ்வார் வரலாறு எனக் குருபரம்பரையில் வருதல் கற்பனையேயன்றி மெய்யன்று என வைணவரே கூறலையும் காட்டியுள்ளாம். பொச்சாந்து விடற்க.

8. திருமால் பிறவிப்பெருங்கடலுட் பட்டவனே

அ. பிருகுமுனிவன் சாபத்தால் திருமால் பத்துப்பிறவிக்காட் பட்டான். அப்பத்துப் பிறவிகளுள் மச்ச, கூர்ம, வராகம் நரசிங்க, வாமனப் பிறவிகள் சிவபிரானால் ஒறுக்கப்பட்டு ஒழிந்தன. ஒறுக்கப்பட்டமை

“யோ மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹ ஸிம்ஹாந்விஷ்ணும்
க்ரமந்தம் வாமநமாதி தேவ: | விவிக்லவம் பீட்யமாநம்
ஜகாக பஸ்மீசகார மந்மதம் யமஞ்ச | தஸ்மை ருத்ராய
நமோஸ்து || (சரபோபநிடதம்)

எனவரலாலறிக. பொருள்: “திருமாலையும், அவன் பிறவிக ளான மச்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிங்கம், வாமனம் என்ப

வற்றையும், கூற்றையும் ஒறுத்துக் காமனைச் சாம்பராக்கியவர் எந்த முதல் தேவரோ அந்த உருத்திரருக்கு வணக்கம்” என்பதாம்.

பரசுராமனும் இராமனுமோ ஒருவரையொருவருணராது போரிட்டனர்.

ஆ. பரசுராமன் சிவ வழிபாடுடையோன். இராமன் சிவ வழிபாடு செய்து இராவணனைக் கொன்ற “கொலைப் பாவம்” நீங்கப்பெற்றது இராமேச்சுரம் என்ற புகழ், தங்கிய நகரில். இவ்வுண்மையைக் காஞ்சி சங்கராசாரியார் கூறிவிட்டாரென்பது கண்டு பொங்கி எழுந்தது சுதரிசனர்பதில். பல பொருளற்ற கேள்விக்களைகளைத் தொடுத்தது. இதனைச் சுதரிசனர்பதில் மூன்றாம் சதகத்துக் கண்ணுறலாம்.

இதற்குப் பன்னாள் கழித்து வந்த சுதரிசனர்பதில் ஐந்தாம் சதகத்திலும் “ஆனிமாதம் ஸ்ரீரங்கநாதபாதுகாவில் திருப்பிரிதியும் திருமங்கையாழ்வாரும் என்னும் தலைப்பிலுள்ள ஸ்ரீமதாண்டவன் அருள்மொழியில் ப்ரஹ்மாவின் ஸந்ததியாகிய இராவணனையும் இந்திரஜித்தையும் கொன்ற தோஷத்திற்குப் பரிஹாரமாக இராமன் திருக்கண்டங்கடிநகரிலும் லக்ஷ்மணன் லக்ஷ்மணஜாலாவிலும் தபஸ் செய்து தோஷபரிஹாரம் செய்து கொண்டதாக அவ்வூர்ஸ்தலபுராணம் கூறுகிறது என்று ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸ்வாமி ஸாதித்துள்ளார்”

என்ற செய்தியின் முன் சுதரிசனரின் வீரம் செல்லவில்லை. கேள்விக்களைகளைத் தொடவில்லை. மாறாக இவ்வாறு கூறுவது சரியில்லை. அறிவாளிகளில் தலைசிறந்த ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸ்வாமியும் இதை இசைவார் என்பதில் ஐயமில்லை என்று

குழைவதாயிற்று, இவர் விடுக்கும் கேள்விக்கணைகளில் ஒன்று இரணியனைக் கொன்ற பாவம் ஏன் நரசிங்கத்தைப் பற்றவில்லை என்பது. சிவசரபத்தால் நரசிங்கம் நார் நாராகக் கிழிக்கப்பட்டதை உணர்ந்தவர்கள் இக்கேள்வியைத் தொடுத்தாரின் அறியாமையை எண்ணி நகையாதிரார்.

பலராமன் குடியன். கண்ணன் கன்னியரின் கற்பைக் குலைத்தவன். அதனால் தான் போலும் அவன் மனைவியரைக் கள்ளர் கைக்கொள்ள நேர்ந்தது. கண்ணன் கழிபெருங் காமத் தனயினும் சிவதீக்கை பெற்றுச் சிவனை வழிபட்டவனே.

“கிருஷ்ணனைத் தோழனாகவும் வழிகாட்டியாகவும் கொண்டு வாழ்ந்த அருச்சுனன் சிறந்த சிவபக்தனாயிருந்து சிவபெருமானை உபாசித்து வந்தவன். கிருஷ்ணரும் சிறந்த சிவபக்தராகயிருந்ததை ஹரிவம்சமும் கூர்மபுராணமும் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகின்றன. பளிச்சென்று பிரகாசிக்கும் திரிபுண்டரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு உடல் முழுதும் விபூதியில் வெளுத்தவராகவும், தலையில் சடையும் இடையில் மரவுரியும் அணிந்து வேறு எந்தப் பேச்சையும் பேசாதவருமாகிய கிருஷ்ணர் சந்திரசேகரனாகிய சிவபெருமானை மனதில் இடைவிடாமல் தியானம் செய்து கொண்டு பஞ்சாட்சரத்தை ஐபித்து வந்தார்” —ஹரிவம்சம்

தேவகியின் மைந்தராகிய கிருஷ்ணர் எப்போதும் பாசுபத விரதத்துடன் உடலில் எல்லா அங்கங்களிலும் விபூதிதாரணம் செய்து கொண்டும் ஸ்ரீருத்ராத்யாயத்தில் விசேஷமாக ஈடுபட்டவராகவும், பரமேச்வரனை ஆராதனம் செய்து கொண்டு இங்கு ஒரு வருட காலம் வாழ்ந்தார்.

—கூர்மபுராணம்”

என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம் சிறப்புமலர் (கார்த்திகை-நவம்பர்-1979) கூறுதல் காண்க, இதனை எடுத்துக்காட்டிய

பழநி ஸ்ரீலக்ஷ்மி சாதுதங்கவேல் சாமிகளுக்கு எம் நன்றி உரித் தாகுக. தமிழ்க் கூர்மபுராணத்தும் இச்செய்தி

அ. “மறிபுனல் மீனி னோக்கி யாமைபோல் மனத்தி னுன்னிப் பறவையிற் பரிசஞ் செய்து பழிப்பறு மொழிகள் கூறி நறையவிழ் துளவி னோனை நண்ணிய பாச நீக்கி இறைவனஞ் செழுத்தினுண்மை கண்ணனுக் கியம்பி னானே,

ஆ. புண்டர மூன்று நெற்றிப் பொலிந்திட வினிது சாத்திக் கண்டிகை மாலை சேர்த்திக் கதிர்நில வுறமும் பூதி வண்டுள வோன்றன் மேனி வயங்குறச் சாத்தி யீசன் தொண்டரிற் பொலிந்து தோன்றத் தூயவ னாக்கி னானே என வருதலோர்க.

இனி மூலவராகிய திருமாலோ “யோ தக்ஷயஜ்ஞே ஸுர ஸங்காந்விஜித்ய விஷ்ணும பபந்தோரக பாசேநவீர;” என வரு பைப்பலாதசுருதிப்படி தக்கன் வேள்வியில் வீரபத்திரப் பெருமானால் பாசத்தால் கட்டியுருட்டப்பட்டவர்.

9. வீடுபேறு வேண்டி நிற்பவன் திருமால்

திருமாலுக்கே வீடுபேறு வழங்கும் பெருமையுளது போலச் சுதரிசனம் பொய்த் தோற்றம் காட்டும். திருமால் படும் அவலங்களும் அவன் வாழும் பரமபதம் படும் பாடும் முன்பே விவரிக்கப்பட்டன. அவன் தேவர்களில் ஒருவனே என்பதும் வேதத்தில் பசுவாய்ப் படிக்கப்பட்டவன் என்பதும் பகர்ந்தாம். உயிர்த்தொகையுள் ஒன்றாய் அவன் வீடுபேறு எய்தற்குரியானேயன்றி வழங்கற்குரியனாகான் என்பதைச்

சிறிதே அறிவு விளக்கம் பெற்றருமுணர்வர். அது கொண்
டன்றோ

“யதா சர்மவதாகாசம் வேஷ்டயிஷ்யந்தி

மாநவ:।

ததா சிவமவிஜ்ஞாய துகஸ்யாந்தோ பவிஷ்யதி”॥

என்றது சுவேதாசுவதரோபநிடதமும். பொருள்; மக்கள் எப்பொழுது ஆகாயத்தைச் சர்மமாக எடுத்துப் போர்த்துக் கொள்வார்களோ அப்பொழுதுதான் சிவவழிபாடின்றித் துக்கமற்ற வீடுபேற்றை அடைவார்கள் என்பது. சிவலோகம் புகுந் திருவுடையாரை எதிர்கொள்பவரில் திருமாலும் ஒருவனேயாம் என்பது “இந்திரன் மால்பிரமன் எழிலார்மிகு தேவரெல்லாம் வந்தெதிர் கொள்ள வென்னை மத்த யானை யருள் புரிந்தான், மந்திர மாமுனிவரிவனாரென்ன நம் பெருமான், நந்தமரூரனென்ற னொடித்தான்மலை யுத்தமனே” என்று வரும் நம்பியாரூரின் திருமொழியால் தெளியப்படும். சீட்டெழுதத் தெரியாதான் பாட்டெழுதப் புகுந்தான் என்பதற்கிலக்கியமாய்ப் பாகவதம் போன்ற புன்சுவடிகளை நம்பி ஆழ்வார்கள் எழுதி வைத்ததைப் போன்றதன்று சுந்தரர் அருண்மொழி. நேரிற்கண்டு கூறியருளியது. அதை யொப்பவே அமிருதநாதோபநிடதமும்

“ஓங்கார ரதமாருஹ்ய விஷ்ணும் க்ருத்வாத

ஸாரதம் ।

ப்ரஹ்மலோகபதாந்வேஷீ ருத்ராராதன

தத்பர: ॥

என்று கூறிற்று. பொருள் :- மேதாவியராவோர் ஓங்காரத் தேரிலேறித் திருமலை வலவனாகக் கொண்டு பிரமலோகத்தை யடைய உருத்திரனை வழிபடுவதிற் கருத்துடையவர் என்பது.

10. திருமாலும் காலத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவனே

சைவத்தில் மரங்களும் மலைகளும் தான் யுகந்தோறும் வேறுபட்டுக் காட்சியளிக்கும் என்பர். வைணவத்தில் திருமாலே நிறம் மாறுவானும்.

“கிருதயுகத்தில் வெளுத்த நிறத்தையுடையவனாய்க் கலியுகத்தில் கறுத்த நிறத்தையுடையவனாய் த்வாபரயுகத்தில் ச்யாயமான நிறத்தையுடையனாயிருக்கும்”

என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரையைக் காண்க. இதற்கு ஆழ்வார் பாடலுமுண்டு. ஆலகாலவிடத்தால் கரிந்த மேனியன் என்று நூல்கள் கூறுதற்கு ஆற்றாது இவ்வண்ணம் ஒரு கற்பனை வரைந்து கொண்டனர். கொசுக்கடிக்குப் பயந்து புலிவாயில் விழுந்ததுபோல ஆலகாலவிடத்திற்குப் பயந்த இன்னோர் அவனைக் காலத்திற்கடிமையாக்கினர். யுகம் மாற அவனும் நிறமாறுதலால் காலக்கடவுளின் கடாவலுக்குட் பட்டானாயினன். அதுதான் போலும் இராமனைக் கூற்றுவன் வந்து கவர்ந்தான். அன்றியும் விஷ்ணுபுராணத்து 5-ஆம் அமிசத்து முதலத்தியாயம்,

“அவ்வெம்பெருமான் தமது திருமேனியினின்றும் வெண்மையுங் கருமையுமான மயிர்கள் போற்காணப்பட்ட தேஜசுகளையெடுத்து, ஓ வானவரே! இந்த எந்தேஜசுகள் பூமியிலவதரித்துப் பூமிக்குப் பாரத்தினாலுண்டான துன்பத்தை நீக்கும்”

எனவருவதால் கயன்முள்ளன்ன நரைமுதிர் யாக்கையோனே திருமால் என்பதும் அவன் இறுதியை எதிர்நோக்கியுள்ளான் என்பதும் துலங்கும். இக்கறுப்புமயிரின் பிறவியான கண்ணனையே ‘பூரணவதாரம்’ என்று வைணவர் கூறி மகிழ்வர். அந்தோ மடமையே!

11. திருமகள் செய்தி

இவளைச் “சேதந கோடியுள் ச்ரேஷ்டை” என்று கூறிக் கொள்வர். ஒரு காகம் வந்து தன் வேட்கை தீர இவள் முலைகளைக் கொத்தியது. அதைத்தடுக்கும் வலிதானுமின்றிக் குருதிப் பெருக்கெடுக்கும் வரை காட்டிக் கொண்டிருந்தாள் என்ற வரலாறே இவள் தற்காத்துக் கொள்ளும் திறனிலாள் என்பதைக் காட்டும். இவளை மஹாகாளி என்று வைணவர் கூறுவதைக் கேட்டு அந்தக் காக்கைதான் மகிழவேண்டும். அன்றியும் இவள் முலைகளை வைணவர் சுவைப்பர் என்று முன் வந்த செய்தியும் ஈண்டு கருதுக. “அன்பிற்குரியவனும், அன்பாய்ப் பேசும் பெற்றியினருமாய் சீதையின் பக்கலிலே தனது காமத்தை மொழிந்து நின்ற தீயோனாய் இராவணன் சீதையை நெருங்கி உரோகிணியைப் புதன் கவர்வது போலத் தாமரைக்கண்ணளாகிய அச்சீதையின் தலைமயிரை இடக் கையால் பிடித்துக்கொண்டு வலக்கையைத் தொடைகளின் கீழுறச் செய்து அவளைத் தூக்கிக் கொடுபோய்த் தேரில் வைத்துக்கொண்டனன்”

எனும் வான்மீகிராமாயணக் கூற்றால் இராவணனால் தீண்டப் பெற்றவளுமாகின்றாள். இவள் காமச்செய்தியில் வல்லவளே என்பதை வைணவர் மொழிகொடே தகவுரை இரண்டாம் பகுதியில் நிறுவியுளதையும் நினைவுகூர்க.

12. இராமாநுசர் செய்தி

இவர் பொய்யுரை வரைபவரென்பதும், களவு செய்பவர் என்பதும், ஊனுங்களுமுண்பவரென்பதும் முன்னரே காட்டினாம். இவரை ஆதிசேடன் அவதாரமெனல் அண்டப் புளுகாகும். திருநீற்றுச்சோழபூதி அழைப்புக்கஞ்சிக் கூரன் நொள்ளை சாத்தத்தான் வெள்ளைசாத்தி ஓடியதும், தில்லையில் வைதிக சைவரால் நடுத்தெருவில் கிடத்தப்பட்ட நாராயணனை மீட்டும் அங்கு சேர்க்கும் வலியில்லாமே திருப்பதிக்குத்

தூக்கிக் கொண்டோடியதும் மக்களிலோருவரே இவர் என்பதைக் காட்டுவ. இவரும் இவரைப் பின்பற்றுவோரும் சிவனை இகழ்வதே [தொழிலாகக்கொண்டு அதன் பயனால் நோயுற்றொழிவாராயினர். இராமானுசர் நோயுற்றிறந்தது வட குருபரம்பரையில் வருகிறது.

தென்கலையார் குருவான மணவாளனோ வெண் குட்ட உடம்பினன், இவனும் நோய்கண்டிறந்தான். மற்றும் உள்ளோர் விவரம் யாவும் சைவசமயசரபத்துக் காண்க.

“சும்மா தனுவருமோ சும்மா பிணிவருமோ
சும்மா வருமோ சுகதுக்கம் — நம்மான்முன்
செய்தவினைக் கீடாய்ச் சிவனருள்செய் விப்பதென்ற
லெய்தவனை நாடி யிரு”

என்ற ஆன்றோர் பாடலின் முதல் மூன்று அடிகளுக்கும் இலக்கியமாவார் இவ்வைணவரேயாவார். இவர்தம் புன் செயலை விரிக்கப்புகின் நூல் பெருகுமென்றஞ்சி இத்துடன் அமைகின்றும்.

13. பகவத்கீதை கண்ணன் கூறியதன்று

இன்னோர் பகவத்கீதை, கீதாபாஷ்யம் என்று பெருமை பாராட்டிக் கொள்வார்கள். அது கண்ணன் மொழிந்ததன்று. அதன் ஆசிரியர் யாரென்பது தெரிந்திலது. அதற்குப் பெருஞ் சிறப்பூட்டுதற்காக அது மகாபாரதத்துள் நுழைக்கப்பட்டது. அந்நூல் தோன்றிய காலமும் நன்கு விளங்கவில்லை என்பதே ஆராய்ச்சியாளரின் முடிவு. இதனை எம் இகழுவரை போக்குந் தகவுரை (இரண்டாம் பகுதி) பக்கம் 16-இல் காட்டியுள்ளாம். ஈண்டும் சில கூறுவாம்.

அ. பகவத்கீதையைச் செவிக்கொண்ட அருச்சுனன் நேர்மை தவறிய வஞ்சப்போர் செய்தானேயன்றி ஞானத்தா லெய்தும் பெருநிலை பெற்றருளில்லை. எனவே அந்நூல் இறைவனைக் காட்டும் திறமுடைத்தன்று.

ஆ. பகவத்கீதையைச் செவிக்கொண்ட அருச்சுனன் சிவனடியவனாகவே திகழ்ந்தானென்பதும் கண்ணன் அதை ஒப்பியே இருந்தானென்பதும் பாரதத்தால் பெறப்படுகையால் அது வைணவ நூல் எனலே பிழைபட்டதாகும். போருணர்ச்சியைத் தூண்டும் நூல் எனலே சால்பாம். சீனப்பயணியான யுவான்சுவாங் எழுதிய நூலிலும் இக்கருத்தே அந்நாளில் நிலவியதாகப் பெறப்படுதலை அந்த நூலில் காண்க.

இ. ஞானநூல் கூறுவோர் உயர்ந்த இடத்தும் கேட்போர் தாழ்ந்த இடத்தும் இருந்து கேட்டலே முறை. ஆயின் பகவத்கீதை கூறிய கண்ணன் கீழ்த்தட்டிலும் கேட்ட அருச்சுனன் மேல்த்தட்டிலும் (கண்ணன் இரு தோள்களிலும் தன்னிரு காற்பெருவிரலையுன்றி) இருந்தனர் என்றே பெறப்படுகிறது. எனவே கண்ணன் ஞானநூல் கூறினனில்லை என்றே கருத வேண்டியுள்ளது.

ஈ. அதன்கண் “த்ரதராஷ்ட்ர உவாச” “ஸஞ்ஜய உவாச” “அர்ஜுந உவாச” “ஸ்ரீபகவானுவாச” என வருபவை பகவத்கீதையில் வருமொழிகள் கண்ணனே கூறிய மொழிகளாகா எனக்காட்டி நிற்பன.

உ. போர்க்களத்தில் இரு திறத்தாரும் கைகளில் படையேந்திப் போருக்கு ஆயத்தமாக இருக்கையில் பகவத்கீதை கூறப்பட்டதாக உள்ளது. அந்நூல் 700 சுலோகங்கள் கொண்டது. ஏற்கெனவே குழம்பியுள்ள அருச்சுனனின் மனந்தெளியுமாறு இத்தனை சுலோகங்களையும் கேட்டார்ப்பிணிக்கும் தகையவாய்க்கூறித் தன் பேருருக்காட்ட வேண்டுங் காலம் எவ்வளவு? அவ்வளவு காலங்கழியுங்காறும் இருதிறத்தாரும் போர் தொடங்காதிருந்தாரென்பதெங்ஙனம் கூடும்? போர்த்தொடக்கத்தின் அறிகுறியாக இருதிறத்தாரும் தத்தம் சங்குகளை ஊதினார்களன்றோ! பின் எதற்காகத் தயங்கி நின்றார்கள்?

ச. த. ச.-6

ஊ. தன்சுற்றத்தாரைக் கண்டு அருச்சுனன் கலங்கி நின்றான் என்பதும் ஒப்பக்கூடியதன்று. அவர்கள் போருக்கெழு வார்கள் என்ற செய்தி அருச்சுனன் அறிந்தவொன்றே. விராட்பருவத்து அவன் தன்னந்தனியனாய் நின்று அவர் களை வாகை கொண்ட செய்தியும் காண்க.

இன்ன பிற காரணங்களால் அருச்சுனன் போர்க்களத்தில் மாலுற்றான் என்பதும் அதைப் போக்கக் கண்ணன் கீதை கூறினான் என்பதும் கொள்ளத்தக்கனவல்ல. சீனப்பயணி கூறுமாறு மக்கட்குப் போர்வெறியைத் தூண்டுதல் செய்ய ஒரு பார்ப்பனனால் ஆக்கப்பட்டது என்பதே அமைவுடைத்து.

14. எம்மால் நிறுவப்பட்டவை

அ. இகழுவரை பேய்க்குந் தகவுரை முதற்பகுதிக்கண்

i. வைணவத்திற் கவசமின்றெனச் சுதரிசனர் சொல்லியது முழுப்பொய்யே. (கவசம் கையாளப்படாமைக்குக் கருதிய பயனை அது பயவாததேயாதல் வேண்டும். காப்புக் கடவுளான நாரணன் இறைவனுணைப்படி ஒழுகுவோனாகலின், சிவபிரானையின்றிச் செயற்பட இயலாமையையே அது காட்டும்)

ii திருநீற்றுச் சோழபூதி அழிவு குறித்து இராமானுசர் அபிசாரம் செய்யவில்லை என்பதும் பொய்யே. குடந்தை அக்னிஹோதரம் இராமானுச தாதாசாரியார் கூறுமாறு இராமானுசர் அர்க்யபிரதானம் செய்தார் என்று சுதரிசனரில் எழுதியது பொய்யிலும் பொய்யே. இராமானுசர் செய்த அபிசாரம் திருநீற்றுச்சோழபூதியின் ஆற்றலின் முன் நில்லாதொழிந்தது எனலே மெய்.

iii திவ்வியசூரி சரிதம், குருபரம்பரை முதலிய வைணவநூல்கள் பொய்கள் வாரும் பெருமானிகைகளே. அவற்றுள் உண்மை எட்டுணையுமின்றே.

iv. இராமனுக்குப் பெருமை கூட்டும் காக்கை வரலாறு பொய்யே.

v. வைணவரிடும் நாமம் நரகு பயக்குமென்று வைணவரே கூறிக்கொள்வர். அதைச் சிந்தியாது திருநீறும் கண்மணியும் அவைதிகம் எனச் சுதரிசனரும் சுதாரசமஞ்சரியும் கூறுதல் அழுக்காற்றில் விளைந்த பொய்யே.

vi. தமிழறியாதவரே சுதரிசன ஆசிரியர். பிறசமயவுணர்வு மவருக்கின்று என்பவை நிறுவப்பட்டன.

ஆ. இகழுரை போக்குந் தகவுரை இரண்டாம் பகுதிக்கண்,

i. தங்கட்கு உயர்வு கற்பித்துக் கொள்ளத் திருமாலையும் தாழ்த்தத் தயங்காதவரே வைணவர்.

ii. காமவுணர்ச்சி மிக்கனவே வைணவ நூல்கள்.

iii. ஆழ்வார்களணிந்தது திருநீறே.

iv. கூரத்தாழ்வான் விழிபறிக்கப்பட்ட செய்தியையும் மனம் போனவாறு மாற்றுவவரே வைணவர்.

v. ஈசுரமூர்த்திப் பிள்ளையவர்களைப் பற்றிச் சுதரிசனத்தில் காணப்படுவது கடைந்தெடுத்த பொய்.

என்பவை நிறுவப்பட்டன. இவற்றை மறுக்கும் வகையறியாது எம்மைக்குக்கல் எனவும் இரண்டு கால்பிராணி எனவும் பழித்தும் மூன்று நான், மூன்று திங்கள், மூன்று ஆண்டுகளில் எமக்குக்கேடுறும் என்றும் கூறியமைந்தார் புத்தூர் ஐயங்கார் எனில் அவர்தம் அறிவின் ஆழத்தையும் அகலத்தையும் யாரே அளக்கவல்லார்?

இப்பெரியார் எம் நூலை மறுக்க முடியாது எம்மைச் சபித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் கிருமிகண்ட சோழனைப்

போலப் புழுத்து யாம் சாவோம் என்று பேசுவதாகவும் அறி கிறோம். கிருமிகண்ட சோழன் என்று எவனும் தமிழக வரலாற்றில் கிடையாது. முதற் குலோத்துங்கசோழ மன்னரையே அப்பெயர் குறிக்குமெனில், அவர் இறுதிவரை புகழுடன் நலமாக வாழ்ந்ததைக் கலிங்கத்துப்பரணியும் கல்வெட்டுகளும் காட்டும். அரசர் நோய்வாய்ப்பட்டலைக் கல் வெட்டு கூறுமோ எனின், கூறும் என்பதை அவற்றை ஆராய்ந்துணர்க. எனவே பொய்யும் புரூகும் அன்றி வாய்மையே இடம்பெருத குருபரம்பரைச் செய்தியை நம்பும். இவரை நோக்கி இரங்குதலே செய்யற்பாலது.

15. சிவபுண்ணியச் சீலர்கள்

இந்நூல் வெளியீட்டுக்கு உதவிய சிவநெறிச் செல்வர் களின் விவரம் வருமாறு :

சாது தங்கவேல் சுவாமிகள், பழனி	ரூ. 150/-
T. C. சண்முக முதலியார், திருவோத்தூர்	ரூ. 200/-
T. C. S. இராமச்சங்குப் பாண்டியன், தூத்துக்குடி	ரூ. 50/-
சு. மாணிக்கவாசகம், B.Sc. தில்லை மினரல் என்டர்பிரைசஸ், திருமுருகன்பூண்டி	ரூ. 51/-
சிவ. தயானந்தன், ஆர்க்காடு	ரூ. 10/-

இவையேயன்றி எளியேனின் சொந்தச் செலவுக்கென்று ஸ்ரீலஹீ சாது சுவாமிகள் மடாதிபதியாய் ஆட்சிபுரியும் ஸ்ரீலஹீ சிவகுமார் சுவாமிகள் (பழனி) அவர்கள் வழங்கி அருளிய ரூ 250/- இந்நூல் வெளியீட்டுக்குப் பயன்படுவ தாயிற்று. அடியவன் நன்கு சிந்தித்தகாலை இதைவிட மேன்மைதரும் சொந்தச் செலவு இன்றெனப் புலப்பட்டதால் என் உள்ளம் விழைந்தவாறே அத்தொகையைப் பயன் படுத்திக் கொண்டேன், ஆண்டவனருளொன்றன்றி வேறு

வேண்டா தவத்திருவினராய சாதுதங்கவேல் சுவாமிகள் பற்றியும் நண்பர் சண்முகமுதலியார் பற்றியும் தகவுரை இரண்டில் குறிப்பிட்டுள்ளேன். உயர்திரு. இராமச்சங்குப் ஷாண்டியன் அவர்கள் எழுத்தாலும் செயலாலும் சைவசித்தாந்தஞ் செழிக்கப்பணிசெய்பவர். திரு. சு. மாணிக்கவாசகம் அவர்களை அவ்ரது நன்கொடை வாயிலாக இப்போதே அறியப்பெற்றவனாயினேன். இவர்கட்கு ஏறேறும் எம்பெருமான் திருவருள் துணை நிற்பதாக. பழனி சாது மடாதிபதியவர்கள் எளியவனுக்கு இந்நன்கொடையினும் மாட்சிமை உடைய உதவியை அருளியுள்ளார். எளியேன்மாட்டு அடிகளார் கொண்டுள்ள அருட்டிறத்தை என்றும் மறவேன்.

16. முடிப்புரை

தடையெழுப்புவாரில்லை யென்றிதுகாறும் மனம்போனவாறெல்லாம் மால்விடையேறும் எம்பெருமானைப் பழித்துவந்த புத்தூர் ஐயங்கார் எம் கூற்றுக்களுக்காற்றாது மூன்று நாள், மூன்று மாதம், மூன்று வருடம் என்று தவணைகாட்டும் கோடங்கிக் குறி சொல்லி எம்மை அச்சுறுத்த முயல்கிறார். செத்துப் பிறக்கின்ற தெய்வங்கள் மணவாளனாய் எம்பெருமானையே புகலென்றுடைய யாமோ இதைப் பொருட்படுத்துவோம். அச்சுறுத்தல் அதனைச் செய்வார்பாலே சென்று அடையும், 'சிவாய நமவென்று சிந்தித் திருப்போர்க் - கபாய மொருநாளு மில்லை' என்பது தவமுதிர்ந்த தமிழ் மூதாட்டியாகிய ஒளவைப் பெருமாட்டியின் திருமொழியன்றோ!

எனவே எம் சைவ சமயக்காப்பும் புறச்சமயக்களைவுமாகிய திருப்பணி தொடர்ந்து நடைபெறும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீமத் பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகள் அருளிய
 “காசி யாத்திரை” என்னும் நூலிலிருந்து
 சில பாடல்கள்

தமிழையும் தமிழ்தந்த கடவுளையும் வாழ்த்துவோம்

1. ஈன்றுளின் மேலாம் இரக்கமுள நச்செவ்வேள்
 நோன்றுள் துதித்தினிய நூல்நுவலத்—தேன்போல்
 கிடைத்ததெய் வத்தமிழே கேள்நிளையும் நின்னைப்
 படைத்தவனை யும்பழிச்சு வேன்.

வைணவச்செய்தி

2. ஓம்பென் னிறையெநல் கோம்பொருளாய் மாலயனைச்
 சாம்பர் எனச்செய் தழற்கண்ணன்—ஆம்பரன்கண்
 செந்தீயைத் தானோ திருமழிசை யாழ்வான்கால்
 வெந்தீ யடக்கும் மிகுந்து.
3. சீதைசென்ற மார்க்கம் தெரியாமல் தேடும்அரி
 நாதனங்கி யாய்நின்ற நம்பனது—கோதிலடி
 தேடிமயங் காணோசொல் செங்கண்மால் அன்பளனும்
 நாடினருண் சேயடியார் நா.
4. தவநிந்தை செய்யாத சக்கரமால் அன்ப
 சிவநிந்தை இன்றிநீ செல்லின்—அவநிந்தை
 காணாது வைகுந்தம் கண்டுமகிழ் வாய்அன்றேல்
 வீணுளர் போல்உழல்வாய் மிக்கு.

சைவர் கடமை

5. நீறிடுவா ரைக்காணின் நிந்திக்கும் வைணவர்க்கே
சோறிடுகோ வில்மடங்கள் சூழ்மனைகள்—காற்றவே
காணினும் சைவதவத் தோர்அங்கே கால்வைக்க
நாணுவது மிக்க நலம்.
 6. அறுமுகனை நிந்திப்போற் காணின் அவன்வாய்
இறுமா றடக்குகஅன் பேய்ந்தார்—வறிதேல்
இருநற் செவிமூடி ஏகவுள்நொந் தேந்தல்
கருதித்தண் டித்தல் கடன்.
 7. மதத்தால் சிவகுகளை வைகதைகள் கட்டிப்
பதத்தாள் வினையின்றிப் பாழாம்—மதத்தார்போல்
வண்சங்கம் ஏந்தரியை வைகுற்றங் கோடற்க
ஒண்சைவ னாகியநீ யும்.
 8. கரியமால் கோவில்தனைக் காணின்அங் னேநின்
றுரியநமற் காரம் உஞற்றல்—அரியடியார்
உண்டியுடை கேட்டால் உயர்சிவனுக் கென்றீதல்
அண்டனருள் அன்பர்க் கழகு.
- (அரியடியார்—அவைதிக சித்திரோர்த்துவ புண்டர தப்த
முத்ராதாரணம் இன்றி வைதிக விபூதிதாரண
மும் விஷ்ணுபக்தியும் உள்ளோர்).

திருச்சிற்றம்பலம்

நூல் கிடைக்குமிடம் : -

புலவர் பி. மா. சோமசுந்தரனார்

4, லோகல் பண்டு சாலை

பிஞ்சி கிராமம்

இராணிப்பேட்டை (வ. ஆ)

PIN : 632401.

Printed at :

ELANGO ACHUKOODAM

166, Royapettah High Road,
Mylapore, Madras-600 004.

Phone : 7 4 1 2 1

275